

GIVE OR DIE

Give Or Die

ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

Give Or Die

Μυθιστόρημα

Το μυθιστόρημα Give Or Die
διατίθεται στο Διαδίκτυο σε ηλεκτρονική μορφή
με άδεια **Creative Commons**
(Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση - Όχι
Παράγωγα έργα)

Τα βιβλία του συγγραφέα διατίθενται σε όλα τα
βιβλιοπωλεία και στο διαδίκτυο στη διεύθυνση:

www.ntsamis.com

Συγγραφέας: Νίκος Τσάμης

ISBN: 978-618-80051-3-6

Γη ετών 46

Η ηλικία της Γης είναι 4.600.000.000 χρόνια. Αν συμπυκνώσουμε το ασύλληπτο αυτό χρονικό διάστημα σε μια κατανοητή έννοια, μπορούμε να παρομοιάσουμε τη Γη με έναν άνθρωπο 46 ετών.

Τίποτα δεν γνωρίζουμε για τα πρώτα 7 χρόνια της ζωής αυτού του “ατόμου” και για τα επόμενα 35 χρόνια υπάρχουν μόνο σκόρπιες πληροφορίες.

Η ζωή όπως την ξέρουμε εμφανίστηκε στη Γη όταν “αυτή” ήταν 42 ετών.

Οι δεινόσαυροι και τα μεγάλα ερπετά εμφανίστηκαν όταν ο πλανήτης ήταν 45 ετών, ενώ τα θηλαστικά μόλις πριν 8 μήνες.

Στα μισά της προηγούμενης εβδομάδας, οι ανθρωποειδείς πίθηκοι εξελίχθηκαν σε πιθηκοειδείς ανθρώπους και μέσα στο Σαββατοκύριακο η τελευταία περίοδος των παγετώνων τύλιξε τη Γη.

Οι άνθρωποι, με τη σημερινή μας μορφή, υπάρχουμε εδώ και 4 μόνο ώρες. Πριν από μία ώρα ανακαλύψαμε τη γεωργία!

Η βιομηχανική επανάσταση άρχισε μόλις πριν ένα λεπτό και μέσα σε αυτά τα εξήντα δευτερόλεπτα βιολογικού χρόνου, εμείς, οι άνθρωποι, κάναμε τον Παράδεισο χωματερή.

Προκαλέσαμε την εξαφάνιση πολλών εκατοντάδων ειδών ζώων και λεηλατήσαμε τον πλανήτη για να πάρουμε καύσιμα και ορυκτά.

Τώρα στεκόμαστε σαν υπερφυσικά μωρά, ικανοποιημένοι με αυτή την ιλιγγιώδη “πρόοδο”, στα πρόθυρα της ύστατης, μαζικής εξόντωσης και της ολοκληρωτικής καταστροφής.

Greenpeace 30.05.1995

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους βοήθησαν να εκδοθεί αυτό το βιβλίο, καθώς επίσης και σε σένα αναγνώστη, που μου δίνεις τη δύναμη να συνεχίζω να γράφω...

Νίκος Τσάμης

ΠΡΟΣΟΧΗ

Τα πρόσωπα, τα γεγονότα και οι καταστάσεις στο μυθιστόρημα είναι δημιουργήματα φαντασίας. Οποιαδήποτε συνωνυμία με πραγματικά πρόσωπα ή οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα ή καταστάσεις, είναι εντελώς συμπτωματική και όχι εσκεμμένη.

Give Or Die

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο Αίας έσφιξε το τηλέφωνο μέσα στην παλάμη του ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του.

«Τι μου λες ρε φίλε; Με την Ιφιγένεια είμαστε από παιδιά μαζί και μου ζητάς τώρα να την ψαρέψω;»

«Ρε συ Αία...»

«Δεν έχει “Ρε συ Αία”. Αμα τρωσ κέρατο είναι δικό σου πρόβλημα όχι δικό μου. Το ότι σας πάντρεψα δεν σημαίνει ότι θα κάνω και τον ντετέκτιβ. Εξάλλου, δική σου απόφαση ήταν να πας Αγγλία για δουλειά!»

«Μ’ αυτή την κρίση τι σκατά ήθελες να κάνω; Στα χίλια βιογραφικά που έστειλα, μου απάντησε μόνο ο αδελφός μου που είχε μπει κατά λάθος στη λίστα με τους παραλήπτες. Κι αυτός απάντησε γιατί ήθελε δανεικά!»

«Όλος ο κόσμος ζορίζεται φίλε μου. Αλλά κι από την άλλη, μάτια που δεν βλέπονται, γρήγορα κάποιος άλλος θα τα πετάξει έξω!»

«Πολύ ευγενικά το έθεσες... Δηλαδή πιστεύεις ότι τρώω κέρατο!»

«Αντε πάλι τα ίδια...»

«Σαν φίλος σε ρωτώ ρε παιδί μου. Εσύ την ξέρεις τόσα χρόνια την Ιφιγένεια. Πιστεύεις ότι είναι ικανή να το κάνει;»

«Αντωνάκη ζητάς μια εύκολη και γρήγορη απάντηση σ’ ένα δύσκολο ερώτημα. Δεν είναι η Ιφιγένεια

προγραμματισμένο ρομπότ που κερατώνει ή δεν κερατώνει. Η εξίσωση που καταλήγει στο κέρατο έχει για τον καθένα χιλιάδες διαφορετικές παραμέτρους που μόνο ο ίδιος γνωρίζει. Εσύ την κερατώνεις;»

«Ποτέ!»

«Τότε μόνο γι' αυτό μπορείς να 'σαι σίγουρος...»

«Άρα πιστεύεις ότι με κερατώνει!»

«Καληνύχτα φίλε έχω δουλειά».

«Τι δουλειά έχεις μία η ώρα το βράδυ;»

«Γεια σου Αντώνη!»

Ο Αίας πάτησε το κουμπί να κλείσει το ασύρματο και το ακούμπησε στο κομοδίνο δίπλα του. Ή τουλάχιστον εκεί είχε σκοπό να το ακουμπήσει. Η συσκευή γλίστρησε πάνω στο εξώφυλλο του ανοιχτού μυθιστορήματος που πάλευε να τελειώσει τον τελευταίο μήνα και έπεσε, σχεδόν αθόρυβα, πάνω στην παχιά φλοκάτη. Έσκυψε να το μαζέψει αλλά το σκοτάδι τον εμπόδιζε να το εντοπίσει. Ένα γυναικείο χέρι τυλίχτηκε στη μέση του και τον τράβηξε προς το κέντρο του κρεβατιού.

«Τι έλεγε;»

«Δεν άκουσες; Να μάθει αν τον κερατώνεις!»

«Εκείνος με κερατώνει;»

«Με τη χούφτα του μόνο!»

«Τώρα γίνεσαι κακός...»

«Ιφιγένεια, αν ήμουν καλός θα σε είχα παντρευτεί εγώ και θα ήμουν τώρα στην Αγγλία, ενώ εσύ θα πηδούσες τον Αντωνάκη. Καλός και μαλάκας έχουν βρεθεί στην ίδια σελίδα στο λεξικό. Εσείς δηλαδή τους βάλατε μαζί εκεί!»

Η Ιφιγένεια κατέβασε το χέρι της πιο χαμηλά και τον χάιδεψε απαλά, επηρεασμένη ακόμα από τις τελευταίες δύο ώρες έντονου πάθους. Ο Αίας ανταποκρίθηκε αμέσως στο άγγιγμά της.

«Όταν θυμώνεις είσαι τόσο όμορφος...»

Η αντίδρασή του ήταν να βρει στα τυφλά την μακριά αλογοουρά της και να τη σφίξει στο δεξί του χέρι. Χωρίς να της απαντήσει, της κατέβασε το κεφάλι αργά προς τα κάτω, απομακρύνοντας το άλλο της χέρι από πάνω του. Η αίσθηση ήταν όπως πάντα τέλεια. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα είχε φτάσει πάλι στα όρια της αντοχής του, με αποτέλεσμα να βρυχάται σαν λιοντάρι στο κλουβί. Η ένταση της υπόκωφης κραυγής του, κάλυψε τον ανεπαίσθητο ήχο που ήρθε από το πεσμένο στο πάτωμα τηλέφωνο, ένδειξη ότι κάποιος μόλις είχε κλείσει τη γραμμή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο Γιάννης κοίταξε προς τη μεριά της γυναίκας του, της Κατερίνας, που κοιμόταν κουλουριασμένη στην άκρη του κρεβατιού. Από συνήθεια έριξε μια ματιά στο ρολόι στο τραπεζάκι δίπλα της, το οποίο είχε σταματήσει να δουλεύει εδώ και τρεις μέρες. Ένα πικραμένο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του, όταν σκέφτηκε ότι δεν είχε χρήματα ούτε για ν' αντικαταστήσει μια μικρή μπαταρία. Σηκώθηκε αθόρυβα και αφού έκανε μια βόλτα από το δωμάτιο της κόρης του, βγήκε στο μπροστινό μπαλκόνι. Πήρε ένα τσιγάρο από το πακέτο πάνω στο τραπέζι και το έφερε στα χείλια του. Έξι ορόφους πιο κάτω, η λεωφόρος Δαβάκη στο κέντρο της Καλλιθέας, ζούσε στους δικούς της μεταμεσονύκτιους ρυθμούς. Καμία σχέση βέβαια με τους ρυθμούς που υπήρχαν παλιά.

Είχαν περάσει τέσσερα χρόνια από τη μέρα που ο Γιάννης είχε παραλάβει τα κλειδιά του σπιτιού. Του δικού

τους σπιτιού! Εκείνο το πρωινό πετούσε στα ουράνια. Το όνειρο μιας ζωής γινόταν πραγματικότητα. Είκοσι χρόνια αιματηρών οικονομιών, προστέθηκαν σ' ένα στεγαστικό δάνειο πρώτης κατοικίας που του έδωσε εύκολα η τράπεζα –τότε σε παρακαλούσαν να πάρεις δάνειο- κι έτσι έβαλε τέλος στην μηνιαία “πληγή” του ενοικίου. Η δόση του δανείου βέβαια, ήταν όση και το ενοίκιο, αλλά όπως του είπε και ο υπάλληλος στην τράπεζα, τώρα ήξερε ότι τα χρήματα αυτά έπιαναν τόπο, αφού ξεπλήρωνε το ίδιο του το σπίτι. Ογδόντα τετραγωνικά με ενενήντα χιλιάδες ευρώ. Παλιά πολυκατοικία βέβαια, αλλά καλοδιατηρημένη.

Μετά τον πρώτο χρόνο ευτυχίας, η λέξη κρίση άρχισε να ακούγεται όλο και πιο συχνά στους κύκλους της εταιρείας που δούλευε ως οδηγός. Οι ειδήσεις στην τηλεόραση επιβεβαίωναν τις φήμες, μεταδίδοντας συνεχώς δυσοίωνα μηνύματα. Όταν άρχισαν οι περικοπές και στη συνέχεια οι απολύσεις, ένιωσε τη γη να φεύγει κάτω από τα πόδια του. Την ίδια εποχή, η Μαιρούλα, η κόρη τους, είχε την πρώτη της επιληπτική κρίση.

Ο Γιάννης ξανάρχισε το κάπνισμα για να βρει μια διέξοδο στην μόνιμη υπερένταση που του δημιουργούσε η κατάσταση. Όταν ενημερώθηκε από το λογιστήριο για τη δεύτερη περικοπή μισθού, ζήτησε να δει τον διευθυντή αυτοπροσώπως. Ποτέ δεν τον είχε ενοχλήσει στα δέκα χρόνια που εργαζόταν στην εταιρεία, και ποτέ δεν είχε δώσει δικαίωμα για την παραμικρή παρατήρηση από τους προϊσταμένους του. Το φορτηγό του ήταν το μοναδικό που δεν είχε χρεωμένο ούτε ένα ατύχημα, παρότι κυκλοφορούσε δέκα ώρες τη μέρα μέσα στους δρόμους της Αθήνας. Ο διευθυντής δεν δέχτηκε να τον δει, όπως δεν δεχόταν να δει κανέναν από τους υπαλλήλους του πλέον. Οι προϊστάμενοι του Γιάννη τον συμβούλεψαν να κάνει

υπομονή μέχρι να φτιάξουν τα πράγματα.

Δυστυχώς τα πράγματα δεν έφτιαξαν ποτέ. Μόνο χειροτέρευαν. Οι επιληπτικές κρίσεις της Μαιρούλας συνεχίστηκαν, και οι επισκέψεις στους καλύτερους γιατρούς της Αθήνας, το μόνο που κατάφεραν ήταν να εξαφανίσουν τις τελευταίες οικονομίες του Γιάννη. Τον τέταρτο χρόνο της οικονομικής κρίσης η εταιρεία πτώχευσε. Μάλλον, για την ακρίβεια, την πτωχέυσανε. Μοναδικοί κερδισμένοι απ' το κλείσιμό της ήταν οι ιδιοκτήτες και οι διευθυντές των τμημάτων που πούλησαν τις μετοχές τους έγκαιρα. Όλοι οι υπόλοιποι βρέθηκαν με τα πανό στα χέρια να διαμαρτύρονται χωρίς κανένα αποτέλεσμα, λιώνοντας μέσα στο καλοκαίρι σε πορείες στο κέντρο της Αθήνας, κάτω από τα άγρια βλέμματα των ΜΑΤ.

Οι γονείς του Γιάννη και της Κατερίνας είχαν πεθάνει χωρίς ν' αφήσουν τίποτα πίσω τους. Είχαν έρθει κι αυτοί μεταπολεμικά στην Αθήνα για μια καλύτερη τύχη, πουλώντας την λιγοστή περιουσία τους σε συγχωριανούς τους. Η αξία του διαμερίσματος που αγόρασε ο Γιάννης στην Καλλιθέα, είχε πέσει πιο κάτω ακόμα κι απ' τα χρήματα που χρωστούσε στην τράπεζα. Απ' την άλλη και να ήθελε να το πουλήσει, ήταν αδύνατο. Κανείς δεν αγόραζε ακίνητα πλέον. Τους επόμενους μήνες έχασε το λογαριασμό από τις πόρτες που χτύπησε για να βρει μια δουλειά. Παντού η ίδια κατάσταση. Καμία πρόσληψη. Μόνο απολύσεις. Έφτασε στο σημείο να παρακαλέσει γονατιστός για να δουλέψει ντελιβεράς στο σουβλατζίδικο της γειτονιάς. Ο ιδιοκτήτης που τον ήξερε, τον λυπήθηκε, και του έδωσε την απογευματινή βάρδια.

Τα χρήματα δεν έφταναν ούτε για να φάνε. Οι λογαριασμοί άρχισαν να συσσωρεύονται και το δάνειο

παρέμενε απλήρωτο, με την τράπεζα να τον παίρνει συνέχεια τηλέφωνο, μέχρι που τους το κόψανε κι αυτό. Ο Γιάννης είχε αρχίσει ν' απελπίζεται. Για να μπορέσει να μαζέψει χρήματα να πληρώσει το ρεύμα, σταμάτησε ο ίδιος να τρώει στο σπίτι. Έβαζε κρυφά στην τσέπη του ό,τι περίσσευε από τα πιάτα των πελατών και μόλις πήγαινε μια παραγγελία, σταματούσε όπου έβρισκε στο δρόμο, κι έτρωγε στα γρήγορα αυτά που είχαν αφήσει οι άλλοι. Στην Κατερίνα έλεγε ότι τον κερνάνε στο μαγαζί. Πιο χαμηλά δεν μπορούσε να ξεπέσει.

Άναψε το τσιγάρο και ρούφηξε δυνατά τον καπνό μέσα του. Τα φαρμάκια όμως δεν πήγαιναν κάτω με τίποτα. Η Μαιρούλα σήμερα κόντεψε να κόψει την γλώσσα της. Η επιληπτική κρίση ήταν από τις πιο δυνατές που είχε βιώσει. Ο Γιάννης που την κρατούσε, δεν άντεξε και έβαλε τα κλάματα σαν μικρό παιδί. Βγήκε από το δωμάτιο και την άφησε στην αγκαλιά της μάνας της. Περνώντας από το χολ είδε ένα φάκελο να εξέχει κάτω από την πόρτα. Τον πήρε στα χέρια του τρέμοντας. Τελεσίγραφο της τράπεζας. Ή θα πλήρωνε μέχρι το τέλος του μήνα, ή θα τους έπαιρναν το σπίτι. Δεν θυμόταν να έχει ζήσει χειρότερη μέρα στη ζωή του.

Κοιτούσε το τσιγάρο που τέλειωνε στο χέρι του και σκέφτηκε ότι με τον ίδιο τρόπο τέλειωναν και οι ίδιοι. Κανείς δεν ενδιαφερόταν πλέον γι' αυτούς. Μόνο τα "όρνεα". Οι τραπεζικοί, οι εφοριακοί, το δημόσιο, κι αυτοί μέχρι να φάνε και τις τελευταίες τους σάρκες. Μετά τίποτα. Κενό.

Κοίταξε κάτω, και η απόσταση από τη λεωφόρο απέκτησε μια διαφορετική διάσταση. Το κενό δεν πρέπει να ήταν πάνω από δεκαοχτώ μέτρα. Ήταν όμως αρκετό για να τελειώσουν όλα τα προβλήματά του, μια κι έξω.

Έμεινε έτσι σκυμμένος μέχρι που η καύτρα του τσιγάρου έφτασε στο φίλτρο κι έσβησε ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και ζόρισε τον εαυτό του να κάνει μεταβολή και να μπει πάλι μέσα στο σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η Γκρέτα γύρισε πλευρό και με το αριστερό της χέρι τράβηξε το δεύτερο μαξιλάρι του υπέρδιπλου κρεβατιού πάνω στο εκτεθειμένο αντί της. Η προσπάθεια δεν απέδωσε. Το κινητό συνέχισε να χτυπάει και το μαξιλάρι δεν αρκούσε για να μην το ακούει. Την τρίτη φορά που ο καλών αγνόησε τον τηλεφωνητή και ξαναπήρε, η Γκρέτα βγήκε εντελώς από τον ύπνο της και έριξε μια ματιά στο ψηφιακό ρολόι πάνω στο κομοδίνο. Τρεις και δέκα! Άναψε το πορτατίφ δίπλα της, κλείνοντας προς στιγμήν τα μάτια για να αποφύγει την άμεση επαφή με το φως. Περπάτησε ξυπόλυτη μέχρι το μπάνιο και έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα. Το φώς εδώ άναψε αυτόματα αφού το φωτοκύτταρο έπιασε αμέσως την κίνησή της.

«Ποιός διάολο παίρνει τέτοια ώρα;» σιγομουρμούρισε πλησιάζοντας την τσάντα της.

Η μόνη πιθανή απάντηση που μπορούσε να σκεφτεί, πέραν του λάθος αριθμού, ήταν ότι κάτι κακό είχε συμβεί. Δυο βήματα πριν φτάσει στην τσάντα, το κινητό που βρισκόταν στην πλαϊνή θήκη, σταμάτησε πάλι να χτυπάει. Διέτρεξε με τον δείκτη την οθόνη αφής της συσκευής και άνοιξε τη λίστα με τις αναπάντητες κλήσεις. Στην πάνω-πάνω γραμμή φιγουράριζε το όνομα του Μάρκου και δίπλα ο αριθμός τρία σε παρένθεση.

Παρά το έντονο φως, τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα

και το στομάχι της σφίχτηκε κόμπος. Η εικόνα που πηγαινοερχόταν μόνιμα το τελευταίο διάστημα στο μυαλό της, εμφανίστηκε αμέσως μπροστά της, απομακρύνοντας τα τελευταία υπολείμματα ύπνου από πάνω της. Ο Μάρκος με δυο χειραποσκευές να κατεβαίνει τη σκάλα επιβίβασης του σκάφους και η ίδια να τον κοιτάζει αποσβολωμένη από την πρύμνη χωρίς να μπορεί να αρθρώσει κουβέντα. Μία σχέση δυο ετών που τελείωνε κάτω από τις χειρότερες συνθήκες. Τα τελευταία γεγονότα, παρά τα έντονα συναισθήματα που ένιωθαν και οι δυο, ύψωσαν ανάμεσά τους έναν τοίχο που κατέληξε να γίνει αδιαπέραστος.

Κόρη του Γεροδήμου η ίδια απ' τη μία, ενός από τους μεγαλύτερους εφοπλιστές παγκοσμίως, μ' έναν στόλο που θα ζήλευε ακόμα κι ο Ωνάσης, γιός αγρότη ο Μάρκος απ' την άλλη, ορφανός από τα δεκατρία του, να παλεύει σκληρά ακόμα και για τα προς το ζην. Παρά τις αντίξοες συνθήκες, στα εικοσιοκτώ του βρέθηκε με διδακτορικό στην πληροφορική και μεταπτυχιακά σε Αγγλία και Αμερική, επενδύοντας το μηδαμινό κεφάλαιο που του άφησαν οι δικοί του στις σπουδές του.

Αυτά που ο Μάρκος έφτυσε αίμα για να πετύχει, η Γκρέτα τα βρήκε απλωμένα μπροστά στα πόδια της. Πήγε στα καλύτερα σχολεία ανάμεσα σε Ελβετία και Αμερική με την ασπίδα προστασίας του πατέρα της να την ακολουθεί σε κάθε της βήμα μέχρι την ενηλικίωση. Ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο IMD, στη Λωζάνη, αποκτώντας όλα τα εφόδια που θα χρειαζόταν για τη διοίκηση των επιχειρήσεών τους, ενώ τα τελευταία πέντε χρόνια ενημερωνόταν τακτικά για την ανάπτυξη των ανά τον κόσμο εταιρειών τους, από το έμπιστο επιτελείο του πατέρα της και τον ίδιο.

Οι δυο άνθρωποι που αποτελούσαν την κορυφή της

ιεραρχίας κάτω από τον πατέρα της, δοκιμασμένοι άπειρες φορές από τον ίδιο ως προς τις ικανότητές τους και την εμπιστοσύνη που τους είχε, στήριζαν την εταιρεία τους τελευταίους πέντε μήνες, μετά τον τραγικό του θάνατο. Πέντε, αφόρητοι για την Γκρέτα, μήνες, από την ημέρα που το ελικόπτερο του πατέρα της έπεσε και τυλίχτηκε στις φλόγες, λίγα μέτρα πριν από την εξέδρα προσγείωσης, στην ταράτσα του κτιρίου της εταιρείας.

Μοναχοπαίδι που δεν γνώρισε ποτέ μάνα, η Γκρέτα ένωσε αμέσως τον κόσμο γύρω της να καταρρέει. Κλείστηκε στον εαυτό της τόσο πολύ, που κάθε προσπάθεια του Μάρκου να την επαναφέρει στην πραγματικότητα, την άφηνε παντελώς αδιάφορη. Αφού έχασε δέκα κιλά από το βάρος της, ο ψυχίατρος που επισκέφτηκε μετά τις παρακλήσεις του Μάρκου, της σύστησε άμεση θεραπεία με αντικαταθλιπτικά, την οποία απέρριψε χωρίς καν να το συζητήσει.

Τους πρώτους τρεις μήνες ο Μάρκος ήταν συνεχώς μαζί της, δουλεύοντας στο Laptop του μόνο τις ώρες που η Γκρέτα κοιμόταν, αν κι αυτές ήταν ελάχιστες. Κάθε προσπάθειά του για βαθύτερη επικοινωνία μαζί της έπεφτε στο κενό, οπότε είχε περιοριστεί σε μια συμβατική συμβίωση, έτσι ώστε να κυλάει ο χρόνος όσο πιο ανώδυνα γινόταν για εκείνη. Ένα πρωινό και ενώ βρίσκονταν στο σκάφος του πατέρα της, μόνιμα αραγμένο στην μαρίνα του Καλαμακίου από τότε που σκοτώθηκε, η Γκρέτα ένωσε πνιγμένη ακόμη και από την αγάπη του Μάρκου. Βαθιά μέσα της υπήρχε μια φωνή που δυνάμωνε μέρα με τη μέρα και την καλούσε να μείνει εντελώς μόνη της. Ο τρόπος που του μίλησε εκείνη τη μέρα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί επιεικώς απαράδεκτος, ενώ στο τέλος του ζήτησε ξεκάθαρα να μείνει μακριά της και να σταματήσει

να θέλει να αντικαταστήσει τον πατέρα της.

Όσο κι αν δικαιολογούσε ο Μάρκος το τελευταίο διάστημα κάθε συμπεριφορά της, εκείνη τη στιγμή βρέθηκε σε αδιέξοδο. Δεν ήταν καν ζήτημα εγωισμού. Τον εγωισμό του τον είχε ξεχάσει από τη μέρα του ατυχήματος. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς θα απαλύνει τον πόνο της. Είχε έρθει όμως η ώρα του θυμού και της αποδοχής. Είχε συζητήσει επανειλημμένως με την παιδική του φίλη την Δέσποινα, ψυχοθεραπεύτρια και συγγραφέα δεκάδων άρθρων σε βιβλία και περιοδικά, η οποία τον είχε προετοιμάσει γι' αυτό το στάδιο της κατάστασης της Γκρέτας.

«Κάποια στιγμή ο πόνος θα γυρίσει σε θυμό. Η περίοδος θα είναι επώδυνη και για την ίδια και για τους γύρω της. Ο θυμός αυτός μπορεί να είναι αυτοκαταστροφικός και να γυρίσει και πάνω σ' αυτούς που αγαπάει. Αυτή την περίοδο θα είναι εκτός ελέγχου και δεν θα “βλέπει” καθαρά. Ίσως είναι προτιμότερο να μείνει μόνη της. Ειδικά εάν στο ζητήσει».

Η στιγμή είχε έρθει και ο Μάρκος, χωρίς να φέρει καμία αντίρρηση, μάζεψε τα πράγματά του και έφυγε. Ακολούθησε πιστά τις συμβουλές της παιδικής του φίλης και άφησε την Γκρέτα μόνη να βιώσει το θυμό της, ελπίζοντας να τελειώσει γρήγορα αυτή η περίοδος, για να μπορέσει να περάσει στην αποδοχή της κατάστασης.

Η Γκρέτα απομονώθηκε εντελώς και δεν επικοινωνούσε με κανέναν άλλο, παρά μόνο με όσους πίστευε ότι θα μπορούσαν να την βοηθήσουν να βγάλει μια άκρη με το θάνατο του πατέρα της. Κάθε μέρα κατέβαινε στο γυμναστήριο του σκάφους και έβγαζε για ώρες το θυμό της πάνω σ' ένα σάκο του μποξ. Την υπόλοιπη μέρα την περνούσε στα τηλέφωνα με μια ομάδα ερευνητών,

τεχνικών και δικηγόρων που είχε επιστρατεύσει για να στριμώξουν την εταιρεία κατασκευής και συντήρησης του ελικοπτέρου, ψάχνοντας για λεπτομέρειες που θα ενοχοποιούσαν την εταιρεία και όχι τον πατέρα της που πιλοτάριζε, πόρισμα στο οποίο είχαν καταλήξει, μάλλον εσπευσμένα, οι ειδικοί μετά την πρώτη αυτοψία. Ο πατέρας της ήταν άριστος χειριστής ελικοπτέρου και το σενάριο της λιποθυμίας πριν την προσγείωση δεν ταίριαζε. Η ιατροδικαστική έκθεση στο απανθρακωμένο από τη φωτιά πτώμα δεν μπορούσε να αποδείξει κάτι ως προς αυτή την εκδοχή, οπότε η Γκρέτα συνέχιζε να ξοδεύει χρόνο, χρήμα και ενέργεια, πιστεύοντας ακόμα και στο σενάριο ότι κάποιος τον ήθελε νεκρό.

Δυο μήνες είχαν περάσει από τη μέρα που είχε διώξει τον Μάρκο από τη ζωή της, χωρίς να έχει περάσει όμως ούτε μία ώρα που να μην τον έχει σκεφτεί. Ήξερε ότι η συμπεριφορά της απέναντί του ήταν εντελώς λάθος, αλλά η σκέψη του πατέρα της κυριαρχούσε και την κρατούσε δέσμια μακριά του. Ήταν σαν να έλεγε “*αφού δεν υπάρχουν εσύ πατέρα, δεν υπάρχει κανείς*”. Και μ’ αυτό τον τρόπο απέδιδε τον φόρο τιμής της. Όλα τα συναισθήματά της για τον Μάρκο είχαν θαφτεί κάτω από τον πόνο της απώλειας ο οποίος δεν άφηνε χώρο για τίποτα άλλο μέσα της.

Το χτύπημα του τηλεφώνου για τέταρτη φορά την επανέφερε στην πραγματικότητα. Το όνομα του Μάρκου εμφανίστηκε και πάλι στην οθόνη. Όπως κι εκείνη την ημέρα, τρεις μήνες πριν, που έμεινε ακίνητη στην πρύμνη, πονώντας που τον έβλεπε να φεύγει, ανίκανη όμως να αρθρώσει έστω και μια κουβέντα, έτσι και τώρα το δάχτυλό της δεν μπορούσε να καλύψει τα ελάχιστα εκατοστά που το χώριζαν από το πράσινο κουμπάκι, όσο κι αν το ήθελε. Μέχρι να σταματήσει ο ήχος της εισερχόμενης

κλήσης τα μάτια της είχαν γεμίσει με δάκρυα και το στομάχι της είχε σφιχτεί ακόμα περισσότερο.

Έπλυνε το πρόσωπό της και στη συνέχεια κράτησε την πετσέτα σφιχτά πάνω στα μάτια της μέχρι να νιώσει ότι τα δάκρυα είχαν στερέψει. Κοίταξε τη συσκευή που είχε σταματήσει από ώρα να χτυπάει. Άπλωσε το χέρι της για να την απενεργοποιήσει, όταν ο χαρακτηριστικός ήχος του εισερχόμενου μηνύματος την σταμάτησε. Έμεινε για μια στιγμή ακίνητη, αλλά στη συνέχεια πάτησε αποφασιστικά πάνω στο μήνυμα για να το σβήσει. Πριν εμφανιστεί το μενού των επιλογών για τη διαγραφή, η Γκρέτα πρόλαβε να διαβάσει τις δύο μοναδικές προτάσεις που της είχε στείλει ο Μάρκος.

«Κινδυνεύει η ζωή σου! Πάρε με αμέσως!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Η κυρία Ρίβερς πετάχτηκε μέσα στον ύπνο της από το θόρυβο γυαλικών που σπάνε σε τοίχο. Χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα για να προσαρμοστεί στην πραγματικότητα και να εντοπίσει την μοναδική, πιθανή, πηγή του θορύβου. Στο σπίτι της, στη δυτική πλευρά του Finchley στο Λονδίνο, έμενε μόνη της στο ισόγειο, ενώ εδώ και δύο μήνες νοίκιαζε τον πρώτο όροφο στον κύριο Αντώνη, τον Έλληνα. Εξαιρετικός κύριος, ο οποίος ποτέ δεν ενοχλούσε, και μάλιστα μία φορά την εβδομάδα της έκανε και παρέα στο απογευματινό της τσάι. Οι ευγενικοί του τρόποι και οι συζητήσεις που έκαναν την είχαν κυριολεκτικά μαγέψει. Ήταν η πρώτη φορά που ήταν ενθουσιασμένη από την επιλογή του καινούργιου της νοικάρη.

Άναψε το φως στο κομοδίνο και κοίταξε το ρολόι.

Περασμένες έντεκα. Πριν πάρει μια τελική απόφαση για το εάν είναι σωστό ν' ανέβει να δει τι συμβαίνει, ένας δεύτερος θόρυβος σπασμένων γυαλικών, εξίσου δυνατός με τον πρώτο, τάραξε την ησυχία του κτιρίου. Αυτή τη φορά ο θόρυβος συνοδεύτηκε και από μια δυνατή αντρική κραυγή, με αποτέλεσμα η κυρία Ρίβερς να ταραχτεί ακόμα πιο πολύ και οι σφυγμοί της ν' ανέβουν κατακόρυφα. Φόρεσε βιαστικά ρόμπα και παντόφλες, και ένα λεπτό αργότερα χτυπούσε την εξώπορτα του διαμερίσματος, του πάνω ορόφου. Την τρίτη φορά που χτύπησε χωρίς να πάρει καμία απάντηση έκανε μεταβολή και κατέβηκε τις σκάλες με σκοπό να ειδοποιήσει την αστυνομία. Μπορεί να μην είχαν στην περιοχή την εγκληματικότητα του ανατολικού Λονδίνου, αλλά μέσα στην ταραχή της θυμήθηκε την πρόσφατη περίπτωση διάρρηξης που είχε ακούσει στη γειτονιά.

Ενώ είχε φτάσει στο τελευταίο σκαλί που οδηγούσε στην είσοδο του δικού της διαμερίσματος, σταμάτησε απότομα, αφού άκουσε το κλειδί στην πάνω πόρτα να γυρίζει. Το πρόσωπο του κυρίου Αντώνη με τα χαρακτηριστικά του τραβηγμένα και τα μάτια του κόκκινα και πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους, την έκαναν να μείνει προς στιγμή ακίνητη.

«Χίλια συγνώμη κυρία Ρίβερς!»

Η βαριά λονδρέζικη προφορά της κυρίας Ρίβερς, βγήκε ακόμα πιο αλλοιωμένη από την ταραχή της.

«Κύριε Τόνυ! Τι πάθατε; Τι έγινε;»

Ήταν φανερό ότι ο άνθρωπος βρισκόταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

«Δεν πρόκειται να ξανασυμβεί κυρία Ρίβερς. Πηγαίνετε να κοιμηθείτε!»

Πριν προλάβει η κυρία Ρίβερς να απαντήσει, η πόρτα

του κυρίου Αντώνη είχε κλείσει. Μπήκε στο διαμέρισμά της και αφουγκράστηκε τους θορύβους που έρχονταν από πάνω. Μία βρύση άνοιξε για λίγο και στη συνέχεια ασταμάτητοι βηματισμοί από την πλευρά του σαλονιού. Ο νοικάρης της μάλλον μιλούσε στο τηλέφωνο, αφού η μοναδική φωνή που ακουγόταν αμυδρά, ήταν η δική του. Λίγα λεπτά αργότερα η πάνω πόρτα άνοιξε και πάλι, και στη συνέχεια ακούστηκε ο ήχος από το κουδούνι της, στον οποίο αντέδρασε αμέσως αφού δεν είχε βγάλει ακόμα τη ρόμπα της. Αυτή τη φορά τα χαρακτηριστικά του προσώπου του κάπως είχαν ηρεμήσει, αλλά τα μάτια του έμοιαζαν να κοιτάζουν απευθείας μέσα από την κόλαση.

«Για όνομα του Θεού, τι πάθατε;»

«Κυρία Ρίβερς σας ζητώ και πάλι συγγνώμη αλλά μου έτυχε κάτι πολύ σοβαρό στην Ελλάδα και πρέπει να λείψω για λίγες μέρες. Η πτήση που έκλεισα είναι για νωρίς το πρωί οπότε σκέφτηκα να σας ενημερώσω τώρα, αφού σας έχω ήδη ξυπνήσει. Τη ζημιά επάνω θα την αντικαταστήσω αμέσως μόλις γυρίσω, απλά δεν ξέρω ακόμα πότε θα είναι αυτό».

Υποσυνείδητα ο Αντώνης ήξερε ότι δεν επρόκειτο να ξαναγυρίσει ποτέ σ' αυτό το σπίτι αφού είχε πάρει ήδη τις αποφάσεις του για το τι επρόκειτο να γίνει. Αυτή τη στιγμή όμως δεν ήταν σε θέση να δώσει εξηγήσεις σε κανέναν και για τίποτα. Η τρομακτική εμπειρία που είχε λίγο πριν, να ακούσει live την γυναίκα που αγαπούσε να βγάζει τα μάτια της με τον παιδικό της φίλο και κουμπάρο τους, είχε θολώσει εντελώς την κρίση του. Μοναδική του σκέψη αυτή τη στιγμή ήταν να μη βρει κανένα εμπόδιο μέχρι να πετύχει στην αποστολή που είχε θέσει στον εαυτό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο Μάρκος τίναξε τα σκεπάσματα από πάνω του και έσφιξε το κεφάλι του μέσα στις παλάμες του. Η επόμενη κίνηση ήταν να πάει να την βρει. Αυτό που είχε ορκιστεί να μην κάνει για κανένα λόγο, τώρα ήταν η μοναδική του επιλογή. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και σύρθηκε μέχρι την κουζίνα για νερό. Άνοιξε το ψυγείο και έμεινε να χαζεύει το περιεχόμενο, λες και θα του ψιθύριζαν κάποια διαφορετική λύση τα ζαρζαβατικά και τα μισογεμάτα τάπερ. Έβγαλε το μπουκάλι με το παγωμένο νερό και κατέβασε μια γερή γουλιά πριν σωριαστεί στην πιο κοντινή καρέκλα.

Εάν αλήθευαν όσα έμαθε την τελευταία ώρα, τότε η ζωή του διαλυόταν για δεύτερη φορά φέτος. Έφερε και πάλι στο μυαλό του τη συνομιλία με τον κολλητό του τον Στέφανο. Τον είχε δει να μπαίνει στο Skype, λίγο πριν κλείσει το Laptop για να κοιμηθεί. Αφού είπανε λίγο τα δικά τους, ο Στέφανος μπήκε στο φλέγον θέμα των ημερών για το οποίο ο Μάρκος δεν είχε πάρει χαμπάρι.

«Τις εξελίξεις με τον “Θεό” τις άκουσες;»

«Ποιόν “Θεό” ρε Στέφανε;»

Η εικόνα του Στέφανου, όπως μεταφερόταν μέσα από την κάμερα στον υπολογιστή του Μάρκου, έδειχνε καθαρά τώρα την έκπληξη του.

«Καλά ρε φίλε, που ζεις; Δεν έχεις ακούσει τίποτα για τον τύπο που το παίζει “Θεός”;»

«Όχι. Τι είναι αυτός;»

«Μια βδομάδα τώρα το λένε στις ειδήσεις!»

«Αφού ξέρεις ότι δεν βλέπω τηλεόραση. Ειδικά ειδήσεις. Αλλά γιατί τόση φασαρία μ’ έναν τρελό;»

«Γιατί ο τρελός τους έχει κάνει όλους να τρέχουν!»

«Τι εννοείς;»

«Ο τύπος ανέβασε πριν μια βδομάδα στο διαδίκτυο μια ιστοσελίδα η οποία περιείχε μια λίστα με ονόματα, αριθμούς και ημερομηνίες. Ένα αντίγραφό της, αναρτήθηκε την ίδια μέρα και στο Facebook. Σε κάθε γραμμή της λίστας υπήρχε ένα ονοματεπώνυμο, δυο ημερομηνίες και ένα νούμερο. Η πρώτη ημερομηνία είναι η ημερομηνία γέννησης του κάθε “υποψήφιου” και η δεύτερη η ημερομηνία θανάτου του. Το νούμερο αντιστοιχεί σε ένα τεράστιο χρηματικό ποσό σε δολάρια».

«Ωραία... Κάποιος ανέβασε μια λίστα με νεκρούς κι ένα ποσό δίπλα στον καθένα. Ε, και λοιπόν;»

«Εδώ είναι το θέμα. Η λίστα δεν περιείχε νεκρούς. Όλοι οι υποψήφιοι της λίστας είναι ζωντανοί. Η τουλάχιστον ήταν όλοι ζωντανοί όταν πρωτοεμφανίστηκε η λίστα».

«Τι εννοείς “ήταν όλοι ζωντανοί”;»

«Οι τρεις πρώτοι της λίστας που η ημερομηνία θανάτου τους ήταν προγενέστερη της σημερινής, είναι νεκροί».

«Νεκροί;»

«Εντελώς! Και οι τρεις χαζεύουν το γρασίδι απ’ τις ρίζες τώρα που μιλάμε...»

Ο Μάρκος άργησε λίγο να συνειδητοποιήσει αυτό που μόλις είχε ακούσει, αλλά στη συνέχεια χαμογέλασε στον Στέφανο μέσα από τη δική του κάμερα.

«Πλάκα κάνεις ε; Αστεϊάκι του Internet είναι αυτό;»

«Καθόλου αστεϊάκι φίλε. Σήμερα επιβεβαιώθηκε ο θάνατος και του τρίτου στη σειρά, ενώ η λίστα ξαναεμφανίστηκε χτες με δέκα ακόμη “υποψήφιους”. Και ξέρεις ποιο είναι το κοινό χαρακτηριστικό τους; Είναι όλοι ζάπλουτοι! Μόλις το πήραν χαμπάρι οι Αμερικάνοι έκλεισαν αμέσως την ιστοσελίδα του τύπου, ενώ το Face-

book δέχτηκε εκατομμύρια ταυτόχρονες επισκέψεις μέχρι που κατέβασαν κι αυτοί τη συγκεκριμένη σελίδα».

«Έλα ρε συ! Κι από τι πέθαναν αυτοί οι τρεις;»

«Όλα ατυχήματα. Ηλεκτροπληξία ο πρώτος, αυτοκινητικό ο δεύτερος, και ο σημερινός πνίγηκε λιπόθυμος στην εσωτερική ιδιωτική του πισίνα, αφού γλίστρησε και χτύπησε το κεφάλι του στο βατήρα. Κι όλα αυτά σε διαφορετικά μέρη του κόσμου».

«Ωραία. Άρα μάλλον μιλάμε για ένα μέντιουμ που πέφτει μέσα στις προγνώσεις του. Σωστά;»

«Δεν είναι τόσο απλό».

«Τι εννοείς;»

«Ο τύπος έχει αναρτήσει και ένα κείμενο μαζί με τη λίστα. Το κείμενο απευθύνεται στους υποψήφιους της λίστας και υπογράφει στο τέλος του κειμένου ως GOD»

«GOD; Θεός και καλά;»

«Όχι ακριβώς. Από κάτω αναλύει το κάθε γράμμα της λέξης με τα αρχικά του “Give Or Die”. Δηλαδή “Δώσε ή Πέθανε”. Αλλά ουσιαστικά απευθύνεται στους υποψήφιους της λίστας σαν Θεός. Τους αφήνει ένα περιθώριο μέχρι την ημερομηνία θανάτου που τους αφορά, να έχουν μοιράσει το ποσό που αντιστοιχεί στον καθέναν τους, σε έναν κατάλογο από είκοσι μεγάλους διεθνείς μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς, ξέρεις τύπου WWF, GreenPeace, Unicef και τέτοιους, με αντάλλαγμα την ίδια τους τη ζωή. Κάθε ένας από τους είκοσι οργανισμούς που αναφέρει, πρέπει να πάρει από τον καθένα τους ως δωρεά, το ένα εικοστό του ποσού που αναγράφεται στη λίστα. Τα ποσά που ζητάει είναι αστρονομικά για μας, αλλά για τους υποψήφιους λένε ότι αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τρίτο της συνολικής τους περιουσίας. Όλοι οι υποψήφιοι είναι μέλη του δεκαπήφιου club όπως τους αποκαλεί το περιοδικό Forbes.

Δηλαδή περιουσία πάνω από ένα δις δολάρια».

«Τι είναι όλα αυτά ρε φίλε! Τον έχουν βρει τον τύπο;»

«Όχι ακόμα. Πάντως από προχτές που επιβεβαιώθηκαν οι θάνατοι έχει βουίξει ολόκληρος ο πλανήτης. Άνοιξε BBC ή CNN και θα δεις να το αναφέρουν κάθε μισή ώρα. Τρεις θάνατοι σε συγκεκριμένες μέρες αποκλείουν την περίπτωση να μιλάμε για σύμπτωση. Σήμερα είναι ο επόμενος. Στίβεν Φόρεστερ, Αμερικάνος μεγιστάνας ακινήτων. “Φτωχούλης” κι αυτός».

«Για δώσε μου ρε Στέφανε την πρώτην διεύθυνση της ιστοσελίδας να ρίξω μια ματιά».

«Δεν χρειάζεται. Δώσε στο Google το Give Or Die και θα βρεις ένα χαμό φρέσκα άρθρα!»

Έκλεισαν μετά από λίγο και ο Μάρκος άνοιξε και πάλι το πρόγραμμα περιήγησης του διαδικτύου ψάχνοντας για πληροφορίες που αφορούσαν στο θέμα. Μισή ώρα αργότερα, είχε επιβεβαιώσει τα λεγόμενα του φίλου του, από διάφορα έγκυρα διαδικτυακά ειδησεογραφικά πρακτορεία, τα οποία μάλιστα εμφάνιζαν το θέμα σήμερα, μετά το θάνατο και του τρίτου της λίστας, ως πρωτοσέλιδο. Η ιστοσελίδα του τύπου και η σελίδα του στο Facebook είχαν εξαφανιστεί, αλλά ψάχνοντας στα διάφορα Forums και Blogs, βρήκε την τελευταία σημερινή έκδοση της λίστας.

Σύμφωνα με έρευνα της δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος παγκοσμίως, οι λίστες ανέβαιναν από διαφορετικά μέρη του κόσμου και αυτός, ή αυτοί που τις ανέβαζαν, δεν χρησιμοποιούσαν καν Internet καφέ για το σκοπό τους. Όλες οι παραλλαγές της λίστας είχαν ανέβει από κλεμμένα κινητά τηλέφωνα ή tablets τα οποία αμέσως μετά είχαν απενεργοποιηθεί και μάλλον καταστραφεί.

Η ιστοσελίδα που είχε ανεβάσει στην αρχή, είχε

δημιουργηθεί με έναν από τους απλούς οδηγούς που υπάρχουν διαθέσιμοι στο διαδίκτυο, οι οποίοι χρεώνουν ένα μικροποσό κάθε μήνα για την υπηρεσία αυτή. Η πληρωμή είχε γίνει με κλεμμένη πιστωτική κάρτα την οποία ο ιδιοκτήτης δεν είχε προλάβει να απενεργοποιήσει.

Ο Μάρκος άνοιξε την περιβόητη λίστα στον κειμενογράφο και χωρίς να διαβάσει την εισαγωγή που του είχε αναφέρει ο Στέφανος, προχώρησε στα ονόματα τα οποία αναγράφονταν όλα στα αγγλικά, ενώ ολόκληρη η λίστα ήταν ταξινομημένη σύμφωνα με την ημερομηνία θανάτου. Όταν έφτασε στο πέμπτο κατά σειρά όνομα ένιωσε ακριβώς τι σημαίνει “παγώνει το αίμα στις φλέβες”. Κοίταξε αμέσως δεξιά, στη στήλη με την ημερομηνία γέννησης, και η συνωνυμία εξαφανίστηκε ως πιθανότητα. Η ημερομηνία θανάτου στη διπλανή στήλη, τον έστειλε να ψάχνει τρέχοντας για το κινητό του.

Η Γκρέτα δεν απάντησε ούτε στα τηλέφωνα, ούτε στο μήνυμα. Το μυαλό του Μάρκου είχε μπλοκάρει. Ήταν σίγουρο ότι αργά ή γρήγορα κάποιος άλλος θα της προλάβαινε τα νέα, αφού η καινούργια λίστα, μέχρι το πρωί θα ήταν πρώτη είδηση παντού. Στη συναισθηματική κατάσταση που βρισκόταν τώρα, αυτή θα ήταν η χαριστική βολή για την Γκρέτα. Ο Μάρκος καθόταν αναποφάσιστος δίπλα στο ψυγείο, όταν ο ήχος από το κινητό μέσα στα χέρια του, τον έκανε να τιναχτεί απ’ τη θέση του. Ήταν εκείνη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η Ιφιγένεια, μέσα στο βαθύ ύπνο της, άπλωσε ασυναίσθητα το χέρι της προς τη μεριά του Αία, διαπιστώνοντας ότι η θέση δίπλα της ήταν άδεια. Την επόμενη στιγμή προχωρούσε στο διάδρομο με κατεύθυνση το γραφείο του. Το πορτατίφ, πάνω στο γραφείο, ήταν αναμμένο και ο Αίας πληκτρολογούσε μανιωδώς στο Laptop. Η Ιφιγένεια του μίλησε χωρίς όμως να ακουστεί κανένας ήχος. Για κάποιο ανεξήγητο λόγο αυτό δεν την παραξένεψε καθόλου.

«Τι κάνεις Αία;»

Ο Αίας γύρισε και την κοίταξε. Δηλαδή όχι ακριβώς ο Αίας. Όλα τα υπόλοιπα ήταν ο Αίας, εκτός από τα μάτια του. Η λάμψη και η ένταση στα μάτια του άντρα απέναντί της, δεν είχαν καμία σχέση ούτε με τον Αία, ούτε με το ανθρώπινο είδος γενικά. Και πάλι όμως η Ιφιγένεια δεν τaráχτηκε απ' την αλλόκοτη εικόνα απέναντί της.

«Δεν θυμάσαι τίποτα Ιφιγένεια;»

«Τι να θυμηθώ;»

«Τη συζήτησή μας πριν μια βδομάδα;»

Προσπαθώντας η Ιφιγένεια να θυμηθεί τα γεγονότα των προηγούμενων ημερών, ένιωσε αμέσως να μπερδεύεται. Τίποτα δεν είχε συνοχή. Σκόρπιες εικόνες, συζητήσεις και συναισθήματα περνούσαν από το μυαλό της, χωρίς όμως να μπορεί να βάλει καμία τάξη. Τις τελευταίες μέρες τις περνούσε στο σπίτι του, και ό,τι έβλεπε κι ένιωθε είχε να κάνει μ' εκείνον, αλλά για κάποιο λόγο, ήξερε ότι αυτό που της ζητούσε τώρα να θυμηθεί, δεν υπήρχε καταχωρημένο στις πρόσφατες αναμνήσεις της.

«Η λέξη “δισυπόστατος” σου θυμίζει κάτι;»

Η εικόνα που ήρθε στο μυαλό της, μόλις άκουσε τη συγκεκριμένη λέξη, ήταν ένα μεγάλο ασημένιο κλειδί. Όσο πιο πολύ εστίαζε πάνω στο κλειδί, τόσο πιο έντονα ένιωθε ότι υπήρχαν αναμνήσεις κρυμμένες και ξεχασμένες σε κάποιο σημείο του μυαλού της. Σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε μέσα στα μάτια του Αία που διατηρούσαν αμείωτη την ένταση και τη λάμψη τους. Αμέσως το κλειδί εξαφανίστηκε από μπροστά της και στη θέση του, ένα ποτάμι αναμνήσεων ξεχύθηκε στο μυαλό της.

Μια εβδομάδα πριν. Την ημέρα που πήγε τον Αντώνη στο αεροδρόμιο για να φύγει. Είχε γυρίσει κατευθείαν στο σπίτι του Αία και μετά από ένα εξαντλητικό μαραθώνιο πάθους, έμεινε να κοιμηθεί σπίτι του. Κάποια στιγμή μέσα στη νύχτα, βρέθηκε να κοιτάει αυτά τα ίδια μάτια και να ακούει τα πιο απίστευτα πράγματα από το στόμα του εραστή και παιδικού της φίλου.

Υπάρχουν πανομοιότυποι κόσμοι της είπε. Υπάρχουν ψυχές που πηγαινοέρχονται καθημερινά μέσα στα όνειρά τους από τον έναν κόσμο στον άλλο, χωρίς να επηρεάζουν και χωρίς να επηρεάζονται. Και υπάρχουν και οι “δισυπόστατοι”. Ένα ενεργειακό φαινόμενο που μπορεί να συμβεί μία φορά κάθε δέκα χρόνια. Οι “δισυπόστατοι” έχουν τη δυνατότητα να επηρεάσουν. Όχι μόνο μέσα στα όνειρα αλλά και στην πραγματικότητα. Όχι μόνο σ’ έναν κόσμο αλλά σε δυο. Και της το είχε αποδείξει. Εκείνος καθόταν όπως τώρα στο γραφείο, ενώ εκείνη...

Μόνο ένας τρόπος υπήρχε να επιβεβαιώσει τις καινούργιες αναμνήσεις της. Γύρισε το βλέμμα της προς τα πίσω και κοίταξε στην κρεβατοκάμαρα. Το σοκ που ένιωσε ήταν το ίδιο δυνατό με της περασμένης φοράς. Εκείνου η θέση παρέμενε κενή. Δίπλα όμως ήταν εκείνη! Εκείνη και κοιμόταν! Το χέρι της μάλιστα ήταν ακόμα απλωμένο

στη μεριά του! Πριν η σκέψη γίνει τόσο έντονη ώστε να την βγάλει από τον βαθύ της ύπνο, η σιγανή φωνή του την έκανε να γυρίσει και πάλι προς το μέρος του.

«Τώρα που θυμήθηκες προσπάθησε να ηρεμήσεις και να παραμείνεις λίγο μαζί μου. Εάν ξυπνήσεις θα είναι πιο δύσκολο να επικοινωνήσω μαζί σου...»

«Πώς γίνεται να φαίνεται τόσο ζωντανό; Πώς βλέπω τον εαυτό μου στο κρεβάτι;»

«Τα ίδια ρωτούσες και πριν μια βδομάδα. Ας πούμε ότι η ενέργειά μου σε κρατάει σ' αυτή την κατάσταση αλλά και πάλι υπάρχουν όρια. Προσπάθησε να το αποδεχτείς χωρίς να το αμφισβητείς και θα σ' αφήσει να παραμείνεις μαζί μου».

«Ποιος θα μ' αφήσει;»

«Ο εαυτός σου. Η υλική σου υπόσταση σ' αυτή τη διάσταση».

«Αία τι λες; Όλα αυτά είναι πολύ μπερδεμένα για μένα. Κι αυτά που μου είχες πει τότε για πανομοιότυπους κόσμους και διασταυρωμένες ζωές δεν νομίζω ότι τα έχω κατανοήσει».

«Δύσκολο να κατανοήσεις τέτοιες έννοιες χωρίς να βιώσεις τι σημαίνουν στην πράξη, οπότε μην ανησυχείς. Ακόμα και οι επιστήμονές σας που μιλούν για κβαντομηχανική δεν έχουν καν πλησιάσει στην ουσία του πράγματος. Αυτό που έχει σημασία τώρα, είναι ότι με τη βοήθειά σου τελικά ολοκλήρωσα το έργο μου».

«Τη βοήθειά μου; Σε τι σε βοήθησα εγώ;»

«Πρώτα απ' όλα μου έδειξες πώς δουλεύει αυτό το παλιό μαραφέτι».

«Αυτό είναι το Laptop σου Αία. Και δεν είναι παλιό, τον περασμένο μήνα το αγόρασες!»

«Ναι, αλλά δεν είμαι ο Αίας...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Ο Μάρκος πήρε μια βαθιά ανάσα και στη συνέχεια, ξεφυσώντας τον αποθηκευμένο στα πνευμόνια του αέρα, πάτησε το κουμπί για ν' απαντήσει την εισερχόμενη κλήση. Δεν πρόλαβε καν να μιλήσει πρώτος.

«Έχει να κάνει με τον πατέρα μου;»

Η φωνή της, αν και ταραγμένη, ακούστηκε στ' αυτιά του απίστευτα οικεία. Τώρα συνειδητοποιούσε πόσο του είχε λείψει αυτό το διάστημα.

«Όχι Γκρέτα, έχει να κάνει με σένα! Δεν έχει καμία σχέση με το θάνατο του πατέρα σου».

«Τι εννοείς δηλαδή κινδυνεύει η ζωή μου;»

Ζύγισε για μία και μόνο στιγμή την κατάσταση, και αποφάσισε να πάρει το ρίσκο.

«Όχι απ' το τηλέφωνο. Πρέπει να στα πω από κοντά».

Η σιωπή απ' την άλλη πλευρά, του έδειξε ότι υπήρχαν περιθώρια να πιέσει.

«Θα στα πω και θα φύγω Γκρέτα. Απλά είναι από τα θέματα που δεν συζητιούνται στο τηλέφωνο, πίστεψέ με».

«Έλα στο Καλαμάκι τότε».

Οδηγώντας στην παραλιακή, ο Μάρκος έφερνε τις ελάχιστες κουβέντες που αντάλλαξαν ξανά και ξανά στο μυαλό του, προσπαθώντας να αναλύσει το λόγο που δέχτηκε να συναντηθούν. Την ιστορία με τη λίστα, και να την είχε ακούσει, σίγουρα δεν την είχε συνδέσει ακόμα με τον εαυτό της, αλλιώς θα του το είχε αναφέρει ήδη. Εξάλλου η έκδοση της λίστας που είχε διαβάσει, ήταν μόλις αναρτημένη στο διαδίκτυο. Η απόφασή της να δεχτεί να συναντηθούν, φαινόταν ότι είχε να κάνει περισσότερο με την ίδια κι εκείνον. Ίσως είχε έρθει η ώρα. Ίσως ο

κύκλος του θυμού έκλεινε. Όση χαρά όμως του έδινε αυτή η σκέψη, η πιθανότητα να υπήρχε κάποια αλήθεια στην ιστορία με τη λίστα, τα μαύριζε όλα.

Το ρολόι του αυτοκινήτου έδειχνε τέσσερις και τέταρτο όταν έσβησε τη μηχανή. Το μεγαλοπρεπές γιότ, πρυμνοδετημένο μπροστά στα γραφεία του λιμεναρχείου, φάνταζε, έτσι όπως ήταν ακίνητο, σαν τετραώροφο οικοδόμημα χτισμένο πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, με τους φανοστάτες του λιμανιού να του δίνουν μια απόκοσμη λάμψη.

Το μαύρο Range Rover με τους σωματοφύλακες της βραδινής βάρδιας, ήταν παρκαρισμένο τρία αυτοκίνητα μακριά, με τη μούρη προς τη μεριά του σκάφους. Πρέπει να είχαν ειδοποιηθεί ήδη, αφού δεν έδειξαν κανένα σημάδι ανησυχίας όταν τον είδαν να κατεβαίνει από τ' αμάξι. Κάλεσε την Γκρέτα στο κινητό, η οποία χωρίς να απαντήσει, πάτησε από μέσα το κουμπί ενεργοποίησης της ηλεκτρικής ράμπας και αμέσως μετά, μέσα στην απόλυτη ησυχία της πρωινής αυτής ώρας, ακούστηκε ο συναγερμός του σκάφους να απενεργοποιείται.

Μέχρι να φτάσει ο Μάρκος στην πίσω συρόμενη πόρτα με το έμβλημα του ομίλου πάνω, η Γκρέτα είχε βγει στο κατάστρωμα. Ευτυχώς δεν είχε χάσει άλλο βάρος, αλλά τα μαύρα μάτια της, βαθουλωμένα στις κόγχες τους, πρόδιδαν το κλάμα και τις άυπνες νύχτες που περνούσε τους τελευταίους μήνες. Ο Μάρκος έμεινε ακίνητος, δυο μέτρα μακριά της, αναποφάσιστος για την επόμενη κίνηση. Ήθελε όσο τίποτα άλλο να την σφίξει πάνω του, αλλά από την άλλη δεν ήθελε και να την πιέσει με κανένα τρόπο. Πριν προλάβει να μιλήσει, η Γκρέτα έπεσε με φόρα στην αγκαλιά του. Λυγμοί χωρίς δάκρυα την τράνταζαν ολόκληρη, ενώ επαναλάμβανε ψιθυριστά στ' αυτί του την

ίδια λέξη.

«Συγγνώμη...»

Την σήκωσε στα χέρια του, ανησυχώντας ακόμα μια φορά για το βάρος της, και πέρασε τη συρταρωτή πόρτα, μπαίνοντας στο κεντρικό σαλόνι του σκάφους. Κάθισε έξω-έξω στην πολυθρόνα χωρίς να την μετακινήσει καθόλου, αφήνοντάς την δεμένη χέρια-πόδια πάνω του. Η αίσθηση να την έχει και πάλι στην αγκαλιά του ήταν απερίγραπτη.

«Δεν φταις σε τίποτα. Μη ζητάς συγγνώμη. Άνθρωπος είσαι Γκρέτα, δεν είσαι Θεός...»

«Εσύ δεν μου έκανες κάτι. Να με βοηθήσεις ήθελες».

«Η Δέσποινα με είχε προειδοποιήσει. Κάποια στιγμή όταν θα έβγαινε ο θυμός σου στην επιφάνεια δεν θα δεχόσουν κανέναν γύρω σου. Όλοι θα σου φταίγανε. Ήλιζα να την γλυτώσω, αλλά τελικά όταν έλεγε όλοι, εννοούσε όλοι. Οπότε...»

Η Γκρέτα έκλεισε το στόμα του με το δικό της κόβοντας τη φράση του στη μέση. Ολόκληρο το είναι τους ανταποκρίθηκε αμέσως και τα δυνατά συναισθήματα σε συνδυασμό με την έλλειψη επαφής για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, τους έκαναν να σκίσουν σχεδόν τα ρούχα από πάνω τους. Η συσσωρευμένη ενέργειά τους, εκδηλωνόταν με ανεξέλεγκτο τρόπο, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να σταματήσουν ούτε για μια ανάσα, ανάμεσα στους αλλεπάλληλους οργανισμούς.

Μία ώρα αργότερα εξουθενωμένοι και οι δυο από το έντονο πάθος έσυραν τα πόδια τους μέχρι την κουζίνα για να πιούν ένα ποτήρι νερό. Κάθισαν γυμνοί, αντικριστά, στα ψηλά σκαμπό που υπήρχαν στο πάσο, και κοιτάζονταν χωρίς να μπορούν να αρθρώσουν ακόμα ούτε λέξη. Ένα χαμόγελο είχε κάνει πάλι την εμφάνισή του στο κάτω χείλος της Γκρέτας. Πέρασε το πόδι της κάτω από το

πάσο και το ακούμπησε απαλά πάνω στον μηρό του. Η αντίδραση ήταν άμεση...

Τους πήρε ένα μισάωρο ακόμα για να βρεθούν στη μεγάλη μπανιέρα-τζακούζι του σκάφους με το καυτό νερό να τους αναζωογονεί και το υδρομασάζ να τους χαλαρώνει επιτέλους από την φρενίτιδα που τους είχε καταλάβει. Τα πόδια τους συνέχιζαν να είναι ενωμένα κάτω από το νερό, αλλά τα σώματά τους βρίσκονταν σε απόσταση ασφαλείας.

«Γιατί κινδυνεύει η ζωή μου Μάρκο;»

«Γιατί μας στέρησες αυτό!»

«Πλάκα κάνεις ε;»

«Ναι, πλάκα κάνω! Απ' ότι φαίνεται η ζωή σου κινδυνεύει λόγω της παρουσίας σου...»

«Τι εννοείς;»

Όταν ξεκίνησε να της εξηγεί την κατάσταση η Γκρέτα τον διέκοψε αφού ήταν ήδη ενημερωμένη. Με την ασταμάτητη έρευνα που έκανε για τον πατέρα της είχε πέσει πολλές φορές την τελευταία εβδομάδα στα δημοσιεύματα που αφορούσαν στη λίστα, αλλά τα είχε αγνοήσει αφού δεν την αφορούσαν άμεσα.

«Και πιστεύει ο κόσμος τις βλακειές του τρελού;»

«Στην αρχή κανείς. Τώρα όμως έχει τρεις σωστές προβλέψεις πίσω του. Ο μισός πλανήτης ασχολείται μαζί του».

«Εσύ τι πιστεύεις;»

Την κοίταξε μέσα από τους ατμούς για να δει κατά πόσο ήταν έτοιμη να ακούσει μια πραγματική ανάλυση των όσων πίστευε ο ίδιος ή αν έπρεπε να το πάει πιο μαλακά λόγω της κατάστασης. Τα μάτια της, έδιναν την εντύπωση ότι μόλις είχε γυρίσει από τον κόσμο των νεκρών. Αυθόρμητα ο Μάρκος σκέφτηκε πόσο δίκιο είχε ο κόσμος όταν έλεγε ότι *“τα καλύτερα πηδήματα πέφτουν μετά από κηδείες!”*. Δεν

υπήρχε λόγος να χαλάσει ακόμα την ατμόσφαιρα. Τι τώρα, τι σε μια ώρα...

«Μόλις βγούμε από 'δω θα φτιάξουμε ένα γερό πρωινό και θα τα δούμε όλα στον υπολογιστή».

Τον κοίταξε και γλίστρησε το σώμα της λίγο πιο βαθιά μέσα στο ζεστό νερό. Τα πόδια της τυλίχτηκαν γύρω του και η αποχή τόσων μηνών προκάλεσε και πάλι τη σωστή αντίδραση. Αυτή τη φορά όλα έγιναν πιο αργά και ήρεμα, δίνοντάς τους το περιθώριο να ασχοληθούν περισσότερο ο ένας με τον άλλο.

Στις έξι και μισή άρχισε να χτυπάει το κινητό της. Βγήκαν από το μπάνιο και τυλίχτηκαν σε φρεσκοπλυμένα μαλακά μπουρνούζια, που είχαν κι αυτά το έμβλημα του ομίλου κεντημένο στην πλάτη. Ανέβηκαν στην κουζίνα όσο η Γκρέτα μιλούσε με έναν από τους δικηγόρους της, ο οποίος ήταν ο πρώτος, μετά τον Μάρκο, που είχε δει το όνομά της στην καινούργια λίστα.

Έφαγαν ένα πλούσιο πρωινό μπροστά στη μεγάλη τηλεόραση του σαλονιού, παρακολουθώντας δορυφορικά ειδήσεις από όλα τα μεγάλα κανάλια του κόσμου. Στα περισσότερα απ' αυτά το συγκεκριμένο θέμα είχε πάρει ήδη μεγάλες διαστάσεις. Όταν μάζεψαν τα πιάτα από μπροστά τους, η Γκρέτα του έδωσε το ασύρματο πληκτρολόγιο και το ποντίκι και ενεργοποίησε την τηλεόραση να λειτουργεί ως σταθμός εργασίας συνδεδεμένος με το Internet.

Ο Μάρκος ακολούθησε τα βήματα που είχε κάνει και πριν μια ώρα, αλλά η καινούργια λίστα είχε ήδη εξαφανιστεί από το συγκεκριμένο forum. Προετοιμασμένος για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, είχε στείλει τη λίστα ως συνημμένο αρχείο στο δικό του email, οπότε άνοιξε την προσωπική του αλληλογραφία κατευθείαν από τον server

και κατέβασε το αρχείο στον εξωτερικό σκληρό δίσκο. Με το πάτημα του ποντικιού η λίστα άνοιξε στην οθόνη της τηλεόρασης μπροστά τους. Έδειξε στην Γκρέτα τη γραμμή που την αφορούσε, στην οποία η ημερομηνία θανάτου ήταν για το ερχόμενο Σάββατο, δηλαδή δύο μέρες μετά. Ήταν η επόμενη υποψήφια μετά τον Αμερικάνο μεγιστάνα ακινήτων. Ξαναγύρισε στην αρχή της λίστας για να διαβάσουν μαζί την εισαγωγή.

“Δεν φύτρωσε χειρότερη καμιά εφεύρεση στον κόσμο απ’ το χρήμα. Αυτό γκρεμίζει πόλεις, ανθρώπους ξεσπιτώνει, δασκαλεύει και πλανεύει το φρόνιμο μυαλό να κυνηγάει της ντροπής τα έργα, μαθαίνει τον άνθρωπο να γίνει κάλπης και να κατέχει μύριες όσες βρωμιές. Όσοι τέτοιον ανοίγουν δρόμο, κάποτε, και στην ώρα, πληρώνουν ακριβά...”

Αυτά είναι λόγια που γράφτηκαν δυόμιση χιλιάδες χρόνια πριν από τον Έλληνα τραγικό ποιητή Σοφοκλή, στην Αντιγόνη, στίχοι 296 – 304. Ένα απλό μέσο ανταλλαγής προϊόντων και υπηρεσιών, το χρήμα, εξελίχτηκε μέσα σε λίγους αιώνες σε εργαλείο συσσώρευσης πλούτου, εξουσίας και δύναμης. Η κάθετη αύξηση του πληθυσμού στον πλανήτη ευνοεί πολλαπλασιαστικά τη συσσώρευση αυτή, με αποτέλεσμα τη δημιουργία όλο και μεγαλύτερων κοινωνικών χασμάτων. Λιγότεροι από εκατό άνθρωποι παγκοσμίως, έχουν στα χέρια τους σήμερα τόση περιουσία όση έχει ο μισός πληθυσμός του πλανήτη. Το έξι τοις εκατό του πληθυσμού ελέγχει το ενενήντα τοις εκατό του παγκόσμιου πλούτου. Ελάχιστοι απ’ αυτούς διαθέτουν κάτι από το πλεόνασμά τους προκειμένου να βοηθήσουν τους συνανθρώπους τους οι οποίοι υποφέρουν και βιώνουν την εξαθλίωση. Αντίθετα υπάρχουν εκατομμύρια άλλοι που δίνουν από το υστέρημά τους για τον ίδιο σκοπό. Ο εγωκεντρισμός, η έπαρση και η ματαιοδοξία, καθιστούν

τον κάθε έναν από τους σημερινούς κροίσους, ανίκανο να διαχειριστεί την περιουσία του προς όφελος του ανθρώπινου είδους και του πλανήτη που ζει.

Η φτώχεια δεν υφίσταται επειδή λιγοστεύουν τα αγαθά· η φτώχεια είναι αποτέλεσμα της ανθρώπινης απληστίας. Οι φυσικοί πόροι του πλανήτη επαρκούν για να καλυφθούν οι ανάγκες όλων των ανθρώπων χωρίς να επιβαρυνθεί το περιβάλλον. Ο άνθρωπος όμως, ως άπληστο ον, θέλει να καλύψει και όλες του τις επιθυμίες, κάτι το οποίο θα ήταν απολύτως αποδεκτό εάν και εφόσον δεν γινόταν εις βάρος των υπολοίπων και του περιβάλλοντος. Ένα ιδιωτικό αεροπλάνο είναι μια επιθυμία. Ένα πιάτο φαί όμως είναι και θα παραμείνει μία ανάγκη. Οι ανάγκες των δίπλα προηγούνται πάντα των επιθυμιών σου.

Απευθύνομαι σε σένα πλούσιε! Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας σου είναι θαμμένο σε τραπεζικούς λογαριασμούς. Αυτό το πλεόνασμα δεν θα το χρειαστείς ούτε εσύ, ούτε οι δέκα επερχόμενες γενεές σου, όσα παιδιά και να κάνεις. Οι ανάγκες σου είναι ήδη υπερκαλυμμένες και ο θάνατος δεν είναι κάτι που μπορείς να διαπραγματευτείς, όσο χρήμα και να συσσωρεύσεις. Η ασφάλεια που νιώθεις συσσωρεύοντας είναι πλασματική. Την ίδια στιγμή, δίπλα σου πεθαίνουν τώρα συνάνθρωποί σου, γιατί δεν έχουν ούτε τα προς το ζην.

Το άχρηστο αποθηκευμένο χρήμα σου, τραβάει σαν μαγνήτης πάνω του όλο και περισσότερο χρήμα, το οποίο προέρχεται κυρίως από το συνεχές σφίξιμο του λουριού στον λαιμό των αδυνάτων. Ένα παιδί στα τρία, παγκοσμίως, υποφέρει από υποσιτισμό, ενώ την ίδια στιγμή εσύ πληρώνεις μια περιουσία για να φας μπριζόλα από μοσχάρι που του κάνουν μασάζ ανθρώπινα χέρια καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του, για να φτάσει το κρέας στο πιάτο σου, όσο μαλακό το θες. Ο παραλογισμός στο

μεγαλείο του. Οι συνέπειες του πλουτοκρατισμού είναι πλέον καταστρεπτικές, τόσο για τον συνάνθρωπό σου που δεν έχει να φάει, όσο και για τον πλανήτη που δεν μπορεί να συντηρήσει τα είδη του, αφού καταστρέφεις χωρίς οίκτο το οικοσύστημά του, στο βωμό της συσσώρευσης περισσότερου χρήματος.

Πλούσιε, έχω τη δυνατότητα να βάλω τέλος στη ζωή σου. Έχεις τη δυνατότητα να το αποτρέψεις με έναν και μόνο τρόπο. Θα παραχωρήσεις το ένα τρίτο της περιουσίας σου στις είκοσι διεθνείς οργανώσεις που αναγράφονται στο τέλος της λίστας, ισόποσα. Οι άνθρωποι στις οργανώσεις αυτές έχουν κοινό στόχο να βοηθήσουν τον συνάνθρωπό τους και τη φύση. Το περίσσευμά σου, είναι το μέσο που χρειάζονται για να το πετύχουν.

Η λύση που δίνω είναι “πυροσβεστική”, αφού η ανάγκη αποκατάστασης του κοινωνικού χάσματος που διευρύνεται με ανεξέλεγκτους ρυθμούς, είναι πλέον επιτακτική, ακόμα και για τη δική σου ασφάλεια. Επαναστάσεις του παρελθόντος όπως η Γαλλική, η Ρώσικη και τόσες άλλες, δίνουν σαφή εικόνα για τ’ αποτελέσματα της συνεχόμενης καταπίεσης εις βάρος των αδυνάτων. Η δύναμη που σου έδωσαν τα ΜΜΕ με την ελεγχόμενη (από εσένα) πληροφόρηση, εξουδετερώνεται τώρα από την διαδραστικότητα του διαδικτύου. Η πρότασή μου δεν σχετίζεται με κανενός είδους πολιτική, θρησκεία ή ιδεολογία. Δεν ευελπιστώ να ανατρέψω κανένα κατεστημένο, ούτε να το αντικαταστήσω με κάποιο άλλο. Δες την πρότασή μου ως σανίδα σωτηρίας και μόνο.

Ουσιαστική λύση στο πρόβλημα θα δοθεί μόνο όταν αφυπνιστεί ο άνθρωπος εσωτερικά και κατανοήσει τις πραγματικές αξίες της ζωής, οι οποίες σίγουρα δεν μετριούνται με γνώμονα το χρήμα. Αυτή τη στιγμή, με τη

νοοτροπία που επικρατεί, ενενήντα στους εκατό ανθρώπους θα συμπεριφέρονταν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που συμπεριφέρεσαι κι εσύ, εάν βρίσκονταν στη θέση σου. Εσύ όμως, εσύ που κατάφερες να “πετύχεις” ανάμεσα σε τόσους άλλους και να φτάσεις στην πλασματική κορυφή που όλοι οραματίζονται, έχεις ένα λόγο παραπάνω να χρησιμοποιήσεις τις ικανότητές σου και να προσεγγίσεις στα προβλήματα που γιγαντώνονται απ’ αυτή την ανεξέλεγκτη ανισότητα. Υπάρχουν ήδη κάποιοι ανάμεσά σας που ακολουθούν αυτό το δρόμο από μόνοι τους, αλλά αναλογικά είναι ελάχιστοι, ενώ τα χρονικά περιθώρια στενεύουν.

Πίστεψέ με πλούσιε, τα σάβανα δεν έχουν τσέπες! Δεν θα πάρεις τίποτα απ’ όλα αυτά μαζί σου φεύγοντας! Στο θάνατο μπροστά δεν υπάρχει πλούσιος και φτωχός! Δεν υπάρχει δυνατός και αδύναμος! Ήρθες χωρίς τίποτα και θα φύγεις χωρίς τίποτα. Αν φερθείς έζυπνα και με πιστεύεις, θα ζήσεις, και θα ζήσεις μια πιο ποιοτική ζωή αφού το αποτέλεσμα της πράξης σου, έστω και μ’ αυτό τον τρόπο, θα σε μεταμορφώσει. Αν όχι, λυπάμαι, αλλά ήρθε η ώρα που αναφέρει ο Σοφοκλής για σένα”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Όταν άνοιξε η πόρτα του ασανσέρ το ρολόι στην οθόνη του κινητού της Ιφιγένειας έδειχνε δέκα και πέντε. Για ακόμη μια φορά δεν είχε καταφέρει να έρθει στην ώρα της. Διέσχισε βιαστικά το διάδρομο και σταμάτησε μπροστά στη μικρή μαύρη επιγραφή που έγραφε το όνομα και τον τίτλο της γιατρού της. “Ψυχίατρος - Ψυχοθεραπεύτρια Ζωή Κάλμα”.

Κάθε φορά που κοίταζε την επιγραφή θυμόταν την

πρώτη της επίσκεψη εκεί, δυο μήνες νωρίτερα. Στα χάλια που ήταν εκείνη τη μέρα, με τα μάτια βουρκωμένα και κατακόκκινα, είχε μπερδέψει το επώνυμο της γιατρού και την είχε πει κυρία Κλάμα. Η αντίδραση της γιατρού την είχε κάνει να την συμπαθήσει αμέσως. «Το κλάμα ήρθε μαζί σου. Εγώ θα προσπαθήσω να φέρω την κάλμα...». Ενώ το σχεδίαζε καιρό να επισκεφτεί έναν ειδικό, η αφορμή που την είχε οδηγήσει τελικά στην ψυχίατρο, ήταν τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας.

Από μικρή η Ιφιγένεια ένιωθε ότι είναι διαφορετική. Το ενδιαφέρον της για το σεξ ξεκίνησε πολύ νωρίτερα απ' όλες τις συμμαθήτριες της. Από τη στιγμή που μπήκε στον κόσμο του, το σεξ έγινε το κυρίαρχο στοιχείο στο μυαλό και στη ζωή της. Το μεγαλύτερο μέρος των καθημερινών σκέψεων και πράξεών της, περιστρεφόταν γύρω απ' αυτό. Μέχρι να τελειώσει το σχολείο είχε χάσει το λογαριασμό των ανδρών που είχε πάει. Οι μόνιμες σχέσεις δεν την συγκινούσαν καθόλου. Το σεξ γι' αυτήν δεν συμπλήρωνε την σχέση. Η σχέση ήταν απλά μια καλή δικαιολογία για σεξ. Η ανάγκη της για σεξ είχε εξελιχθεί σε βουλιμία, με αποτέλεσμα τελικά να την κουράζει, όπως κουράζει και οποιαδήποτε άλλη ψυχαναγκαστική συμπεριφορά.

Όταν γνώρισε τον Αντώνη κάτι μέσα της άλλαξε. Μπορεί να είχε να κάνει με τον ίδιο τον Αντώνη ή μπορεί και να είχε φτάσει στα όριά της. Τον παντρεύτηκε με τον ίδιο τρόπο που πιάνει ο ναυαγός το σωσίβιο. Δεν φτάνει όμως μόνο να πιαστείς από το σωσίβιο, πρέπει και να κολυπήσεις για να σωθείς. Πέρασαν πέντε μήνες που ήταν κυρία στο γάμο της. Πέντε μήνες καταπίεζε τις ανάγκες της, προσαρμόζοντας τις ορέξεις της στις δυνατότητες του Αντώνη, και στη δική της αυτοϊκανοποίηση. Μέχρι την προηγούμενη μέρα από τη μέρα που πήγε για πρώτη φορά

στην ψυχίατρο, παραμύθιαζε τον εαυτό της ότι αυτή ήταν η φυσιολογική ζωή που ζητούσε.

Το απόγευμα εκείνο είχε κατέβει στην Αθήνα για ψώνια. Το βράδυ θα πήγαινε στον Αία και ήθελε να αγοράσει κάτι πολύ σπέσιαλ, αφού είχε να τον δει ένα μήνα. Αφού γύρισε όλα τα επώνυμα μαγαζιά στο κέντρο, τα πόδια της την οδήγησαν σαν από μόνα τους σ' ένα Sex Shop στην Ομόνοια. Ο μαγαζάτορας, ένας γεροδεμένος τριαντάρης γεμάτος τατουάζ, κατάλαβε την κατάστασή της με το που πέρασε το κατώφλι του μαγαζιού. Σηκώθηκε από τη θέση του και χωρίς να ρωτήσει τι ψάχνει, άρχισε να τις δείχνει όλες τις καινούργιες παραλαβές.

Η Ιφιγένεια ένιωθε το αίμα να έχει βάψει τα μαγουλά της κατακόκκινα. Η παρουσία του αρσενικού δίπλα της, σε συνδυασμό μ' αυτά που της έδειχνε, την είχαν μουδιάσει ολόκληρη. Μετά βίας άκουσε τη φωνή του να ρωτάει αν έχει πρόβλημα να κλειδώσει την πόρτα. Όχι δεν είχε κανένα πρόβλημα!

Αφού κλείδωσε και κατέβασε και τα στόρια, την πλησίασε και της έβγαλε με αργές κινήσεις όλα τα ρούχα. Έμεινε μόνο με τα ψηλοτάκουνα, ενώ εκείνος, χωρίς να την ακουμπήσει καθόλου, της έκανε νόημα να συνεχίσει τα ψώνια της. Την ακολουθούσε από κοντά και ανέπνεε το άρωμά της όσο εκείνη ακουμπούσε, δήθεν τυχαία, τα πιο μεγάλα από τα ομοιώματα που έβρισκε στα ράφια. Το παιχνίδι συνεχίστηκε μέχρι τη στιγμή που έσκυψε επίτηδες και πήρε στα χέρια της ένα δερμάτινο μαστίγιο από ένα χαμηλότερο ράφι. Της άρπαξε από τα χέρια το μαστίγιο και την στρίμωξε στη γωνία του μαγαζιού. Το μισοκατεβασμένο στόρι της επέτρεπε να βλέπει τους περαστικούς μέχρι το ύψος της μέσης τους, κι αυτό την άναβε ακόμη περισσότερο.

Τρεις ώρες αργότερα η Ιφιγένεια μπήκε στο σπίτι με δυο τσάντες γεμάτες ψώνια για τον εαυτό της. Αυτό που είχε συμβεί πριν λίγο στο μαγαζί προσπαθούσε, μάταια, να μην το σκέφτεται. Οι εικόνες αναπαράγονταν ασταμάτητα μέσα στο μυαλό της. Το θηρίο μέσα της είχε αφηνιάσει και είχε σπάσει τα δεσμά του.

Έκανε ένα ντους και ετοιμάστηκε για να πάει στον Αία. Φόρεσε τα καινούργια της εσώρουχα και μια κοντή φούστα και βάφτηκε ελαφρά. Όταν έφτασε στο σπίτι του στον Γέρακα, τον βρήκε να κάθεται στο σαλόνι με τον καινούργιο του γείτονα, τον Πάρη. Συνομήλικος του και ο Πάρης, με κοντά γένια στο πρόσωπο, απέπνεε τον ίδιο εργένικο αέρα που έβλεπες και στον Αία. Μία ώρα αργότερα η Ιφιγένεια, για πρώτη φορά στη ζωή της, βρέθηκε στο κρεβάτι με δυο άντρες. Η εμπειρία ήταν μοναδική για την βουλιμική πλευρά του εαυτού της. Η Ιφιγένεια όμως που παντρεύτηκε τον Αντώνη για να γλυτώσει απ' αυτή την κατάσταση, “κλώτσησε”. Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Στον Αντώνη είπε ψέματα ότι πέθανε μια παλιά της φίλη για να δικαιολογήσει το ασυγκράτητο κλάμα της. Την επομένη το πρωί έκλεισε ραντεβού με την ψυχίατρο που της είχαν συστήσει.

Σήμερα έκλεινε δυο μήνες επισκέψεων από τότε, και η διαδικασία, παρότι δεν την είχε βγάλει εντελώς από την ψυχαναγκαστική συμπεριφορά της, την είχε βοηθήσει να πλησιάσει στις ρίζες του προβλήματος. Η συνεδρία κύλησε χωρίς διακυμάνσεις και απρόοπτα, όταν προς το τέλος της ώρας η Ιφιγένεια έγειρε πίσω στην πολυθρόνα και κάρφωσε το βλέμμα της στα χέρια της. Η φωνή της ακούστηκε διστακτική.

«Υπάρχει και ένα πολύ παράξενο όνειρο».

«Θέλεις να μιλήσεις γι' αυτό;»

«Ναι... Είναι νύχτα... Βρίσκομαι σ' ένα δωμάτιο νοσοκομείου που μοιάζει με μονάδα εντατικής. Στο κρεβάτι μπροστά μου βλέπω έναν ξαπλωμένο άντρα, καμιά πενηνταριά χρονών, καλωδιωμένο και συνδεδεμένο με μηχανήματα. Διαβάζει ένα περιοδικό και δείχνει ατάραχος. Έξω από την πόρτα στέκονται δυο άντρες με σκούρα κοστούμια, οι οποίοι έχουν γυρισμένη την πλάτη προς το μέρος μας και ελέγχουν οποιοδήποτε μπαίνει στο δωμάτιο. Ακόμα και τον γιατρό».

«Τον άντρα στο κρεβάτι τον ήξερες;»

«Όχι, δεν τον ξέρω, αλλά έχω την αίσθηση ότι υπάρχει λόγος που βρίσκομαι εκεί μαζί του».

«Το πρόσωπό του δεν σου θύμιζε κανέναν;»

«Δεν μπορώ να δω καθαρά τα χαρακτηριστικά του. Είναι σκυμμένος στο περιοδικό, και εκτός αυτού, φοράει στο κεφάλι ένα μεταλλικό στεφάνι από το οποίο κρέμονται ένα σωρό καλώδια».

«Πώς πέθανε ο πατέρας σου είπες;»

«Δεν στο έχω πει νομίζω. Πέθανε από έμφραγμα στο μετρό».

Η Ζωή δεν έκανε άλλη ερώτηση περιμένοντας την Ιφιγένεια να συνεχίσει με όποια από τις δυο ιστορίες ήθελε. Εάν ο θάνατος του πατέρα της την αποσπούσε από την περιγραφή του ονείρου, ήταν δική της η επιλογή να πάει προς τα εκεί.

«Είμαι σίγουρη ότι δεν τον ξέρω. Τέλος πάντων, ακούω σταγόνες βροχής πάνω στο τζάμι του δωματίου. Στην αρχή ο ήχος είναι ανεπαίσθητος αλλά στη συνέχεια οι σταγόνες γίνονται όλο και μεγαλύτερες και τελικά η βροχή γυρνάει σε χοντρό χαλάζι το οποίο χτυπάει με τρομερό θόρυβο στο τζάμι. Κάθε τέσσερα-πέντε δευτερόλεπτα πέφτουν

αστραπές, με τις βροντές να ακολουθούν αμέσως, σημάδι ότι η κακοκαιρία είναι από πάνω μας».

«Το σκηνικό μέσα στο δωμάτιο παρέμενε ίδιο;»

«Ο ξαπλωμένος παραμένει ατάραχος, αλλά οι δυο άλλοι ρίχνουν τώρα ανήσυχες ματιές μέσα στο δωμάτιο, προς το τζάμι. Στη συνέχεια...»

Η Ιφιγένεια τεντώθηκε στην πολυθρόνα της με την εικόνα που ήρθε στο μυαλό της. Η Ζωή κούνησε το κεφάλι παροτρύνοντάς την να συνεχίσει.

«Σβήνουν πρώτα τα φώτα, και αμέσως μετά, είναι σαν να άναψε κάποιος εκατομμύρια λάμπες ταυτόχρονα και σκάει ολόκληρο το δωμάτιο».

«Τι εννοείς σκάει το δωμάτιο;»

«Τινάζονται όλα στον αέρα. Σπάνε τα τζάμια του παραθύρου με εκκωφαντικό κρότο, τα μηχανήματα τυλίγονται αμέσως στις φλόγες και ο άντρας απέναντί μου, κατάμαυρος και γερμένος προς το πάτωμα, βγάζει καπνούς. Τον χτύπησε κεραυνός πάνω στο κρεβάτι!»

Η Ζωή, χωρίς να τραβήξει τα μάτια της από την Ιφιγένεια, είδε στο μεγάλο ρολόι στον τοίχο, πίσω από την ασθενή της, ότι η συνεδρία είχε τελειώσει. Η ανάλυση του ονείρου μπορούσε να περιμένει μέχρι την επόμενη Παρασκευή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η πτήση 455 από Λονδίνο έφτασε στο Ελ. Βενιζέλος με δέκα λεπτά καθυστέρηση. Ο Αντώνης πέρασε από τον έλεγχο πήρε τις αποσκευές του και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Κανείς δεν τον περίμενε αυτή τη φορά. Μπήκε στο πρώτο ταξί και ζήτησε να πάει στο ξενοδοχείο Corali. Ένα

εξαώροφο ξενοδοχείο στην παραλιακή το οποίο μάζευε κυρίως τουρίστες το καλοκαίρι, και γκρουπ υπαλλήλων από συνέδρια εταιρειών το χειμώνα.

Υπήρχαν μερικές λεπτομέρειες που έπρεπε να διευθετήσει για να μπορέσει να βάλει το σχέδιο του σε εφαρμογή. Η πρώτη του κίνηση αφού έκανε check in ήταν να βγει στα μαγαζιά και να αγοράσει μια κουρευτική μηχανή. Είχε πιστέψει τόσο πολύ σ' αυτό που ήθελε να κάνει που το είχε γυρίσει στο μυαλό του σαν κινηματογραφική ταινία. Στην ταινία του ο πρωταγωνιστής είχε ξυρίσει μούσι και μαλλί. Δυο ώρες αργότερα δεν είχε μείνει ούτε μια τρίχα στο κεφάλι του. Κοίταξε τον εαυτό του στον καθρέφτη του μπάνιου και είδε τη διαφορά. Και η διαφορά δεν ήταν στο ότι έλειπαν οι τρίχες από το κεφάλι και το πιγούνι του. Η διαφορά ήταν ότι τα μάτια του τώρα γυάλιζαν ακόμα πιο επικίνδυνα.

Πήρε τηλέφωνο στη reception και ζήτησε να του κανονίσουν να νοικιάσει ένα αυτοκίνητο για δυο μέρες και να του φέρουν το μεσημεριανό στο δωμάτιο. Μία ώρα αργότερα οδηγούσε στην παραλιακή, κάτω από το όριο ταχύτητας, ψάχνοντας για την επόμενη λεπτομέρεια του σχεδίου του. Αυτό που έψαχνε το βρήκε εικοσιπέντε λεπτά αργότερα κοντά στην Ανάβυσσο.

Ένας τροχονόμος με μηχανή, καθόταν στην άκρη του δρόμου κάτω από έναν μεγάλο ευκάλυπτο κάνοντας το τσιγαράκι του. Ο Αντώνης βεβαιώθηκε ότι στη ζώνη του φορούσε όπλο και σταμάτησε δέκα μέτρα πιο κάτω ανάβοντας τα alarm του αυτοκινήτου. Κατέβηκε από τ' αμάξι ελέγχοντας την περιμετρο για τυχόν συναδέλφους του στόχου του.

«Καλημέρα. Να σας κάνω μια ερώτηση;»

Ο τροχονόμος έκανε το λάθος να σηκωθεί από τη μηχανή

πάνω στην οποία καθόταν πλαγίως, και να γυρίσει προς το μέρος του Αντώνη. Τώρα ήταν ακόμα πιο εύκολο. Είχε ανοίξει το στόμα του να του απαντήσει όταν δέχτηκε την δυνατή κλωτσιά κατευθείαν ανάμεσα στα πόδια. Δίπλωσε αμέσως στα δυο βγάζοντας μια δυνατή κραυγή η οποία συνοδεύτηκε από τον καπνό που δεν είχε προλάβει να κατεβάσει στα πνευμόνια του. Ο Αντώνης πέταξε ένα «συγγνώμη φίλε μου...» και τον τράβηξε από το μπουφάν κάτω από το δέντρο βάζοντας έτσι τη μηχανή ανάμεσα σ' εκείνους και το δρόμο. Σ' εκείνο το σημείο ήταν πλέον δύσκολο να τους δουν.

Το πρόσωπο του τροχονόμου είχε γίνει κατακόκκινο και τα μάτια του είχαν πεταχτεί έξω. Μάλλον τον είχε χτυπήσει πιο δυνατά απ' όσο έπρεπε. Τον γύρισε στο πλάι και απασφάλισε τη θήκη του όπλου και του γεμιστήρα που υπήρχε δίπλα. Αφού τα έβαλε και τα δυο στην τσέπη του δικού του μπουφάν, έλεγξε την κατάσταση του θύματός του. Ήταν σίγουρο ότι δεν θα μπορούσε να κουνηθεί για αρκετή ώρα.

«Συγγνώμη και πάλι φίλε μου...»

Άκουσε ένα πνιχτό «άντε γαμήσου» μέσα από τα σφιγμένα του δόντια και στη συνέχεια ο τροχονόμος πρέπει να λιποθύμησε. Αυτό βόλευε ακόμα περισσότερο την κατάσταση. Τον τράβηξε και τον έστησε καθιστό με την πλάτη πάνω στο μεγάλο κορμό και αφού του ίσιωσε και τα πόδια, σηκώθηκε να φύγει.

Ένα παιδάκι όχι πάνω από δέκα χρονών με μια τσάντα στην πλάτη τον κοιτούσε έκπληκτο από την άλλη πλευρά της μηχανής.

«Τι έπαθε ο Θανάσης;»

Ο Αντώνης παρά την ένταση παρέμεινε ψύχραιμος.

«Πρέπει να ζαλίστηκε. Από το σχολείο γυρνάς;»

«Ναι».

«Πήγαινε γρήγορα σπίτι και πάρε το 166 να στείλουν ένα ασθενοφόρο για τον Θανάση. Γρήγορα!»

Ο μικρός πέρασε τρέχοντας το δρόμο απέναντι και εξαφανίστηκε στο πρώτο στενό. Ο Αντώνης μπήκε στ' αμάξι που ήταν ακόμα αναμμένο, έβαλε ταχύτητα και έκανε αναστροφή. Πέταξε το καπέλο και τα γυαλιά του ήλιου στο διπλανό κάθισμα και σανίδωσε το γκάζι. Πέντε λεπτά αργότερα έστριβε δεξιά στα Καλύβια, την ώρα που ένα ασθενοφόρο περνούσε βολίδα, με αναμμένη τη σειρήνα, από το απέναντι ρεύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Το ρολόι στον τοίχο έδειξε ότι άλλη μια συνεδρία είχε τελειώσει. Η Ζωή συνόδεψε τον Πέτρο, τον τελευταίο της πρωινό ασθενή μέχρι την πόρτα, και γύρισε στο γραφείο της, τινάζοντας τα χέρια της σαν να ήθελε να διώξει από πάνω της το βάρος των προβλημάτων που είχε ακούσει από το πρωί.

Αφού πήρε το laptop στα χέρια της, έβγαλε τις γόβες και τέντωσε τα πόδια της πάνω στην μεγάλη γυάλινη επιφάνεια. Κάθε μέρα, μετά τις πρωινές συνεδρίες, έφτιαχνε τον αγαπημένο της καφέ, έναν διπλό ελληνικό σκέτο, και έμπαινε σε τρία διαδικτυακά ειδησεογραφικά sites, το BBC ως πιο έγκυρο κατά τη γνώμη της, το AL JAZEERA για μια διαφορετική άποψη απ' αυτή των δυτικών, και την NAYTEMΠΟΡΙΚΗ για τα τελευταία γεγονότα από Ελλάδα. Το βράδυ όταν γύριζε αργά στο σπίτι, δεν περίσσευε ποτέ χρόνος για να δει τηλεόραση. Αναγκαστικά είχε μεταθέσει την προσωπική της ενημέρωση στο κενό

ανάμεσα στα πρωινά και τα απογευματινά ραντεβού.

Τόσο στο ελληνικό, όσο και στα δυο διεθνή πρακτορεία, η κεντρική είδηση ήταν η ίδια. Ο τίτλος στο πρώτο από τα δυο ξένα πρακτορεία έκανε την Ζωή να τυναχτεί στη θέση της κατεβάζοντας τα πόδια από το γραφείο.

“Κεραυνός σκοτώνει τον τέταρτο δισεκατομμυριούχο της λίστας GOD!”

Ακούμπησε το laptop πίσω στο γραφείο και κατέβασε με το ποντίκι την ιστοσελίδα στην αρχή του άρθρου.

“Ο μεγιστάνας των ακινήτων Στίβεν Φόρεστερ δεν μπόρεσε τελικά να αποφύγει τον προκαθορισμένο θάνατό του. Ο δισεκατομμυριούχος επιχειρηματίας είχε λάβει, με μεγάλη μυστικότητα, τα μέτρα του, για την ημερομηνία που όριζε η λίστα ως ημερομηνία θανάτου του, πληρώνοντας αδρά για να μετατραπεί μία από τις σουίτες του νοσοκομείου NewYork-Presbyterian Hospital, σε μονάδα εντατικής παρακολούθησης. Η παραμονή του εκεί ξεκίνησε από τις έντεκα μετά μεσημβρίας χτες το βράδυ και είχε σκοπό να παραμείνει μέχρι τις δυο το πρωί της Παρασκευής.

Στις τρεις και πενήντα σήμερα το πρωί, ένας από τους πολλούς κεραυνούς που έπεσαν κατά τη διάρκεια της καταιγίδας που χτύπησε το Manhattan, αγνόησε το αλεξικέραυνο της ταράτσας του νοσοκομείου και πέρασε μέσα στη σουίτα του τελευταίου ορόφου, σκοτώνοντας ακαριαία τον τέταρτο κατά σειρά “στόχο” της λίστας GOD.

Σύμφωνα με τους ειδικούς, η πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο μέσα στον κώνο που καθορίζει την εμβέλεια προστασίας ενός αλεξικέραυνου, στατιστικά είναι ανύπαρκτη. Επίσης, το ότι έγινε σε προκαθορισμένη ημερομηνία και χτύπησε και συγκεκριμένο “στόχο”, καθιστά δύσκολο να θεωρηθεί το συμβάν “τυχαίο γεγονός”. Από την άλλη, με τα σημερινά μέσα που διαθέτει παγκοσμίως

η τεχνολογία, είναι αδύνατο έστω και να υποθέσουμε ότι επρόκειτο για ανθρώπινο έργο. Υπάρχουν δεκάδες μάρτυρες όμως που επιβεβαιώνουν ότι είδαν τον κεραυνό να χτυπάει τον τελευταίο όροφο του νοσοκομείου, αφού τη στιγμή εκείνη, οι περισσότεροι στα γύρω κτίρια κοιτούσαν έξω, την πρωτοφανή σε ένταση καταιγίδα.

Εάν οι τέσσερις θάνατοι είναι όντως συνδεδεμένοι μεταξύ τους, όπως υποστηρίζει ο άγνωστος μέχρι τώρα δημιουργός της λίστας, τότε ο σημερινός θάνατος αποκλείει το σενάριο της δολοφονίας ή ακόμα και αυτοκτονίας των “στόχων”. Η υπόθεση της λίστας GOD παίρνει πλέον μεταφυσικές διαστάσεις κάτι το οποίο...”

Η Ζωή σταμάτησε το διάβασμα και έβαλε στο Google να βρει τη διαφορά ώρας με Νέα Υόρκη. Επιβεβαίωσε ότι ήταν όπως το θυμόταν. Επτά ώρες πίσω η Νέα Υόρκη. Ο κεραυνός έπεσε εκεί στις τρεις και πενήντα, άρα δέκα και πενήντα ώρα Ελλάδος. Η Ιφιγένεια ήταν στο γραφείο της από τις δέκα και δέκα, κι εκείνη την ώρα πρέπει να της περιέγραφε το όνειρο. Μάλιστα ήταν ακριβώς την ίδια ώρα, αφού με το όνειρο ασχολήθηκαν λίγο πριν τελειώσει η συνεδρία της. Απίστευτο! Ήταν σαν να της έκανε ζωντανή αναμετάδοση των όσων γινόντουσαν στην άλλη άκρη του κόσμου. Με το που σκέφτηκε “ζωντανή αναμετάδοση” τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα! Ήταν σχεδόν σίγουρη ότι όλη η περιγραφή της Ιφιγένειας είχε γίνει σε ενεστώτα χρόνο!

Έβγαλε από το πρώτο συρτάρι του γραφείου τον εξωτερικό δίσκο των δυο τεραμπάιτ και συνέδεσε το καλώδιό του πάνω στο laptop. Άνοιξε το φάκελο της Ιφιγένειας και πήγε στη σημερινή ημερομηνία, η οποία είχε προστεθεί εκτάκτως μετά από το πρωινό τηλεφώνημα της ασθενούς της.

Η Ζωή ήξερε ότι ήταν εντελώς αντιδεοντολογικό να καταγράφει τις συνεδρίες των ασθενών χωρίς τη συγκατάθεσή τους. Από την ημέρα όμως που ένας ασθενής της, την απείλησε ότι θα την σκοτώσει και μετά θα αυτοκτονήσει, αποφάσισε να αποθηκεύει τις συνεδρίες για προσωπική της ασφάλεια. Αυτό το θέμα δεν το είχε συζητήσει ούτε με τον επόπτη ψυχίατρό της, αφού ήξερε ότι ήταν καταδικαστέο και ανεπίτρεπτο στον κλάδο της. Σήμερα ήταν η πρώτη φορά που δικαιωνόταν για την απόφασή της αυτή.

Άνοιξε το πρόγραμμα αναπαραγωγής ηχητικών αρχείων και επέλεξε από τη λίστα την πρωινή συνεδρία της Ιφιγένειας. Τράβηξε την μπάρα αναπαραγωγής προς το τέλος του αρχείου και επιβεβαίωσε τους φόβους της ακούγοντας την Ιφιγένεια να ξεκινάει την περιγραφή της λέγοντας “...*Είναι νύχτα. Βρίσκομαι σ’ ένα δωμάτιο νοσοκομείου που μοιάζει με μονάδα εντατικής...*”

Αφού άκουσε για τρεις συνεχόμενες φορές ολόκληρη την περιγραφή του ονείρου, έβγαλε με τρεμάμενα χέρια το κινητό μέσα από την τσάντα της. Βρήκε το τηλέφωνο της Ιφιγένειας στη λίστα με τις επαφές και πάτησε το πράσινο πλήκτρο. Όσο άκουγε τον ήχο της κλήσης έφερνε και πάλι τις λεπτομέρειες της περιγραφής του ονείρου στο μυαλό της. Οι δυο άντρες με τα κοστουμια έξω από το δωμάτιο που έλεγχαν όποιον έμπαινε στο δωμάτιο, δεν μπορεί παρά να ήταν οι σωματοφύλακες του δισεκατομμυριούχου. Τον ίδιο τον είχε περιγράψει ως πενηντάρη, καλωδιωμένο πάνω στο κρεβάτι, και το δωμάτιο που βρισκόταν έμοιαζε με δωμάτιο εντατικής. Δεν ήταν! Έμοιαζε είχε πει! Πώς είναι δυνατόν να ξέρει τόσες λεπτομέρειες;

«Παρακαλώ...»

Η φωνή της Ζωής ασυναίσθητα βγήκε πιο δυνατή απ’ το

κανονικό.

«Ιφιγένεια!!»

«Έλα Ζωή. Τι έπαθες;»

«Άκουσες καθόλου ειδήσεις σήμερα;»

«Όχι. Γιατί, τι έγινε;»»

«Ιφιγένεια είσαι εδώ κοντά; Μήπως μπορείς να έρθεις λίγο απ' το ιατρείο;»

«Γιατί;»

«Γιατί αυτό που είδες δεν ήταν όνειρο!»

«Αυτό που είδα;»

«Το όνειρο που μου περιέγραψες το πρωί!»

«Ζωή μήπως με μπερδεύεις; Δεν είχαμε ραντεβού σήμερα!»

Ασυναίσθητα το χέρι της Ζωής έσφιξε το τηλέφωνο, αφού ένιωσε σαν κάποιος να κλωτσάει το στομάχι της.

«Τι είπες;»

«Λέω, το ραντεβού μας είναι για αύριο Παρασκευή. Μάλλον με μπερδεψες με άλλη...»

Η Ζωή έμεινε για λίγο σιωπηλή προσπαθώντας να κατανοήσει τι ακριβώς συμβαίνει. Η λέξη “μεταφυσικό” που είχε διαβάσει λίγο πριν στο άρθρο, είχε καρφωθεί τώρα έντονα μέσα στο μυαλό της, καθιστώντας αδύνατη την οποιαδήποτε λογική σκέψη ή εξήγηση.

«Ζωή;»

«Ναι, συγγνώμη Ιφιγένεια. Κάποιο μπέρδεμα έγινε. Παρ' όλα αυτά θα ήθελα να περάσεις αν μπορείς μια βόλτα από το γραφείο σήμερα. Δεν θα χρεωθείς συνεδρία. Απλά θέλω να μιλήσουμε λίγο. Έχεις χρόνο;»

«Σε μία ώρα θα φύγω από το κολυμβητήριο. Αν θες έρχομαι από εκεί πριν πάω σπίτι».

«Ωραία. Σε περιμένω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Ο Μάρκος χάζευε την Γκρέτα που κοιμόταν ήρεμη στο κρεβάτι, παρά τα τελευταία νέα που είχε ακούσει. Αφού είχαν διαβάσει το μήνυμα του τρελού που προέβλεπε θανάτους, είχαν κάνει μαζί μια πιο διεξοδική έρευνα στο διαδίκτυο, κατά την οποία βρήκαν κάποια σοβαρά άρθρα που ανέλυαν τις πιθανές εξελίξεις της υπόθεσης με τη λίστα.

Κάποια από αυτά τα άρθρα εύλογα υποστήριζαν ότι οποιοσδήποτε άπορος με πρόσβαση στο διαδίκτυο, ή ακόμα και εύπορος που θα είχε συμφέρον να θέλει έναν άλλο ισχυρό ανταγωνιστή του αποδυναμωμένο οικονομικά, θα μπορούσε να κυκλοφορήσει μια δήθεν νέα έκδοση της λίστας, απλά αντιγράφοντας την εισαγωγή με το κείμενο του Σοφοκλή στην αρχή, και τους είκοσι οργανισμούς στο τέλος. Ως προς τα ονόματα, μπορεί να άφηνε όσα προϋπήρχαν και να πρόσθετε ανάμεσα και τα δικά του.

Ήδη κυκλοφορούσαν δέκα επίσημες εκδοχές της, και αν έψαχνες και σε λιγότερο αξιόπιστες πηγές έβρισκες και κάποιες που περιείχαν μόνο ονόματα πολιτικών από συγκεκριμένα κράτη. Όπως και να 'χε, η λίστα Give Or Die είχε τρομερά θετική απήχηση στις ευρύτερες μάζες. Οι φτωχοί και ταλαιπωρημένοι του πλανήτη, που το ποσοστό τους αυξάνεται δραματικά γρήγορα, ένιωσαν μια πνοή δικαιοσύνης στην υπόθεση της λίστας, απ' όπου κι αν προέρχεται αυτή. Ακόμα και σε υποβαθμισμένες περιοχές του πλανήτη, που η πρόσβαση στα ΜΜΕ θεωρείται πολυτέλεια, η φήμη της λίστας εξαπλωνόταν σε χρόνο ρεκόρ.

Ύστερα από ώρα ο Μάρκος είχε βρει σε κάποιο έγκυρο

forum, την αρχική της μορφή, όπως ήταν όταν πρώτο κυκλοφόρησε και αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του τύπου. Το όνομα της Γκρέτας δεν υπήρχε μέσα. Στην τέταρτη γραμμή υπήρχε ο Αμερικάνος Στίβεν Φόρεστερ, ο οποίος ήταν προγραμματισμένος για σήμερα και πέμπτος στη σειρά ήταν ένας άραβας με ημερομηνία θανάτου την ερχόμενη Τρίτη. Μόλις διαπίστωσαν την πιθανότητα παραποίησης της λίστας, η Γκρέτα γύρισε αμέσως στο σενάριο δολοφονίας του πατέρα της.

«Για να βάλει κάποιος εμένα στην ψεύτικη λίστα, αυτός ο κάποιος στοχεύει στην οικονομική μου αποδυνάμωση, όπως λέει και το άρθρο. Άρα μπορεί να είναι συνδεδεμένος και με τη δολοφονία του πατέρα μου».

«Εάν υποθέσουμε ότι η λίστα είναι όντως ψεύτικη...»

Ο Μάρκος απέφυγε διακριτικά να συμπληρώσει “...και εάν υποθέσουμε και ότι ο πατέρας σου δολοφονήθηκε...”

«Δέκα διαφορετικές επίσημες εκδόσεις κυκλοφορούν αυτή τη στιγμή Μάρκο. Το πιο πιθανό είναι να είναι ψεύτικη!»

«Ναι αλλά πώς μπορούμε να είμαστε απόλυτα σίγουροι;»

Η Γκρέτα έμεινε για λίγο σιωπηλή και στη συνέχεια κάλεσε τον υπεύθυνο μηχανογράφησης της εταιρείας της στην Αθήνα, θέτοντάς του ως προτεραιότητα την αναζήτηση πληροφοριών που αφορούσαν στη λίστα. Ειδικά σ’ εκείνη που περιείχε το όνομά της. Επίσης του ζήτησε να μεταβιβάσει την εντολή της αυτή και στους υπεύθυνους IT των παραρτημάτων της εταιρείας σε Αγγλία, Αμερική, Κίνα και Ρωσία. Ένα υψηλότατο μπόνους, τόνισε, θα περίμενε αυτόν που θα της έστελνε αξιόπιστες πληροφορίες.

Στη συνέχεια απενεργοποίησαν και οι δυο τα τηλέφωνα τους, τα οποία χτυπούσαν συνέχεια λόγω της εμφάνισης του ονόματός της, και προσπάθησαν ν’ αναπληρώσουν τον

νουχτερινό τους ύπνο. Η Γκρέτα τα είχε καταφέρει, αλλά ο Μάρκος δεν μπορούσε να βγει από την υπερένταση.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι χωρίς να την ξυπνήσει και ανέβηκε στο κεντρικό σαλόνι όπου έκλεισε τα ηλεκτρικά στόρια και άναψε την τηλεόραση. Γύρισε στο CNN και είδε την εικόνα ενός νοσοκομείου το οποίο πρέπει να είχε χτυπηθεί από κάτι στον τελευταίο του όροφο, και μια δημοσιογράφο μ' ένα μικρόφωνο στο χέρι να μεταδίδει κάτι το οποίο είχαν χαρακτηρίσει ως Breaking News.

Διάβασε τον τίτλο “*Νεκρός από Κεραυνό ο Στίβεν Φόρεστερ*” και πετάχτηκε όρθιος για να πιάσει το τηλεκοντρόλ και να δυναμώσει τη φωνή. Η εκτεταμένη περιγραφή του ατυχήματος και οι επαναλαμβανόμενες αναφορές στη λίστα GOD της δημοσιογράφου, έκαναν τον Μάρκο να κατέβει αμέσως κάτω και να ξυπνήσει την Γκρέτα. Ανέβηκαν μαζί στο σαλόνι και βρήκαν την είδηση να παίζει σχεδόν σε όλα τα κανάλια.

Άνοιξαν τον υπολογιστή και έφεραν την εικόνα σ' ένα παράθυρο στην δεξιά πάνω γωνία της τηλεόρασης. Ό,τι γινόταν στην τηλεόραση το ίδιο έβλεπαν και στο διαδίκτυο. Αναλύσεις επί αναλύσεων για το φαινόμενο του κεραυνού που αγνόησε το αλεξικέραυνο και χτύπησε τον τέταρτο στόχο της λίστας, και μάλιστα στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο ασφαλείας που είχε επιλέξει για ν' αποφύγει το θάνατό του.

Άλλα κανάλια είχαν συνδεθεί ζωντανά με διαδηλώσεις που γίνονταν πλέον σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, ειδικά σε τριτοκοσμικές χώρες που είχαν γίνει στόχος συμφερόντων και ζούσαν στα όρια της εξαθλίωσης. Μέσα σε μόλις τρεις ώρες από την ανακοίνωση του θανάτου του Στίβεν Φόρεστερ είχαν εκδηλωθεί έως και σαράντα μεγάλες διαδηλώσεις ανά τον κόσμο, από το Μεξικό έως

το Νταγκεστάν και από την Πορτογαλία έως τη Νότια Αφρική. Τα τηλεοπτικά δίκτυα μετέδιδαν συνεχώς νέες εικόνες από πλήθη συγκεντρωμένων ανθρώπων κάθε φυλής και εθνικότητας που κρατούσαν πανό με συνθήματα όπως “GOD SAVES THE POOR” και άλλα παρόμοια, που καταδίκαιζαν τους έχοντες και κατέχοντες ως μειονότητα του διαβόλου και αξίωναν άμεση ανακατανομή του πλούτου κατά το πρόσταγμα του μυστηριώδους τιμωρού. Ανταποκριτής του BBC ο οποίος αποκάλυψε τον εμπνευστή της λίστας “Ρομπέν των λογαριασμών” έχασε τη δουλειά του μέσα στην επόμενη ώρα.

Η Γκρέτα πήρε το πληκτρολόγιο και συνδέθηκε με τον κεντρικό Server της εταιρείας για να πάρει την προσωπική της αλληλογραφία. Υπήρχαν email από τον IT της Ελλάδας και της Αγγλίας τα οποία όμως δεν ανέφεραν κάτι που δεν το γνώριζαν ήδη. Το προ-τελευταίο email είχε σταλεί από κάποιον άγνωστο αποστολέα από το Βέλγιο στις έντεκα και μισή το πρωί. Πάτησε πάνω του και αφού διάβασε το σύντομο μήνυμα σκούνηξε τον Μάρκο που μιλάγε στο τηλέφωνο.

“Αγαπητή Γκρέτα. Το Σάββατο είναι η σειρά σου. Θυμήσου το κίτρινο κουτί στο κελάρι του σπιτιού της Εκάλης και θα με πιστέψεις. Εύχομαι να κάνεις το σωστό και να χαρείς την υπόλοιπη ζωή σου”.

Το στομάχι της είχε δεθεί κόμπος. Ο Μάρκος έκλεισε άρον-άρον το τηλέφωνο και γύρισε να την κοιτάξει.

«Τι είναι το κίτρινο κουτί;»

«Μπορεί να είναι όλα αλήθεια Μάρκο...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Το κουδούνι της εισόδου της πολυκατοικίας έβγαλε την Ζωή από τις σκέψεις της. Την περασμένη μιάμιση ώρα είχε κάνει ένα πλάνο για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Αφού είχε συνέλθει από το πρώτο σοκ, είχε βάλει τα γεγονότα και τις σκέψεις της σε μια σειρά.

Όλα όσα ήξερε για την υπονοβασία δεν μπορούσαν να στηρίξουν το γεγονός ότι η Ιφιγένεια είχε βρεθεί στις δέκα η ώρα στο γραφείο της, αφού μάλιστα την είχε πάρει και τηλέφωνο για να κλείσει το έκτακτο ραντεβού, μόλις μια ώρα νωρίτερα. Ο υπονοβάτης, σύμφωνα με την βιβλιογραφία όπου είχε ανατρέξει, υπονοβατεί μία με δυο ώρες μετά την κατάκλιση, και το επεισόδιο σπάνια διαρκεί περισσότερο από μια ώρα. Στις περισσότερες περιπτώσεις το φαινόμενο είναι επαναλαμβανόμενο και σύμφωνα με τις τελευταίες έρευνες, υπάρχει κληρονομική συνιστώσα η οποία εντοπίστηκε στο χρωμόσωμα είκοσι του ανθρώπινου DNA.

Η Ιφιγένεια ποτέ δεν είχε αναφερθεί σε επεισόδιο υπονοβασίας και μάλιστα όταν ανέτρεξε στο ερωτηματολόγιο που κρατούσε πάντα όταν λάμβανε το ιστορικό ενός νέου ασθενή, η απάντηση της Ιφιγένειας ήταν ότι δεν είχε υπάρξει ποτέ καμία διαταραχή στον ύπνο της. Από την άλλη, φέρνοντας στο μυαλό της τη συμπεριφορά της Ιφιγένειας κατά τη διάρκεια της πρωινής τους συνεδρίας, τώρα που ήξερε τι σημάδια αναζητούσε, δεν θα μπορούσε να ορκιστεί ότι η εικόνα της ήταν εντελώς φυσιολογική.

Απ' όσο θυμόταν τον εαυτό της η Ζωή, είχε μια εμμονή με την επίλυση δύσκολων προβλημάτων, και η επιλογή

της ειδικότητας που πήρε όταν τελείωσε την ιατρική ήταν με βάση το κριτήριο αυτό. Η κατανόηση και επίλυση ανθρώπινων προβλημάτων, ψυχικών και μη, την τραβούσε σαν μαγνήτης. Ίσως μ' αυτό τον τρόπο κάλυπτε την ανάγκη της για αναγνώριση, ειδικά από τον πατέρα της, διακεκριμένο φυσικό-μαθηματικό τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Μετά από χρόνια δικής της ψυχανάλυσης είχε καταλήξει ότι η ανάγκη της αυτή για αναγνώριση, ειδικά από εκείνον, ήταν προς όφελός της, και την είχε αποδεχτεί, αφού την βοηθούσε να εξελίσσεται πιο γρήγορα, χωρίς όμως να προσπαθεί πλέον να τον ανταγωνιστεί. Από μικρή είχε απορρίψει την φυσικό-μαθηματική σταδιοδρομία, όσο κι αν ήθελε εκείνος να της μεταδώσει την αγάπη του για τον κλάδο, ακριβώς και μόνο γι' αυτό το λόγο. Δεν ήθελε να ρισκάρει να μπει σ' έναν κύκλο ανταγωνισμού με τον πατέρα της καθώς ήξερε ότι ο ανταγωνισμός ήταν η δεύτερη μεγάλη της αδυναμία, την οποία κάλυπτε με τα χόμπι της, κυρίως το τένις. Η ισορροπία στη σχέση της με τον πατέρα της αντανakλούσε και στις σχέσεις της με το άλλο φύλο, και ο ίδιος, περήφανος πλέον, έβλεπε ότι η κόρη του, αν και σε διαφορετικό κλάδο, τον διαδέχτηκε επάξια στον τομέα της λογικής και της έρευνας.

Το κουδούνι της πόρτας του γραφείου χτύπησε μόλις η Ζωή ακουμπούσε το χέρι στο πόμολο. Σε κάθε περίπτωση, ο αιφνιδιασμός σ' αυτές τις καταστάσεις είναι ο καλύτερος τρόπος για να μάθεις την αλήθεια. Έμεινε ακίνητη για λίγες στιγμές κι αφού πήρε μια βαθιά ανάσα, άνοιξε.

«Καλώς την».

«Γεια σου Ζωή».

«Πέρασε...»

Τίποτα δεν διέφερε από μια συνηθισμένη μέρα συνεδρίας

τους. Τίποτα και όλα, σκέφτηκε η Ζωή και ακολούθησε την ασθενή της μέσα στο γραφείο. Η Ιφιγένεια έκατσε στην πολυθρόνα της και η Ζωή στην απέναντι. Έτσι όπως έκαναν κάθε φορά που είχαν ραντεβού. Ένα ποτήρι με κρύο νερό ήταν ήδη σερβιρισμένο μπροστά στην κάθε μία τους και η Ιφιγένεια το ήπιε μονορούφι.

«Μετά το κολυμβητήριο ρουφάω το νερό σαν σφουγγάρι».

Η Ζωή της χαμογέλασε και πέρασε αμέσως στον αιφνιδιασμό.

«Τι ώρα ξύπνησες σήμερα Ιφιγένεια;»

«Τι ώρα ξύπνησα; Έντεκα, έντεκα και κάτι... Γιατί;»

«Μου δίνεις σε παρακαλώ λίγο το τηλέφωνό σου;»

«Το τηλέφωνό μου;»

Για δεύτερη φορά η Ιφιγένεια ρώτησε αυτό που ρωτήθηκε. Η Ζωή άπλωσε το χέρι της. Δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει πίσω τώρα.

«Το τηλέφωνό σου! Θέλω να σου δείξω κάτι...»

Η ψυχολογία των αντιδράσεων επιβεβαιώνει ότι ο τρόπος αυτός βοηθάει τον άλλον να κάνει αυτό που θες. Απλά του λες ότι το κάνεις για εκείνον και έτσι ανεβάζεις τις πιθανότητές σου κατακόρυφα. Εάν της έλεγε “*Θέλω να δω κάτι...*” ήξερε ότι μπορεί και να αντιδρούσε. Χωρίς άλλη κουβέντα η Ιφιγένεια άνοιξε την τσάντα της και της έδωσε το κινητό της.

Η Ζωή είχε τσεκάρει ήδη στο δικό της κινητό, την ώρα που είχε δεχτεί την κλήση το πρωί. Σηκώθηκε η ίδια και πήρε το τηλέφωνο στα χέρια της κρατώντας το έτσι, ώστε να βλέπουν και οι δυο τους την οθόνη. Με τον τρόπο αυτό ήξερε ότι θα απέφευγε να την κάνει να αισθανθεί άσχημα. Το τηλέφωνο ήταν iPhone όπως και το δικό της, οπότε άνοιξε αμέσως την λίστα με τις κλήσεις και πήγε στις

πρωινές εξερχόμενες.

Στις οκτώ και σαράντα υπήρχε κλήση προς την ίδια. Πάτησε πάνω στην κλήση και εμφανίστηκαν και τα υπόλοιπα στοιχεία. Είχαν συνομιλήσει για δυο λεπτά. Όσο ακριβώς έδειχνε και το δικό της τηλέφωνο. Γύρισε προς το μέρος της Ιφιγένειας και της έδωσε πίσω το κινητό.

«Το βλέπεις αυτό;»

Η Ιφιγένεια είχε μείνει κολλημένη να κοιτάζει την οθόνη και προσπαθούσε να καταλάβει τι γινόταν.

«Σήμερα το πρωί στις εννέα παρά είκοσι με πήρες τηλέφωνο και μου ζήτησες να συναντηθούμε εκτάκτως γιατί δεν μπορούσες αύριο. Ήρθες εδώ στις δέκα και δέκα, και λίγο πριν τελειώσει η συνεδρία μου περιέγραψες ένα όνειρο μ' έναν τύπο σ' ένα νοσοκομείο που σκοτώθηκε από κεραυνό. Έφυγες στις έντεκα ακριβώς. Λίγο πριν την ώρα που είπες ότι ξύπνησες δηλαδή!»

Τα μάτια της Ζωής ήταν καρφωμένα πάνω στην Ιφιγένεια μετρώντας αντιδράσεις. Απόλυτη έκπληξη υπήρχε στο πρόσωπό της. Και την καλύτερη ηθοποιό του θεάτρου να είχε απέναντί της, τέτοια παράσταση δεν θα έβλεπε. Εάν βέβαια επρόκειτο για παράσταση.

«Λοιπόν; Θυμάσαι κάτι απ' όλα αυτά;»

Η Ιφιγένεια ξεκόλλησε από το κινητό και κοίταξε την Ζωή στα μάτια. Το βλέμμα της τώρα, ήταν φανερά τρομαγμένο.

«Νομίζω υπάρχει κάτι που μπορεί να έχει κάποια σχέση!»

Η Ζωή άφησε τον αέρα που είχε συσσωρευτεί στα πνευμόνια της να βγει αργά, χωρίς να ακουστεί καθόλου. Ήταν η ώρα του καλού μπάτσου τώρα. Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της και ακούμπησε το δεξί της χέρι στον μηρό της Ιφιγένειας.

«Σ' ακούω...»

Η Ιφιγένεια ακούμπησε το τηλέφωνό της στο γραφείο και έδειξε το άλλο ποτήρι με το νερό. Η Ζωή της έκανε νεύμα να το πιεί.

«Χτες το βράδυ πράγματι είδα ένα περίεργο όνειρο. Όχι σαν αυτό που είπες όμως. Είδα ότι σηκώθηκα από το κρεβάτι και πλησίασα τον Αία που δούλευε στον υπολογιστή του στο γραφείο. Τα μάτια του έλαμπαν αφύσικα και αυτά που μου έλεγε ακούγονταν εντελώς εξωπραγματικά».

«Δηλαδή;»

«Μου μιλούσε για ανθρώπους που μπορούν να επέμβουν ταυτόχρονα σε πανομοιότυπους κόσμους και τους λένε “δισυπόστατους”. Ένα σπάνιο φαινόμενο, είπε, αλλά συμβαίνει. Ένας απ' αυτούς είναι και ο ίδιος. Όσο μιλούσε, μου έρχονταν συγκεκριμένες αναμνήσεις και από ένα άλλο, παρόμοιο όνειρο, που είχα δει λίγες μέρες νωρίτερα. Τώρα που στα λέω, μου φαίνεται ότι και τα δυο όνειρα ήταν τελικά ένα. Στη συνέχεια μου εξήγησε ότι έχει αναλάβει δυο διαφορετικές αποστολές, μία σε κάθε διάσταση που ζει. Στη Γήινη διάστασή του, ο “δισυπόστατος” εαυτός του έχει θέσει ως στόχο του την αφύπνιση του ανθρώπου».

«Αφύπνιση;»

«Δεν μου έδωσε περισσότερες εξηγήσεις κι εγώ ήμουν πολύ ταραγμένη για να ρωτήσω. Ειδικά όταν είδα τον εαυτό μου να κοιμάται στο κρεβάτι την ώρα που μου μιλούσε, είχα μπερδέψει τόσο πολύ την πραγματικότητα με την φαντασία, που δεν αμφισβητούσα τίποτα απ' όσα άκουγα».

«Ήσουν όρθια και είδες τον εαυτό σου στο κρεβάτι;»

«Ακριβώς! Σαν να ήμουν νεκρή και να είχα βγει από το σώμα μου...»

«Και μετά;»

«Μετά με ευχαρίστησε που τον είχα βοηθήσει με τον υπολογιστή για να ολοκληρώσει το έργο του. Τον δικό του υπολογιστή! Στη συνέχεια τον είδα να σηκώνεται από το γραφείο με αργές κινήσεις και να με πλησιάζει. Σταμάτησε μπροστά μου και ακούμπησε την παλάμη του δεξιού του χεριού στο μέτωπό μου...»

Η Ιφιγένεια έκανε πίσω μέχρι που ακούμπησε στην πλάτη της πολυθρόνας και “χάθηκε” καταβάλλοντας προσπάθεια να θυμηθεί τη συνέχεια του ονείρου. Λίγες στιγμές αργότερα τα μάτια της γύρισαν και πάλι στην Ζωή.

«Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι από το όνειρο. Την επόμενη στιγμή ξύπνησα και το ρολόι έδειχνε εντεκάμισι. Έφτιαξα την τσάντα μου και έφυγα για το κολυμβητήριο χωρίς να φάω ούτε πρωινό. Ο Αίας ακόμα κοιμόταν του καλού καιρού. Το όνειρο το θυμήθηκα όταν έκανα laps στην πισίνα. Ήταν τόσο έντονο και ζωντανό που μπορούσα να φέρω στο μυαλό μου και την παραμικρή λεπτομέρεια. Είχα κολλήσει να καταλάβω τί σήμαινε όλο αυτό, μέχρι την ώρα που βγήκα από τα αποδυτήρια και με πήρες τηλέφωνο. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις».

Η Ζωή έμεινε για λίγο σιωπηλή. Ήταν φανερό ότι υπήρχε σύνδεση μεταξύ αυτών που μόλις είπε η Ιφιγένεια και αυτών που έγιναν το πρωί στο γραφείο, αλλά για να μπορέσει να βγάλει μια άκρη χρειαζόταν περισσότερα στοιχεία. Μια γρήγορη έρευνα που είχε κάνει στο διαδίκτυο για τα μεταφυσικά φαινόμενα, λίγο πριν έρθει η Ιφιγένεια, δεν βοήθησε και πολύ. Το πεδίο έρευνας, για τέτοιου είδους φαινόμενα, είναι ακόμα ασαφές και απλησίαστο.

Όσο κι αν ήθελε όμως να αμφισβητήσει την πιστότητα των γεγονότων, στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή της είχε

την απόδειξη ότι όντως είχαν συμβεί στην πραγματικότητα. Τα κενά που έπρεπε να συμπληρωθούν για να έχει μια πρώτη εικόνα ήταν πολλά και δεν ήξερε καν από πού να αρχίσει.

Γιατί ήρθε το πρωί η Ιφιγένεια στο ιατρείο της και της έκανε ζωντανή αναμετάδοση της δολοφονίας του Αμερικάνου; Εάν είναι και ο Αίας μπλεγμένος στην ιστορία, μήπως η Ιφιγένεια έδρασε από μόνη της μέσα στον ύπνο της ψάχνοντας υποσυνείδητα για βοήθεια; Η επόμενη σκέψη ήρθε τόσο αυθόρμητα, που της φάνηκε σαν να την είχε εδώ και ώρα στο μυαλό της.

«Άκου τι θα κάνουμε...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Καλοκαίρι του '88, μήνας Ιούλιος. Ήταν το πρώτο καλοκαίρι από τα επτά της ζωής της, που δεν είχαν φύγει ακόμα για διακοπές. Η Γκρέτα ήταν συνέχεια κακοδιάθετη, αφού δεν μπορούσε να καταλάβει τι μπορούσε να είναι πιο σημαντικό για τον πατέρα της από το να βρίσκονται ήδη στη θάλασσα.

Κάθε χρόνο, μόλις τελείωνε το σχολείο, έφευγαν με το μεγάλο πλοίο τους το οποίο μάλιστα οδηγούσε η ίδια καθισμένη ανάμεσα στον καπετάν Νικόλα και τον πατέρα της, και γύριζαν όλα τα νησιά. Ποτέ δεν ήταν βέβαια σίγουρη ότι τα είχαν γυρίσει όλα, αφού κάθε καλοκαίρι σταματούσαν μερικές μέρες και σ' ένα καινούργιο. Φέτος όμως ήταν η πρώτη φορά που έμεναν ακόμα στο σπίτι στην Εκάλη κι ας είχε μπει για τα καλά ο Ιούλιος.

Παρά τα ψηλά δέντρα του μεγάλου κήπου η ζέστη σήμερα ήταν αφόρητη. Είχε βαρεθεί πια να κάθεται μέσα

για να μην σκάει. Η νταντά της την κυνηγούσε συνέχεια για να μην μπαίνει μέσα στο σιντριβάνι, αλλά ήταν ο μόνος τρόπος που είχε βρει για να δροσίζεται, έτσι ώστε να μπορεί να παίζει με τις γάτες του κήπου έξω. Άλλο μεγάλο παράπονο κι αυτό. Ο μπαμπάς δεν την άφηνε να βάλει κανένα ζώο μέσα στο σπίτι. Είχε κάτι που το έλεγαν αλλεργία και ο γιατρός του είχε πει μακριά από κατοικίδια.

Η αυτόματη πόρτα στο τέλος του κήπου άρχισε να μετακινείται και το μεγάλο μαύρο αμάξι του μπαμπά έκανε την εμφάνισή του στο δρόμο για το σπίτι. Η Γκρέτα έτρεξε να τον προϋπαντήσει κι εκείνος σταμάτησε στη μέση της διαδρομής, κατέβηκε από τ' αμάξι και την πήρε στην αγκαλιά του.

«Τι κάνει η πριγκίπισσά μου;»

«Μπαμπά βρήκα τα γατάκια που γέννησε η Κούβι!»

«Τα έπιασες με τα χεράκια;»

«Ναι αλλά πλύθηκα. Να εκεί στο σιντριβάνι...»

«Απ' ότι φαίνεται δεν έπλυνες μόνο τα χεράκια...»

«Πολύ ζέστη μπαμπάκα και η Λόρυ δεν μ' αφήνει να πάω στην πισίνα».

«Είπαμε, πισίνα μόνο όταν είμαστε μαζί...»

«Γιατί δεν πάμε στα νησιά μπαμπάκα; Έχω σκάσει απ' τη ζέστη εδώ».

Το παράπονο είχε ζωγραφιστεί τόσο έντονα στο πρόσωπό της που δεν άντεχε να την βλέπει έτσι.

«Το Σάββατο ότι και να γίνει φεύγουμε...»

«Είσαι ο καλύτερος μπαμπάς του κόσμου!!»

Έσφιξε τα χεράκια της στο λαιμό του και ο Γεροδήμου μόνο που δεν έβαλε τα κλάματα. Πολύ ευσυγκίνητος είχε γίνει τελευταία. Οι επιχειρήσεις του πάντως είχαν κατακόρυφη άνοδο τα τελευταία τρία χρόνια. Δεν υπήρχε λόγος να κλέβει από τον πολύτιμο χρόνο που περνούσε με

την κόρη του.

Την Παρασκευή το βράδυ είχαν καλέσει τα ξαδέλφια της Γκρέτας, τα δίδυμα παιδιά της αδελφής της συγχωρεμένης της γυναίκας του, για να αποχαιρετηθούν πριν φύγουν την επομένη με το σκάφος. Τα δυο αγοράκια είχαν φέρει μαζί τους και τον Φήλιξ ένα σιαμέζικο γατάκι δυο μηνών, με καφέ ανοιχτό τρίχωμα και καταγάλανα ματάκια. Η Γκρέτα τον ερωτεύτηκε με την πρώτη ματιά. Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από δίπλα του. Κάποια στιγμή, ενώ είχαν καθίσει όλοι μαζί και έτρωγαν στον κήπο, μπήκε στο σπίτι για να πάει στην τουαλέτα. Ο Φήλιξ, χωρίς να τον πάρει κανείς χαμπάρι, την ακολούθησε.

Η ιδέα της ήρθε εντελώς αυθόρμητα και χωρίς να το πολύ-σκεφτεί την έβαλε αμέσως σε εφαρμογή. Βούτηξε τον Φήλιξ από το πάτωμα και τον έφερε στην αγκαλιά της. Προσπέρασε την τουαλέτα και κατέβηκε την μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο. Εκεί, πήρε το κλειδί που κρεμόταν στον γάντζο και ξεκλείδωσε την πόρτα που οδηγούσε στο κελάρι με τα κρασιά του μπαμπά. Άναψε το φως στην κορυφή της σκάλας και κατέβηκε γρήγορα τα δεκαπέντε σκαλοπάτια που την χώριζαν από το πάτωμα. Στη δεξιά πλευρά του δωματίου είδε ένα κίτρινο κουτί με μεντεσέδες στο πλάι. Στην πάνω πλευρά υπήρχε μια φωτογραφία από ένα μπουκάλι. Σήκωσε με το ελεύθερο χέρι της το καπάκι και έβαλε τον Φήλιξ μέσα στο άδειο κουτί.

Ο Φήλιξ με το που πάτησε τα ποδαράκια του μέσα στο κουτί άρχισε να νιαουρίζει. Στον πανικό της η Γκρέτα έκλεισε το καπάκι και η φωνή του Φήλιξ τώρα, ίσα που ακουγόταν. Ανέβηκε πηδώντας δυο-δυο τα σκαλιά και κλείδωσε πάλι την πόρτα αφού έσβησε το φως. Έτρεξε στον πάνω όροφο και τρύπωσε μέσα στην τουαλέτα, ενώ

απ' έξω άκουγε τα ξαδέλφια της να φωνάζουν το γατί. Όταν τράβηξε το καζανάκι και βγήκε από την τουαλέτα τα ξαδέλφια της είχαν μπει και έψαχναν μέσα στο σπίτι. Έκανε ότi τους βοηθάει και εκείνη, μέχρι που ήρθαν και οι μεγάλοι να πάρουν μέρος στην έρευνα.

Πέρασαν δυο ώρες ψάχνοντας για τον Φήλιξ μέσα και έξω από το σπίτι, ενώ η Γκρέτα απέφευγε συστηματικά το βλέμμα του πατέρα της. Κάποια στιγμή εκείνος την πήρε από το χέρι και την έβαλε να κάτσει στα πόδια του.

«Γκρέτα αγάπη μου, μήπως ξέρεις που είναι το γατάκι;»

Η Γκρέτα ένιωσε να κοκκινίζει μέχρι τ' αυτιά αλλά ο μπαμπάς της δεν πρέπει να το είδε, αφού το φως σ' εκείνο το σημείο του κήπου, ήταν πίσω από το κεφάλι της και έπεφτε κατευθείαν στα μάτια του.

«Δεν ξέρω μπαμπάκα. Αλήθεια σου λέω!»

Μισή ώρα αργότερα τα δίδυμα έμπαιναν στ' αμάξι με το ζόρι, αφού είχαν σπαράξει στο κλάμα. Όλες οι υποσχέσεις της μητέρας τους και του Γεροδήμου ότi μέχρι αύριο θα είχαν βρει το γατάκι, δεν μπορούσαν να τα κάνουν να σταματήσουν να κλαίνε. Η Γκρέτα είχε κοπεί στα δυο. Από τη μία ήθελε τόσο πολύ να πει την αλήθεια, κι από την άλλη η εικόνα και μόνο του Φήλιξ να φεύγει μακριά της, την έκανε να μην μπορεί να αρθρώσει λέξη. Αυτό το γατί της είχε κλέψει την καρδιά.

Το βράδυ δεν μπόρεσε να ξεφύγει καθόλου από τα μάτια του πατέρα της και της νταντάς για να κατέβει να τον δει. Κοιμήθηκε έναν ανήσυχο ύπνο όπου εφιάλτες έμπλεκαν με την πραγματικότητα και το ανάποδο. Κάποια στιγμή, νωρίς το πρωί που ξύπνησε, σκέφτηκε λίγο πιο λογικά αυτό που είχε κάνει. Σήμερα θα έφευγαν για δυο μήνες. Στο σπίτι δεν θα έμενε κανείς παρά μόνο ο κηπουρός ο οποίος μένει στο δικό του σπιτάκι στην κορυφή του κτήματος. Πώς

ο Φήλιξ θα ζούσε μόνος του μέχρι να γυρίσουν; Τι θα έτρωγε; Ποιός θα τον φρόντιζε; Στο σκάφος αποκλείεται να τον έκρυβε χωρίς να τον βρουν. Εξάλλου πώς θα τον έπαιρνε μαζί της στ' αμάξι χωρίς να το καταλάβουν;

Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της και κατέβηκε με τ' ασανσέρ στο υπόγειο. Είχε πάρει την απόφασή της. Θα καθόταν μαζί του μέχρι να ξυπνήσουν όλοι και μετά θα τον έδινε στον μπαμπά της να τον πάει στα δίδυμα. Ξεκρέμασε πάλι το κλειδί από τον γάντζο και άναψε το φως. Κατέβηκε τις σκάλες πατώντας στις μύτες των ποδιών της περιμένοντας να ακούσει το νιαούρισμα του Φήλιξ. Απόλυτη ησυχία. Μάλλον θα κοιμόταν. Γονάτισε μπροστά στο κίτρινο κουτί και έπιασε και με τα δυο χέρια της το καπάκι. Με το που το σήκωσε έβγαλε μια στριγκλιά και το άφησε να πέσει. Η καρδούλα της χτυπούσε σαν τρελή τώρα. Ξανασήκωσε το καπάκι και έμεινε να κοιτάζει με μάτια γουρλωμένα, το άδειο κουτί.

Σηκώθηκε όρθια και έψαξε σε όλες τις γωνίες του κελαριού. Πουθενά ο Φήλιξ. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι δεν είχε βγει μόνος του από το κουτί. Ανέβηκε στο ισόγειο αφού κλείδωσε πίσω της. Τη στιγμή που μπήκε στην κουζίνα, ο πατέρας της έφτιαχνε καφέ και η Λόρνυ έβγαζε τα καθαρά πιάτα από το πλυντήριο και τα τακτοποιούσε στα ντουλάπια.

«Καλώς την πριγκίπισσά μου! Πώς κοιμήθηκες;»

«Καλά... Μπαμπά...»

«Φάε το πρωινό σου γιατί πρέπει να ψάξουμε για τον Φήλιξ τώρα που έχει φως έξω. Σίγουρα κάπου στον κήπο θα είναι».

Ο πατέρας δεν την κοίταζε πάντως με το αυστηρό του βλέμμα. Η Γκρέτα είχε μπερδευτεί τώρα. Εάν δεν ήταν αυτός τότε ποιός πήρε τον Φήλιξ από κάτω; Η Λόρνυ

αποκλείεται να τον είχε βρει και να μην του το είχε πει.

«Μπαμπά...»

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνό του. Της έκανε νόημα να περιμένει και το σήκωσε.

«Έλα Σταυρούλα μου, μόλις ετοιμαζόμαστε να βγούμε στον κήπο να ψάξουμε για τον Φήλιξ».

Η έκπληξη στο πρόσωπό του μπέρδευσε ακόμα πιο πολύ την Γκρέτα.

«Τον βρήκατε; Πώς είναι δυνατόν βρε παιδί μου; Πώς έφτασε μέχρι εκεί; Είσαι σίγουρη ότι είναι αυτός;»

Έκλεισε το τηλέφωνο και χαμογέλασε στην Γκρέτα.

«Δεν ξέρω πώς, αλλά ο Φήλιξ βρέθηκε έξω από την πόρτα του σπιτιού τους πριν από λίγο. Τα δίδυμα χοροπηδάνε από τη χαρά τους. Λόρυ ετοιμάζεις πράγματα. Μέχρι το μεσημέρι να έχουμε φύγει».

Ποτέ δεν αναφέρθηκε ξανά κάτι για την εξαφάνιση του Φήλιξ, ούτε από την Γκρέτα ούτε από τον πατέρα της. Η προηγούμενη φορά που το θυμήθηκε ήταν την ώρα της κηδείας του. Στην επίπονη αναδρομή που έκανε πίσω στο χρόνο την ώρα της λειτουργίας, σκέφτηκε ότι αυτή ήταν η μοναδική απορία που δεν της είχε λύσει ποτέ. Κι αυτό, όχι γιατί δεν θα το έκανε αν του το ζητούσε, αλλά γιατί η ίδια δεν τον ρώτησε ποτέ. Τις ελάχιστες φορές, ενήλικη πλέον, που σκεφτόταν να του το θυμίσει, κάτι την αποσπούσε και το ξεχνούσε. Ήταν απ' αυτά που μένουν μια ζωή στο πίσω μέρος του μυαλού και όταν κάνουν κατά καιρούς την εμφάνισή τους η χρονική στιγμή είναι λάθος. Τελικά το μυστικό είχε θαφτεί μαζί του. Μέχρι σήμερα.

Σήμερα με κάποιο μεταφυσικό τρόπο ένιωσε ότι την καθοδηγούσε να κάνει το σωστό. Και η ίδια και ο πατέρας της είχαν δώσει κατά καιρούς άφθονο χρήμα και προσωπικό χρόνο σε φιλανθρωπίες, με μοναδικό στόχο

την ίδια την φιλανθρωπία και όχι την προβολή τους ή την εκμετάλλευση φορολογικών ελαφρύνσεων. Μπορεί να την ενοχλούσε που κάποιος την πίεζε μ' αυτό τον τρόπο για να κάνει κάτι που ήταν ήδη στο πρόγραμμά της, αλλά το αποτέλεσμα παρέμενε το ίδιο. Τα χρήματα θα πήγαιναν εκεί που τα είχαν ανάγκη. Ήταν σίγουρη ότι αν ήταν εδώ ο πατέρας της το ίδιο θα την συμβούλευε να κάνει.

Η Γκρέτα σκούπισε ένα δάκρυ που ήταν στα όρια να ξεκινήσει την κατηφορική διαδρομή του, και πήρε το ασύρματο από το τραπέζι. Πάτησε τη μνήμη που είχε καταχωρημένο το κινητό του Peter, χρόνια συνεργάτης του πατέρα της, και CEO στα κεντρικά της εταιρείας στη Νέα Υόρκη. Ο Μάρκος μετά την ιστορία που είχε ακούσει με τον πατέρα της και το κίτρινο κουτί την κοιτούσε αποσβολωμένος.

«Καλημέρα Peter, Γκρέτα εδώ. Σου στέλνω ένα email με μια λίστα που περιέχει είκοσι μεγάλες φιλανθρωπικές οργανώσεις. Θέλω να κάνουμε μια δωρεά πενήντα εκατομμυρίων δολαρίων στην κάθε μια».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Ο Αίας άνοιξε τα μάτια του και ανακάθισε αμέσως στο κρεβάτι. Κρίνοντας από το φως που έμπαινε από το μισόκλειστο ρολό για άλλη μια φορά είχε ξυπνήσει μετά το μεσημέρι. Πώς διάολο κοιμήθηκε πάλι τόσες ώρες; Και κυρίως, γιατί αισθάνεται ακόμη πτώμα στην κούραση; Δεν υπήρχε περίπτωση. Πρέπει να ήταν άρρωστος. Εδώ και δέκα μέρες η ίδια δουλειά. Ενώ κοιμόταν σχετικά νωρίς, πριν τη μία δηλαδή, ξυπνούσε κουρασμένος και κακόκεφος κάθε μέρα, μετά το μεσημέρι. Συνήθως εννέα η ώρα τις

καθημερινές ήταν στο πόδι και ξεκινούσε την πρωινή του γυμναστική. Τι διάολο έπαθε τώρα;

Αγωνίες και άγχη δεν υπήρχαν στον κόσμο του. Αραχτός εδώ και χρόνια στη μονοκατοικία που κληρονόμησε από τους δικούς του στον Γέρακα, απλά ροκάνιζε την περιουσία του σε αργούς ρυθμούς. Σκοπός του ήταν να του φτάσουν μέχρι το τέλος χωρίς να χρειαστεί να δουλέψει ούτε μια μέρα. Παιδιά, σκυλιά δεν είχε, όπως δεν είχε και καμία διάθεση ν' αποκτήσει βλέποντας όσα τραβούσαν οι φίλοι του που είχαν κάνει το βήμα, οπότε στη ζωή του είχε ένα και μοναδικό στόχο. Την καλοπέραση. Καλοπέραση για τον Αία σήμαινε γυναίκες, χόμπι, ταξίδια και extreme sports που δεν τα έβαζε μαζί με τα χόμπι διότι διαχώριζε όπως έλεγε την αδρεναλίνη από την ευεξία. Άλλο να πηδάς με το σκοινί από τη γέφυρα και άλλο να βαράς το σάκο του μποξ.

Στα τριάντα τρία του χρόνια πάντως ήταν στην καλύτερη φυσική κατάσταση που είχε υπάρξει ποτέ. Τα νούμερα των τηλεφώνων των γυναικών που έβαζε στο γκρουπ Α (Accomplished) του κινητού του όλο και πλήθαιναν, ενώ από το γκρουπ Τ (Target), ελάχιστες ήταν αυτές που δεν προβιβάζονταν στο Α. Θα τον χαρακτήριζες άνετα, σύγχρονο Playboy, χωρίς όμως τις τότε κακές συνήθειες. Μια μικρή δοκιμή σε ποτό, τσιγάρο και ναρκωτικά τον είχε πείσει μια για πάντα ότι αυτές οι ουσίες δεν ήταν γι' αυτόν. Η ουσία που μπορούσε να τον ανεβάζει όσο καμία άλλη, υπήρχε άφθονη μέσα στην ίδια την ζωή.

Οι παρέες του ήταν κι αυτοί εργένηδες, λάτρεις της καλοπέρασης, οι οποίοι όλο και πλήθαιναν, αφού στον κύκλο τώρα επανέρχονταν και οι παλιοί φίλοι που έφευγαν τρέχοντας από γάμους και προβλήματα. Άλλοι ήταν διαθέσιμοι με μικρότερη συχνότητα αφού είχαν

κάνει και παιδιά, και άλλοι με μεγαλύτερη αφού με ένα διαζύγιο έκλειναν το κεφάλαιο εντελώς. Η μονοκατοικία στον Γέρακα ήταν πάντα κέντρο διερχομένων και τα πάρτι που γινόντουσαν κατά καιρούς είχαν αφήσει ιστορία. Στο τελευταίο πάρτι μάλιστα, έξω από κάθε μια από τις δυο κρεβατοκάμαρες του ισογείου, είχε βάλει stands με προφυλακτικά. Και οι δυο κρεβατοκάμαρες, οι οποίες είχαν διακοσμηθεί αναλόγως, φιλοξένησαν εκείνο το βράδυ από ζευγάρια που ήρθαν μαζί, μέχρι τριάδες και τετράδες που προέκυψαν στην πορεία.

Άνοιξε το κινητό του και μετά από λίγο ήρθαν καμιά δεκαριά μηνύματα μαζεμένα. Στο τελευταίο η Ιφιγένεια του έγραφε ότι είχε καλέσει για σήμερα το βράδυ μια πολύ ωραία φίλη της για δείπνο. Τον ρωτούσε αν ήθελε να έρθουν εκεί να μαγειρέψουν ή να πήγαινε σπίτι της. Λες και δεν τον ήξερε. Όπως και ο ίδιος, γνωρίζοντας την ψύχωσή της με το σεξ την είχε φέρει σ' επαφή με τους περισσότερους από τους φίλους του, έτσι και εκείνη του γνώριζε ό,τι πιο ωραίο υπήρχε από φίλες της. Αυτό μάλιστα ίσχυε και για τις καινούργιες γνωριμίες της. Πολλές φορές η Ιφιγένεια διάλεγε μια γυναίκα με τα μάτια του Αία, οπουδήποτε, ακόμα και μέσα στο supermarket, και την πλησίαζε πιάνοντάς της την κουβέντα. Η ιδέα ότι την έσπηνε για λογαριασμό του Αία την άναβε ακόμη περισσότερο.

Πάτησε το πλήκτρο της απάντησης και έγραψε μόνο τρεις λέξεις.

«Εδώ χωρίς αιδώ...»

Το μήνυμα του έφτιαξε το κέφι, παρά την κούραση που ένιωθε. Του άρεσε πολύ το κυνήγι αλλά δεν έλεγε ποτέ όχι όταν του σερβίριζαν και το φαί στο πιάτο. Και η Ιφιγένεια είχε γούστο. Είχε το δικό του γούστο στις

γυναίκες και δεν είχε πέσει ποτέ έξω στις επιλογές της. Κατέβηκε στο υπόγειο και έβαλε στην πρίζα τον διάδρομο για να τρέξει μία ώρα πριν κάνει μπάνιο. Στο εικοσάλεπτο πάνω σταμάτησε. Δεν είχε δύναμη ούτε για να περπατήσει. Αν συνεχιζόταν αυτό, τη Δευτέρα θα πήγαινε στον φίλο του τον γιατρό. Σε μια πρώτη συζήτηση που είχαν κάνει προχτές, του είχε συστήσει να του γράψει μια σειρά εξετάσεων να κάνει. Μάλλον είχε έρθει η ώρα να τον ακούσει.

Μπήκε στο μπάνιο και γέμισε το τζακούζι μέχρι πάνω με ζεστό νερό. Έβαλε το υδρομασάζ να χτυπάει σε μέση και πλάτη και έκλεισε τα μάτια. Όταν ξύπνησε, μια ώρα αργότερα, το νερό είχε σχεδόν κρυώσει. Αφού ξεπλύθηκε κατέβηκε στην κουζίνα και έφαγε με μεγάλη όρεξη ό,τι βρήκε μέσα στο ψυγείο. Στη συνέχεια ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρα και ξανάπεσε στο κρεβάτι. Η τελευταία σκέψη του πριν χαθεί σε βαθύ ύπνο ήταν ότι οι άρρωστοι δεν έχουν τέτοια διαβολεμένη όρεξη για φαγητό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Στις τέσσερις και μισή το απόγευμα ακούστηκαν σειρήνες και λάστιχα που στρίγκλιζαν στην άσφαλτο, ακριβώς έξω από το σκάφος. Η Γκρέτα βγήκε πρώτη στο κατάστρωμα και την ακολούθησε και ο Μάρκος. Δυο αυτοκίνητα είχαν μπλοκάρει την είσοδο και έξοδο στο στενό, το οποίο οριοθετούσε την προβλήτα με τα αγκυροβολημένα σκάφη, ενώ ένα τρίτο είχε παρκάρει ακριβώς μπροστά τους, με τον μπλε φανό του να περιστρέφεται πίσω από το παρμπρίζ.

Τρεις από τους τέσσερις της πρωινής βάρδιας των

σωματοφυλάκων της Γκρέτας, είχαν πεταχτεί έξω από το δικό τους παρκαρισμένο αυτοκίνητο και είχαν παραταχθεί μπροστά στην ηλεκτρική σκάλα που οδηγούσε στο σκάφος. Ο τέταρτος καθόταν στη θέση του συνοδηγού με το κινητό στο χέρι. Ο επικεφαλής των αστυνομικών, υψηλόβαθμος όπως φαινόταν από τα διακριτικά της στολής του, έδειχνε μια ταυτότητα και κοιτούσε προς το μέρος του σκάφους. Μαζί του ήταν ακόμα δύο άντρες, ντυμένοι όμως με κοστούμια. Η Γκρέτα προχώρησε προς την πρύμνη και φώναξε δυνατά για να την ακούσουν, αφού οι τόνοι είχαν ανέβει.

«Τι έγινε παιδιά;»

Ένας από τους σωματοφύλακες, ο πιο γεροδεμένος, γύρισε προς το μέρος της. Μόλις την είδε έκανε νόημα σ' αυτόν που είχε μείνει στ' αμάξι να κλείσει το τηλέφωνο.

«Κυρία Γεροδήμου οι κύριοι είναι από την Interpol και θέλουν ν' ανέβουν στο σκάφος να σας μιλήσουν. Δεν υπάρχει ένταλμα ή κάτι αντίστοιχο».

«Ν' αφήσουν τα όπλα τους σ' εσάς και ν' ανέβουν».

Ο ένας από τους δυο κουστουμαρισμένους, μετά από συνεννόηση με τον σωματοφύλακα, έβγαλε το όπλο από τη θήκη του και το παρέδωσε. Ο άλλος δεν οπλοφορούσε, και ο Έλληνας αστυνομικός δήλωσε ότι θα περίμενε στο μόλο μαζί με τους υπόλοιπους. Οι δυο που θα ανέβαιναν δεν έφεραν καμία αντίρρηση στη σωματική έρευνα που ακολούθησε και λίγο αργότερα πατούσαν στο κατάστρωμα. Αφού έγιναν οι συστάσεις στα αγγλικά, η Γκρέτα έδειξε σ' αυτόν με την γαλλική προφορά τους καναπέδες που υπήρχαν έξω στην πρύμνη για να καθίσουν.

«Τι μπορούμε να κάνουμε για εσάς κύριοι;»

Την πρωτοβουλία την πήρε ο Γάλλος που είχε συστηθεί ως Πιερ, και ήταν διευθυντής του τμήματος αντιμετώπισης

εκτάκτων καταστάσεων της Interpol.

«Κατ' αρχάς θα θέλαμε να σας μιλήσουμε ιδιαιτέρως».

Το βλέμμα του γύρισε για μια στιγμή προς τον Μάρκο και ξανά πίσω στην Γκρέτα.

«Ο κύριος θα μείνει μαζί μας. Αν θέλετε μιλάτε. Αν δεν θέλετε η σκάλα είναι εκεί».

Για μια στιγμή ο Γάλλος ζύγισε την κατάσταση, αλλά στη συνέχεια υποχώρησε και κάθισε στη μέση του στρογγυλού καναπέ. Η Γκρέτα επανέλαβε φανερά εκνευρισμένη αυτή τη φορά.

«Λοιπόν τι μπορούμε να κάνουμε για εσάς;»

«Το ζητούμενο είναι τι μπορούμε να κάνουμε εμείς για εσάς, κυρία Γεροδήμου!»

«Τι εννοείτε;»

«Θα είμαι εντελώς ξεκάθαρος μαζί σας γιατί δεν έχουμε καθόλου χρόνο για χάσιμο. Φαντάζομαι έχετε ακούσει για τη λίστα GOD».

«Κάτι έχω ακούσει...»

«Κυρία Γεροδήμου σας είπα θα είμαι ξεκάθαρος μαζί σας και θα το εκτιμούσα πολύ εάν ήσασταν και εσείς ξεκάθαρη μαζί μου, διότι όλα αυτά είναι προς όφελός σας. Όλες οι διεθνείς υπηρεσίες ασφαλείας, από όλες τις χώρες του πλανήτη, βρίσκονται πλέον σε συναγερμό μετά το θάνατο του Στίβεν Φόρεστερ. Όπως πολύ καλά ξέρετε, ο κύριος Φόρεστερ σκοτώθηκε από κεραυνό στο δωμάτιο του νοσοκομείου που είχε δεσμεύσει για να παραμείνει την ημέρα και τη νύχτα που είχε καθοριστεί ως ημερομηνία θανάτου του, από τον δημιουργό της λίστας. Δυστυχώς τα μέτρα που έλαβε δεν ήταν επαρκή. Ο σκοπός της επίσκεψής μας σήμερα, είναι να διασφαλίσουμε ότι τα μέτρα που θα ληφθούν το Σάββατο, που είναι η δική σας ημερομηνία σύμφωνα με τη λίστα, θα είναι επαρκή».

«Και πώς ξέρετε ότι το Σάββατο θα είμαι εγώ η επόμενη; Τόσες εκδόσεις της λίστας κυκλοφορούν στο διαδίκτυο στις οποίες δεν είμαι εγώ μετά τον Φόρεστερ!»

Ο Γάλλος πράκτορας έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του το κινητό του. Πέρασε το δάχτυλο από την οθόνη και στη συνέχεια πάτησε δυο φορές σε διαφορετικά σημεία πάνω της.

«Σας διαβάζω το email που έλαβε ο κύριος Φόρεστερ δυο ημέρες πριν πεθάνει από το κλεμμένο κινητό ενός σιδηροδρομικού υπαλλήλου στην Πούνα της Ινδίας».

“Αγαπητέ Στίβεν. Την Πέμπτη είναι η σειρά σου. Θυμήσου την παγίδα με τα σκουριασμένα καρφιά και θα με πιστέψεις. Εύχομαι να κάνεις το σωστό και να χαρείς την υπόλοιπη ζωή σου”.

Σήκωσε τα μάτια του από το κινητό και τα κάρφωσε πάνω στην Γκρέτα.

«Όπως κανείς δεν ήξερε τι είναι αυτή η παγίδα με τα σκουριασμένα καρφιά, έτσι και κανείς δεν ξέρει τι είναι το κίτρινο κουτί κάτω στο κελάρι. Εκτός από εσάς φαντάζομαι...»

Το πρόσωπο της Γκρέτας είχε βαφτεί κόκκινο. Ο τόνος της φωνής της έδειξε ότι δεν ήταν τόσο από θυμό, όσο από έκπληξη.

«Με παρακολουθείτε;»

«Παρακολουθούμε όλους όσους εμφανίζονται στις λίστες και η περιουσία τους ξεπερνάει το ένα δισεκατομμύριο δολάρια. Υπήρξαν τρία ακόμα παρόμοια email με αποδέκτες τους τρεις πρώτους στόχους της λίστας. Στους δυο πρώτους μάλιστα είχε στείλει και την περιβόητη λίστα GOD με όλες τις λεπτομέρειες, αφού δεν είχε κυκλοφορήσει ακόμα ευρέως στο διαδίκτυο, και δεν είχαν προλάβει να ενημερωθούν. Ο λόγος που

σας παρακολουθούμε κυρία Γεροδήμου είναι η δική σας ασφάλεια και για να εντοπίσουμε τον παρανοϊκό που έχει δημιουργήσει αυτή την κατάσταση».

«Πώς είσαστε σίγουροι ότι πρόκειται απλά για έναν παρανοϊκό;»

Ο τόνος της φωνής της συνέχισε να ανεβαίνει.

«Και πώς μπορεί ένας παρανοϊκός και στέλνει έναν κεραυνό να χτυπήσει έναν συγκεκριμένο άνθρωπο, τη στιγμή που όλοι οι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι αυτό είναι αδύνατο;»

«Όσο γι' αυτό, μην πιστεύετε όλα όσα δήλωσαν οι επιστήμονες».

«Δηλαδή τί; Εσείς υποστηρίζετε ότι μπορεί ένας άνθρωπος να προκαλέσει τέτοιας έντασης καταιγίδα με τεχνητά μέσα και στη συνέχεια να κατευθύνει έναν κεραυνό στο σημείο που θέλει παρακάμπτοντας και αλεξικέραυνο;»

«Ένας ίσως όχι. Μια συντονισμένη ομάδα μπορεί! Οι επιστήμονες όμως που μπορούν να το επιβεβαιώσουν αυτό δημοσίως, δουλεύουν σε άκρως απόρρητα κυβερνητικά προγράμματα, και είναι δεσμευμένοι σε απόλυτη εχεμύθεια».

Η σιωπή που έπεσε στο τραπέζι διακόπηκε από τον Μάρκο που ζήτησε από την Γκρέτα να μιλήσουν λίγο ιδιαιτέρως. Η Γκρέτα έκανε νόημα σε έναν από τους σωματοφύλακες ν' ανέβει στο σκάφος για να καθίσει με τους επισκέπτες, και στη συνέχεια μπήκε στο σαλόνι με τον Μάρκο.

«Τον πιστεύεις;»

«Δεν ξέρω Μάρκο. Τραβηγμένο απ' τα μαλλιά μου φαίνεται να υπάρχει τέτοια τεχνολογία. Και εκτός αυτού, πώς είναι δυνατόν ο παρανοϊκός που λένε, να γνωρίζει

γεγονότα που συνέβησαν πριν από τόσα χρόνια και δεν έχουν συζητηθεί ποτέ; Φαντάζομαι ότι και η ιστορία του Αμερικάνου με τα σκουριασμένα καρφιά, όπως και των προηγούμενων τριών, θα ήταν κάτι αντίστοιχο. Κάτι που γνώριζαν μόνο αυτοί και μ' αυτό τον τρόπο προσπάθησε να τους πείσει».

«Εσύ όμως πείστηκες. Αυτοί γιατί δεν τον άκουσαν;»

«Τι να σου πω... Εμένα το email με επηρέασε άμεσα. Ίσως είναι και η συγκυρία με το θάνατο του πατέρα μου που το έκανε ακόμα πιο δυνατό. Απ' την άλλη, μέχρι στιγμής είχαμε τρία ατυχήματα που όλοι πιστεύουν ότι ήταν καλοσχεδιασμένες δολοφονίες. Τώρα όμως έχουμε ένα θάνατο που η αιτία του βρίσκεται στη σφαίρα του μεταφυσικού, εάν αυτοί εκεί έξω λένε ψέματα».

«Γιατί να πούνε ψέματα;»

«Για να με πείσουν να μην δώσω χρήματα. Να μην υποκύψω στον εκβιασμό. Και είμαι σίγουρη ότι ήδη το ξέρουν. Αφού είχαν πρόσβαση στα email μου που είναι ασφαλισμένα στον κεντρικό server της εταιρείας, φαντάζομαι θα έχουν ακούσει και όλες μου τις τηλεφωνικές συνομιλίες, οπότε ξέρουν ότι ετοιμάζω τη μεταφορά των χρημάτων».

«Και γιατί να μην θέλουν να δώσεις τα χρήματα;»

«Πολλοί λόγοι. Κατ' αρχάς, απ' ότι είδες, οι φτωχοί του πλανήτη, με τον παρανοϊκό στο πλευρό τους, αρχίζουν να ξεσηκώνονται ανοιχτά εναντίον των πλουσίων. Θα μπορούσε η εξουσία, η οποία είναι συνδεδεμένη με το χρήμα, να κλονιστεί άμεσα εάν εμείς υποχωρήσουμε στον εκβιασμό. Η λίστα, όπως είδες, περιέχει και ζάπλουτους πολιτικούς. Πρώην και νυν. Εάν εγώ, ή κάποιος επόμενος, δεν δώσουμε τα χρήματα που ζητάει, αλλά και δεν σκοτωθούμε στην ημερομηνία που αναφέρει, τότε η

επιρροή του τρελού στον κόσμο θα πέσει κατακόρυφα. Αυτός φαντάζομαι είναι και ο λόγος που ήρθαν αυτοί εκεί έξω τρέχοντας. Δεν νομίζω ότι τους ενδιαφέρει αν θα πεθάνει ένας ακόμα. Αυτό που καίει τ' αφεντικά τους είναι μια παγκόσμια εξέγερση εναντίον της ολιγαρχίας».

«Ωραία, πάμε τότε να δούμε τι έχουν να σου πούνε αλλά μην δεχτείς τίποτα αν δεν το συζητήσουμε πρώτα μαζί».

«Εννοείται Μάρκο μου...»

Όταν βγήκαν στο κατάστρωμα, ο σωματοφύλακας κατέβηκε πάλι στο μόλο, και η συζήτηση συνεχίστηκε σαν να μην είχε διακοπεί ποτέ.

«Και τι προτείνετε λοιπόν κύριοι να κάνω;»

«Υπάρχει ένα αεροσκάφος του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και δυο μαχητικά συνοδευτικά που μας περιμένουν στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος. Εσείς ετοιμάζετε τις αποσκευές σας και εμείς αναλαμβάνουμε να σας προστατεύσουμε για τις επόμενες τρεις ημέρες».

«Που σημαίνει ότι δεν δίνω και τα χρήματα».

«Εννοείται!»

«Και πού έχετε σκοπό να με πάτε για να με προστατέψετε;»

«Αυτό, για τη δική σας ασφάλεια, θα μας το πουν κατά τη διάρκεια της πτήσης. Το μόνο που μπορώ να σας πω τώρα, είναι ότι θα περάσετε το τριήμερο σε ένα από τα πιο εξελιγμένα πυρηνικά καταφύγια ολόκληρου του πλανήτη!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Στις επτά και πέντε η Ζωή σταμάτησε το υβριδικό της αυτοκίνητο, στην οδό Κρίνων στο Χαλάνδρι, μπροστά από την είσοδο της πολυκατοικίας με τον αριθμό δώδεκα. Η

Ιφιγένεια, ακίνητη, με δυο σακούλες και μια ομπρέλα στο ένα χέρι, κοιτούσε το κινητό της. Πάτησε μια φορά κλάξον και την είδε να τρέχει προς το μέρος της. Κάθισε στη θέση του συνοδηγού και έκλεισε την πόρτα, αφού τίναξε το νερό της βροχής από την ομπρέλα. Ακούμπησε τις σακούλες στο χαλάκι μπροστά στα πόδια της και γύρισε προς το μέρος της Ζωής.

«Έτοιμη...»

«Που πάμε;»

«Κάνε αναστροφή και ανέβα τη λεωφόρο Πεντέλης. Στον Γέρακα μένει ο Αίας».

Η Ζωή ακολούθησε τις οδηγίες της και βγήκε στην κεντρική λεωφόρο.

«Έχω αρχίσει να ανησυχώ λίγο για τον Αντώνη».

«Τι έγινε με τον Αντώνη;»

«Μιλάμε στο τηλέφωνο τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα και σήμερα έχει εξαφανιστεί. Τον πήρα το πρωί στο γραφείο και μου είπαν ότι έλειπε χωρίς μάλιστα να έχει ενημερώσει. Το κινητό του είναι απενεργοποιημένο και στο σπίτι που νοικιάζει δεν απαντάει κανείς».

«Πότε μίλησες τελευταία φορά μαζί του;»

«Χτες το απόγευμα. Μάλιστα το βράδυ αργά, είχε πάρει τηλέφωνο και στο σπίτι του Αία, και τον ρωτούσε να μάθει αν τον κερατώνω. Δίπλα ήμουν και τον άκουγα».

«Άρα κάτι έχει υποψιαστεί για την διπλή ζωή σου...»

«Από τότε που έφυγε για Αγγλία τα πράγματα έχουν χειροτερέψει. Πάντως μετά το χθεσινοβραδινό τηλεφώνημα που άκουγα τον Αία να τον αποπαίρνει επειδή τον είχε καλέσει για πληροφορίες, κι εγώ να βγάζω μετά τα μάτια μου μαζί του, ένιωσα πάρα πολύ άσχημα γι' αυτόν. Θα του πω να χωρίσουμε. Ο γάμος μ' ένα καλό παιδί δεν είναι τελικά ο δρόμος που θα με βγάλει από το πρόβλημά μου

με το σεξ. Τώρα εκτός από τον εαυτό μου ταλαιπωρώ και έναν ακόμη».

Η Ζωή δεν μίλησε. Άφησε την Ιφιγένεια να μπει ακόμα πιο βαθιά στις σκέψεις της. Ήταν η πρώτη φορά που έκανε μια σωστή απογραφή της κατάστασης και έβλεπε καθαρά τον λάθος δρόμο που είχε ακολουθήσει. Ο μόνος σίγουρος τρόπος για να αποτύχεις στην προσπάθειά σου να ξεπεράσεις επίκτητα ψυχικά προβλήματα, είναι να χρησιμοποιήσεις δεκανίκια.

«Εδώ δεξιά».

Έστριψε στο στενό που της υπέδειξε και κατέβασε ταχύτητα για να μπορέσει ν' ανέβει την ανηφόρα.

«Στην επόμενη γωνία παρκάρεις».

«Ωραία περιοχή. Γεμάτη μονοκατοικίες».

«Μια απ' αυτές κληρονόμησε και ο Αίας από τους δικούς του, μαζί μ' ένα τσουβάλι λεφτά. Φαντάσου ότι δεν έχει δουλέψει ποτέ και το λύκειο το τελείωσε με το ζόρι. Να εδώ στη γωνία είναι το σπίτι».

Η Ζωή πάρκαρα δίπλα στην εξώπορτα του κήπου και περίμενε την Ιφιγένεια να κάνει τον γύρο του αυτοκινήτου για να έρθει με την ομπρέλα της να περπατήσουν μαζί. Στη διαδρομή δεν είχαν αναφέρει τίποτα για το φλέγον θέμα και τον σκοπό της επίσκεψής τους στον Αία. Μετά από μια ώρα συζήτησης στο ιατρείο, είχαν καταλήξει σε κάποια συμπεράσματα και η Ζωή από μόνη της, της είχε ζητήσει να την φέρει σ' επαφή μαζί του, χωρίς όμως να κινηθούν υποψίες. «Αυτό είναι το μόνο εύκολο», της απάντησε η Ιφιγένεια. «Εσύ είσαι μια πολύ ωραία ελεύθερη γυναίκα που γνώρισα στο κολυμβητήριο σήμερα και πιάσαμε την κουβέντα, κι αυτός είναι συνηθισμένος να εμφανίζομαι με τέτοιες γυναίκες στη φωλιά του. Τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνει ο ίδιος. Από γοητεία και τρόπους άλλο

τίποτα...»

Χτύπησαν το κουδούνι, αφού η Ιφιγένεια, παρότι είχε κλειδιά δυσκολευόταν να τα βρει μέσα στην τσάντα της, και ένα λεπτό αργότερα περπατούσαν πάνω στο μονοπάτι με τις γκρίζες πλάκες που έσπαγαν την ομοιομορφία του φρεσκοκουρεμένου γκαζόν. Η πόρτα του σπιτιού άνοιξε και η Ζωή σήκωσε τα μάτια της από το χαλάκι που σκούπιζε τα βρεγμένα πόδια της. Απέναντί της είχε την εικόνα του “απόλυτου άντρα”. Εάν του έβαζες και μεγάλα γράμματα δεξιά κι αριστερά, θα νόμιζες ότι έβλεπες εξώφυλλο ανδρικού περιοδικού τύπου Men’s Health. Ψηλός, μελαχρινός, με φαρδιές πλάτες, λεπτή μέση και ένα απίστευτα ζεστό χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που αναδείκνυε την άψογη οδοντοστοιχία του και τα σαρκώδη χείλη του. Πίσω βέβαια από το ζεστό και φιλικό του βλέμμα, μπορούσε εύκολα να διακρίνει και μια πρωτοφανή ένταση στον τρόπο που την κοιτούσε, η οποία καθόριζε από το πόσο έξυπνος ήταν, μέχρι το πόσο “έκφυλος”, με την καλή έννοια της λέξης.

Η Ζωή τον κατέταξε αμέσως στην κατηγορία των “καθαροαιμών επιβητόρων”. Ο τύπος του άντρα που έχει έντονο το ένστικτο της διαιώνισης του είδους και μοιράζει το σπέρμα του αφειδώς, πάντα όμως με προφυλάξεις και χωρίς να γίνεται κτητικός, αφού γνωρίζει ότι ο δρόμος αυτός θα του στερήσει το πολυτιμότερο αγαθό. Την ελευθερία του. Έτεινε το χέρι της προς το μέρος του και του χαμογέλασε και η ίδια, ενώ η Ιφιγένεια έκανε τις συστάσεις. Ο Αίας συνέχισε να την κοιτάζει ακίνητος, και ελάχιστα πριν γίνει η κατάσταση άβολη, γύρισε και έδωσε ένα πεταχτό φιλί στην Ιφιγένεια.

«Περάστε στο φτωχικό μου...»

Μόνο φτωχικό δεν θα μπορούσες να το χαρακτηρίσεις.

Η διακόσμηση ήταν μινιμαλιστική και απέπνεε εργένικο αέρα, αλλά κάθε έπιπλο, πίνακας, χαλί και μικροαντικείμενο που υπήρχε στο χώρο φαινόταν ότι είναι διαλεγμένο με προσοχή και μεράκι. Στο σαλόνι που μπήκαν, στη μια γωνία υπήρχε το τζάκι που ήταν αναμμένο, και στο κέντρο του σαλονιού, απέναντι από τον καναπέ-γωνία, μια μεγάλη τηλεόραση έπαιζε σε χαμηλή ένταση μουσική από το MTV. Η Ζωή κάθισε στο κέντρο του καναπέ και ο Αίας πρότεινε να πιούν μία μάρκα κόκκινου κρασιού που η ίδια δεν είχε ξανακούσει.

«Έχω φίλο οινολόγο στο Παρίσι και αυτό είναι από τα καλύτερα που μου έχει στείλει».

Η Ιφιγένεια μόλις είχε γυρίσει από την κουζίνα, όπου είχε αφήσει τις σακούλες που κουβαλούσε.

«Να το δοκιμάσουμε τότε Αία μου».

Ο Αίας σηκώθηκε από το χέρι του καναπέ και χάθηκε πίσω από την πόρτα της κουζίνας.

«Πώς σου φαίνεται;»

«Τι εννοείς;»

«Σαν άνθρωπος βρε παιδί μου. Πώς σου φαίνεται; Ανώμαλος, σαλεμένος, φυσιολογικός;»

«Η πρώτη εικόνα, πέρα από την μεγάλη ιδέα που έχει για τον εαυτό του, ναι, είναι φυσιολογική. Εάν συμβαίνει όμως κάτι μεταφυσικό με τον φίλο σου μην νομίζεις ότι θα είναι και τόσο εύκολο να το αποκαλύψουμε. Ειδικά εάν δεν έχει επίγνωση ούτε ο ίδιος. Ας πιούμε το κρασί να χαλαρώσουμε και βλέπουμε...»

Το κρασί ήταν όντως καταπληκτικό, ακόμα και σκέτο να το έπινες. Είχαν αδειάσει ήδη μια φορά τα ποτήρια τους όταν η Ιφιγένεια αποσύρθηκε στην κουζίνα για να μαγειρέψει, δηλώνοντας ότι δεν ήθελε βοήθεια. Ο Αίας και η Ζωή δεν επέμειναν, αφού ο καθένας είχε τους δικούς

του λόγους για να μείνουν μόνοι οι δυο τους. Από τη μία εκείνος είχε ενθουσιαστεί για ακόμη μια φορά από την επιλογή της Ιφιγένειας και από την άλλη η Ζωή τον ήθελε μόνο του, χωρίς παρεμβολές, για να μπορέσει να τον ψαρέψει.

«Και με τι ασχολείσαι Ζωή εσύ;»

«Είμαι γιατρός. Ψυχίατρος.»

«Τι λες; Αυτό κι αν είναι τύχη...»

«Δεν ήταν μόνο ζήτημα τύχης. Χρειάστηκαν και δέκα χρόνια σπουδές...»

«Δεν λέω για σένα. Για μένα λέω που βρέθηκε στο σπίτι μου μια γιατρός την ώρα που την χρειάζομαι.»

«Και γιατί χρειάζεσαι γιατρό;»

«Γιατί τις τελευταίες δέκα μέρες κοιμάμαι το διπλάσιο από το κανονικό και ξεκουράζομαι το μισό. Ένας φίλος μου, γιατρός κι αυτός, μου έχει γράψει ένα κατεβατό εξετάσεις και από Δευτέρα με βλέπω να κλείνω ραντεβού...»

Η Ζωή ανακάθισε στην πολυθρόνα. Ο δρόμος είχε ανοίξει πολύ πιο εύκολα απ' όσο περίμενε. Τώρα έπρεπε να τροφοδοτήσει τη συζήτηση για να παραμείνουν όσο περισσότερο γίνεται στο φλέγον θέμα.

«Σωστά. Σ' αυτές τις περιπτώσεις πρώτα αποκλείουμε το σωματικό και μετά περνάμε στο ψυχολογικό. Αλλά μιας και είσαι “τυχερός” και βρέθηκα εδώ, μπορούμε να υποθέσουμε ότι αποκλείσαμε ήδη το σωματικό και ψάχνουμε από εκεί και πέρα. Ο ύπνος σου πώς είναι; Βλέπεις όνειρα;»

«Γενικά βλέπω. Αυτές τις δέκα μέρες όμως δεν έχω δει τίποτα. Κοιμάμαι σαν μολύβι και ξυπνάω σαν να έχω φάει ξύλο!»

«Στο ενδιάμεσο δεν ξυπνάς καθόλου;»

«Καθόλου. Χτες πρέπει να κοιμήθηκα δεκαπέντε ώρες συνεχόμενα».

«Καλά δεν ξυπνάς ούτε για να πας τουαλέτα; Όταν σηκώνεσαι το πρωί είσαι έτοιμος να σκάσεις δηλαδή;»

«Τώρα που το λες, όχι. Σήμερα δεν πήγα τουαλέτα ούτε όταν ξύπνησα».

«Άρα δυο οι πιθανότητες. Ή δεν πίνεις αρκετό νερό, ή σηκώνεσαι το βράδυ μέσα στον ύπνο σου και δεν το θυμάσαι».

«Νερό πίνω ακόμα κι όταν δεν διψάω. Μάλλον σηκώνομαι και δεν το θυμάμαι. Γίνεται αυτό όμως;»

«Άλλοτε ναι και άλλοτε όχι. Συνήθως όταν πας να το σκεφτείς μπερδεύονται οι νύχτες μεταξύ τους και μπορεί να σου φαίνεται ότι ήταν σήμερα και στην πραγματικότητα να ήταν χτες ή προχτές».

Ο Αίας την κοιτούσε σκεπτικός.

«Το τελευταίο διάστημα πάντως δεν θυμάμαι να σηκώθηκα καμία νύχτα απ' το κρεβάτι, για κανένα λόγο».

Η Ζωή αποφάσισε να το πάει ένα βήμα παραπέρα.

«Έχεις ακούσει ποτέ για την υπονοβασία;»

«Να περπατάς μέσα στον ύπνο σου και τέτοια;»

«Ναι...»

«Από τα λίγα που έχω ακούσει δεν νομίζω ότι έχω ζήσει κάτι παρόμοιο».

«Θα μπορούσε όμως να είναι μια πιθανή απάντηση στην απορία μας για το που και πότε κάνεις την ανάγκη σου, όταν κοιμάσαι δεκαπέντε ώρες συνεχόμενα. Ο υπονοβάτης συνήθως δεν θυμάται τίποτα απ' όσα συνέβησαν κατά τη διάρκεια της εμπειρίας του. Υπάρχουν ακόμα και παραδείγματα δολοφονιών που έγιναν από υπονοβάτες μακριά από το σπίτι τους, τους οποίους η δικαιοσύνη στη συνέχεια αθώωσε».

Την τελευταία φράση την είπε αργά, ανεβάζοντας λίγο και τον τόνο της φωνής της, ενώ τον κάρφωνε στα μάτια για να δει αντιδράσεις. Απόλυτα φυσιολογικός. Όπως ήταν και η Ιφιγένεια όταν της αποκάλυπτε την πρωινή της εμπειρία. Το πιο πιθανό ήταν ότι, εάν υπήρχε κάτι μεταφυσικό, ο Αίας δεν είχε επίγνωση. Πώς θα μπορούσαν όμως να αποδείξουν ότι κάτι γίνεται την ώρα που κοιμάται; Δούλεψε λίγο την πρώτη σκέψη που της ήρθε στο μυαλό, και στη συνέχεια του την πρότεινε.

«Αν θέλεις να αποκλείσεις το ενδεχόμενο της υπνοβασίας, μπορείς να βάλεις μια κάμερα παρακολούθησης την ώρα που κοιμάσαι».

«Να με παρακολουθώ στον ύπνο μου; Εντάξει είπαμε, όχι κι έτσι...»

Η άρνησή του ήταν άμεση και εντελώς αυθόρμητη. Κάποιος που έχει μεταφυσικές εμπειρίες και ανησυχεί γι' αυτές, θα το σκεφτόταν, έστω και για λίγο, πριν το απορρίψει. Η συζήτηση γύρισε σε άλλα θέματα και όταν η Ζωή ήταν έτοιμη να περάσει στον δεύτερο γύρο, φέρνοντας το θέμα της λίστας στη συζήτηση ως κάτι επίκαιρο, η Ιφιγένεια τους διέκοψε ανακοινώνοντας την ολοκλήρωση της γαριδομακαρονάδας.

Σηκώθηκαν να πάνε στην κουζίνα και ο Αίας της έκανε χώρο να περάσει πρώτη. Εάν δεν είχε εκείνο το ύφος του “είμαι ωραίος και το ξέρω”, θα μπορούσε και να τον συμπαθήσει. Το κρασί αποδείχτηκε εξαιρετικό. Το δεύτερο μπουκάλι πλησίαζε στο τέλος του, όταν ο Αίας άρχισε να ζαλίζεται.

«Δεν είναι δυνατόν. Άλλες φορές πίνω δυο μπουκάλια μόνος μου και δεν ζαλίζομαι και τώρα...»

Τα μάτια του έκλειναν και ήταν φανερό ότι οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν σταδιακά. Οι ώμοι του είχαν γύρει,

οι αγκώνες του είχαν καρφωθεί πάνω στο τραπέζι και το κεφάλι του με δυσκολία στηριζόταν μέσα στις παλάμες του. Γύρισε προς τη μεριά της Ζωής και της χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο.

«Αυτά τραβάω γιατρέ μου δέκα μέρες τώρα...»

Σηκώθηκε με δυσκολία από το τραπέζι και γύρισε προς τον διάδρομο που συνέδεε την κουζίνα με το πίσω μέρος του σπιτιού.

«Εμένα θα με συγχωρέσετε. Μάλλον πρέπει να ξαπλώσω λίγο για να συνέλθω. Ιφιγένεια μείνετε όσο θέλετε. Μπορείτε και να κοιμηθείτε εδώ. Μη φύγετε βραδιάτικο μ' αυτόν τον καιρό. Τα δωμάτια κάτω έχουν καθαρά σεντόνια...»

Η Ζωή τον κοίταζε καθώς απομακρυνόταν στον διάδρομο, και στη συνέχεια βοήθησε την Ιφιγένεια να μαζέψουν τα πιάτα και να τα βάλουν στο πλυντήριο. Έφτιαξαν τσάι και στρώθηκαν πάλι στους καναπέδες του σαλονιού, αφού έριξαν ακόμα ένα κούτσουρο στη φωτιά. Η βροχή συνέχιζε να λυσσομανάει έξω.

«Μου φαίνεται πολύ περίεργο που πήγε τώρα να ξαπλώσει. Είναι ξεκάθαρο ότι του αρέσεις. Αυτός και νεκρός να ήταν δεν θα άφηνε την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη».

«Πάντως όταν μαγειρεύεις προσπάθησα να τον ψαρέψω».

«Και;»

«Πιστεύω ότι δεν έχει επίγνωση των μεταφυσικών του εμπειριών».

«Κατ' αρχάς πώς είσαι σίγουρη ότι έχει μεταφυσικές εμπειρίες;»

«Δεν είμαι. Απλά συνδυάζω τα γεγονότα να δω τι πιθανότητα υπάρχει. Πρόβλημα υγείας δεν βλέπω να έχει. Εάν όντως υπονοβατεί και πιστέψουμε και στο

τρελό σενάριο ότι έχει κάποια σχέση με τα όσα γίνονται τελευταία, τότε σίγουρα θα έχει πολλά να κάνει κάθε φορά που κοιμάται. Γι' αυτό δεν ξεκουράζεται, όσες ώρες κι αν νομίζει ότι κοιμάται».

«Ναι, αλλά πώς μπορούμε να το αποδείξουμε;»

«Υπάρχει ένας τρόπος!»

«Για πες...»

«Στο όνειρο που περιέγραψες πριν, είπες ότι τον είδες να δουλεύει στον υπολογιστή του στο γραφείο.»

«Σωστά.»

«Οπότε μπορούμε να υπολογίσουμε, με κάποια απόκλιση, την ώρα που ήταν εκεί και δούλευε. Εσύ τον έχεις χρησιμοποιήσει ποτέ αυτόν τον υπολογιστή;»

«Πολλές φορές.»

«Άρα ξέρεις και τον κωδικό για να τον ανοίξεις.»

«Δεν χρησιμοποιεί κωδικό ο Αίας. Ανοίγει κατευθείαν.»

«Τι θα έλεγες να ρίξουμε μια ματιά τότε στο ιστορικό που κρατάει ο υπολογιστής;»

Η Ιφιγένεια σκέφτηκε για μια στιγμή ότι παραβιάζει την ιδιωτική ζωή του παιδικού της φίλου μ' αυτό τον τρόπο, αλλά από την άλλη ο ίδιος ο Αίας της είχε δώσει το ελεύθερο να τον χρησιμοποιεί.

«Περίμενε να τον φέρω.»

Δυο λεπτά αργότερα είχαν τοποθετήσει τον φορητό υπολογιστή στο φαρδύ ξύλινο τραπέζι μπροστά τους και η Ιφιγένεια πάτησε το κουμπί για ν' ανάψει. Αφού έβγαλε κάποια πρώτα μηνύματα ελέγχου στην οθόνη, ξεκίνησε να φορτώνει το λειτουργικό σύστημα. Λίγο πριν ολοκληρωθεί η διαδικασία εμφανίστηκε μια οθόνη που ζητούσε από τον χρήστη να καταχωρήσει όνομα και κωδικό πρόσβασης.

«Αδύνατον! Μέχρι πρότινος δεν υπήρχε κωδικός.»

«Όταν λες “πρότινος” τι εννοείς; Πόσες μέρες έχεις να

το ανοίξεις;»

«Δεν ξέρω... Πάνω από βδομάδα σίγουρα...»

«Υπάρχει κάποιος κωδικός που ξέρεις ότι χρησιμοποιεί ο Αίας γενικά;»

Η φωνή του Αία πίσω από την πλάτη τους, τις έκανε να τυναχτούν ταυτόχρονα απ' τη θέση τους.

«Ο κωδικός είναι GOD».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

«Κύριε Πιερ. Όσες φορές και να με καλέσετε η απάντηση είναι η ίδια. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα τι θα κάνω. Εάν έχετε κουραστεί να κάθεστε στο αυτοκίνητο και να περιμένετε, ακριβώς απέναντι, υπάρχει ένα πολύ ωραίο ξενοδοχείο. Παρακαλώ μην με ξαναενοχλήσετε μέχρι το πρωί».

Η Γκρέτα απομάκρυνε το τηλέφωνο από τ' αυτί της και άφησε τον Γάλλο να μιλάει στο κενό. Όταν ο ψίθυρος σταμάτησε ν' ακούγεται το έφερε πάλι μπροστά στο στόμα της, είπε ένα ξερό "καληνύχτα" και το έκλεισε.

«Μα ο τύπος δεν παίζεται! Μου 'ρχεται να του πω την απόφασή μου από σήμερα για να τελειώνουμε μ' αυτόν!»

«Μην ασχολείσαι, εξάλλου δεν φταίει αυτός. Τ' αφεντικά του τον έχουν στην πίεση κι αυτός κάνει ό,τι μπορεί».

Το τηλέφωνο στα χέρια της Γκρέτας χτύπησε ξανά. Αυτή τη φορά, χωρίς να απαντήσει, το έδωσε απηυδισμένη στον Μάρκο.

«Στείλτον από κει που ήρθε σε παρακαλώ!»

Ο Μάρκος το απάντησε και έμεινε για λίγο ν' ακούει τον μονόλογο του συνομιλητή του. Μόλις η Γκρέτα σηκώθηκε να βγει από το δωμάτιο, ο Μάρκος την σταμάτησε.

«Είναι ο υπεύθυνος από τους σωματοφύλακές σου. Έχει έρθει μια κυρία και ζητάει να σε δει».

«Ποιά κυρία;»

«Ζωή Κάλμα την λένε και ήξερε τον πατέρα σου απ' ότι λέει. Είναι ψυχίατρος».

Η Γκρέτα έμεινε ακίνητη.

«Ψυχίατρος και ήξερε τον πατέρα μου; Και γιατί ήρθε εδώ νυχτιάτικα μέσα στη βροχή και δεν πήρε τηλέφωνο;»

«Τι να σου πω...»

«Μήπως δουλεύει για τον Γάλλο κι αυτή;»

«Και να χρησιμοποιεί ένα τέτοιο ψέμα; Λίγο τραβηγμένο δεν είναι;»

Η Γκρέτα έμεινε για μια στιγμή αναποφάσιστη, αλλά η περιέργειά της είχε ανάψει και μόνο που άκουσε ότι έχει να κάνει με τον πατέρα της.

«Πες του να την ελέγξουν, ν' αφήσει όλα της τ' αντικείμενα έξω και να την συνοδεύσει ο ίδιος μέχρι πάνω».

Ο Μάρκος μετέφερε τις εντολές και στη συνέχεια άνοιξε τη συρταρωτή πόρτα περιμένοντάς τους ν' ανέβουν. Όταν εμφανίστηκαν στο κατάστρωμα, ο Μάρκος είδε ότι επρόκειτο για μια όμορφη τριανταπεντάρα γυναίκα, απέριττα ντυμένη. Η Γκρέτα ήρθε δίπλα στον Μάρκο και απέναντί τους στάθηκε η άγνωστη με τον σωματοφύλακα δίπλα της.

«Η κυρία Γεροδήμου φαντάζομαι...»

Δεν έκανε καμία κίνηση ν' απλώσει το χέρι της, αλλά το βλέμμα της ήταν σταθερό και κάρφωνε την Γκρέτα στα μάτια.

«Ναι εγώ είμαι. Εσύ ποιά είσαι;»

«Λέγομαι Ζωή Κάλμα και είμαι ψυχίατρος. Την ταυτότητά μου την κράτησαν οι κύριοι».

Έγνεψε προς το μέρος του σωματοφύλακα δίπλα της, ο οποίος επιβεβαίωσε με μια κίνηση του κεφαλιού.

«Ο πατέρας σας ήταν ασθενής μου και ο λόγος που βρίσκομαι εδώ έχει να κάνει μ' εκείνον».

Η Γκρέτα την κοιτούσε τώρα καχύποπτα. Ο πατέρας της δεν είχε ποτέ του ψυχολογικά προβλήματα και αν είχε επισκεφτεί ψυχίατρο, σίγουρα θα το είχε συζητήσει μαζί της. Ή μήπως όχι;

«Και για ποιο λόγο έρχεσαι εδώ απρόσκλητη και χωρίς να έχουμε μιλήσει πρώτα στο τηλέφωνο;»

«Εάν μου δώσετε λίγο από το χρόνο σας, έχω απαντήσεις για όλες σας τις απορίες κυρία Γεροδήμου».

Η Γκρέτα την περιεργάστηκε για μια ακόμα φορά και στη συνέχεια έκανε στο πλάι και της έδειξε το δρόμο προς το σαλόνι. Ο σωματοφύλακας με ένα νεύμα της κάθισε στον καναπέ της πρύμνης, προστατευμένος από τη βροχή, αφού το μεγαλύτερο μέρος του καταστρώματος βρισκόταν κάτω από την προέκταση του πρώτου ορόφου. Στη συνέχεια η Γκρέτα τράβηξε την συρταρωτή πόρτα αφήνοντας ένα ελάχιστο άνοιγμα, έτσι ώστε να μπορεί ν' ακούσει αυτός που καθόταν έξω, μόνο στην περίπτωση που θα γινόταν κάποια φασαρία μέσα.

Ο Μάρκος είχε ήδη καθίσει απέναντι από την ψυχίατρο και έδειξε στην Γκρέτα τη θέση δίπλα του. Η άγνωστη επισκέπτρια περιεργάστηκε για λίγο το χώρο και στη συνέχεια γύρισε προς το μέρος τους. Κοιτούσε τον Μάρκο και φαινόταν σαν να δίσταζε να πει αυτό που ήθελε.

«Ο Μάρκος είναι δικός μου άνθρωπος οπότε μπορείς να μιλήσεις ελεύθερα».

«Ο πατέρας σας σκοτώθηκε με το ελικόπτερό του σωστά;»

Ο τόνος της φωνής της ήταν πολύ πιο δυνατός από το

φυσιολογικό.

«Σωστά».

Η άγνωστη έσκυψε μπροστά και συνέχισε ψιθυριστά αυτή τη φορά.

«Γκρέτα ξέρω τα πάντα για τη λίστα. Ξέρω ότι είσαι η επόμενη για το Σάββατο. Μια απίστευτη συγκυρία μ' έφερε σ' επαφή με τον άνθρωπο που βρίσκεται πίσω απ' όλη αυτή την ιστορία με τους θανάτους των πλουσίων. Ξέρω για το email που σου έστειλε και σου θύμισε το κίτρινο κουτί όπως ξέρω και για το γατάκι που είχες κρύψει μέσα όταν ήσουν μικρή. Τα τηλέφωνα και οι υπολογιστές σου είναι παγιδευμένα οπότε ο μόνος τρόπος να έρθω σ' επαφή μαζί σου ήταν αυτός...»

«Τι;»

Η Γκρέτα είχε πανιάσει. Για το κίτρινο κουτί ήξεραν ήδη πολλοί. Όμως κανείς δεν ήξερε τι πραγματικά σήμαινε το κίτρινο κουτί. Κανείς δεν ήξερε για το γατάκι που είχε κρύψει μέσα στο κουτί, εκτός από τον πατέρα της, την ίδια και τον Μάρκο που μόλις το είχε μάθει. Η πιθανότητα η ψυχίατρος να είναι μαζί με τον Γάλλο εξαφανίστηκε. Με ποιόν ήταν όμως; Με τον παρανοϊκό δολοφόνο; Υπήρχε τελικά παρανοϊκός δολοφόνος; Σηκώθηκε από τη θέση της και πήγε μέχρι την συρταρωτή πόρτα, την οποία έκλεισε εντελώς αυτή τη φορά. Η επισκέπτρια, αμίλητη, την παρακολουθούσε να κινείται στο χώρο, μέχρι που η Γκρέτα γύρισε στο σαλόνι και στάθηκε όρθια μπροστά της.

«Αφού ξέρεις την ιστορία για το γατάκι τότε θα ξέρεις και πώς το έλεγαν το γατάκι».

Ήταν φανερό ότι η άγνωστη ξαφνιάστηκε.

«Για να πω την αλήθεια...»

Την πρότασή της την διέκοψε ο ήχος του κινητού της Γκρέτας, η οποία το πήρε στα χέρια της και άνοιξε το

εισερχόμενο μήνυμα. Ο άγνωστος αποστολέας είχε στείλει μία και μοναδική λέξη. “Φήλιξ”. Έκανε δυο βήματα πίσω και έδωσε το τηλέφωνο στον Μάρκο με τρεμάμενο χέρι.

«Δεν το πιστεύω! Έχεις μικρόφωνο πάνω σου; Πού είναι αυτός; Απ’ έξω είναι;»

«Ποιός;»

«Αυτός ο τρελός που λες ότι γνώρισες! Πού είναι; Πώς διάλογο μας ακούει;»

«Δεν καταλαβαίνω τι λες!»

Οι τόνοι τώρα είχαν ανέβει.

«Μόλις έλαβα μήνυμα με το όνομα που σε ρώτησα. Πες μου τι συμβαίνει αλλιώς σήκω και εξαφανίσου από δω μέσα!»

Ο Μάρκος έπιασε το χέρι της Γκρέτας και την τράβηξε ήρεμα προς το μέρος του.

«Ηρέμησε, δεν βγάζουμε άκρη έτσι!»

Γύρισε προς το μέρος της Ζωής η οποία κοιτούσε έκπληκτη το κινητό που κρατούσε στα χέρια του.

«Κυρία Κάλμα έχετε μια εξήγηση γι’ αυτό;»

Η Ζωή, μετά την απρόβλεπτη εξέλιξη, αποφάσισε ότι η καλύτερη άμυνα τώρα ήταν η επίθεση.

«Κοιτάζτε, από το πρωί έχω αντιμετωπίσει καταστάσεις που δεν χωράνε καν στο μυαλό ενός λογικού ανθρώπου. Αυτό με το μήνυμα τώρα, είναι ένα τίποτα μπροστά σε όσα έχω βιώσει σήμερα. Αν θέλετε ηρεμήστε και αφήστε με να σας τα πω όλα. Διαφορετικά φεύγω τώρα και λύστε τις απορίες σας μόνοι σας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ο Στιβ παρήγγειλε ένα τελευταίο ποτό, αυτή τη φορά μόνο για τον εαυτό του. Η Ντολόρες δίπλα του, μιλούσε ακατάπαυστα. Είχε αρχίσει μάλιστα, να μπερδεύει τα σύμφωνα με τα φωνήεντα. Εάν την ήθελε να φτάσει μέχρι το κρεβάτι του και να μην μείνει όλο το βράδυ στην τουαλέτα να ξερνάει, έπρεπε να την σταματήσει εδώ.

«Για μένα δεν έχει ποτάκι;»

«Δεν νομίζω!»

«Γιατί;»

«Κάνε μια βόλτα μέχρι την τουαλέτα και θα καταλάβεις μόνη σου το γιατί...»

«Θες να πεις ότι είμαι μεθυσμένη;»

«Κόκαλο είσαι, όχι απλά μεθυσμένη!»

«Δεν είναι ευγενικό να μιλάς έτσι σε μια γυναίκα. Ειδικά μια γυναίκα που μόλις γνώρισες...»

«Πριν, όταν μου ψιθύριζες λογάκια στ' αυτή, είπες ότι θες να πάμε σπίτι μου. Αν είναι να λιποθυμήσεις, μπορείς να λιποθυμήσεις και στο δικό σου σπίτι».

Αυτό το τελευταίο χτύπησε καμπανάκια στο κέντρο εγωισμού της Ντολόρες. Πήρε το ποτήρι με το νερό που ήταν δίπλα στο μισοτελειωμένο ποτό της και το ζύγισε στο χέρι της. Κάτι μέσα της όμως την σταμάτησε. Ο παρορμητισμός δεν ήταν ο καλύτερος τρόπος ν' αντιμετωπίσει την κατάσταση· ειδικά μ' αυτόν τον άντρα που είχε απέναντί της.

Ακολούθησε το ένστικτό της και απλά έφερε το ποτήρι στο στόμα της και κατέβασε το νερό μονορούφι. Άνοιξε τα μάτια και ίσιωσε το κορμί της πάνω στο σκαμπό του μπαρ. Το ρολόι στον καθρέφτη απέναντί τους, έδειχνε εννέα παρά

δέκα. Είχαν έρθει με μια φίλη της από τις τρεις και μισή που άνοιγε το μπαρ, αμέσως μετά τη δουλειά. Πέντε ώρες έπινε ασταμάτητα. Ο απογευματινός κόσμος είχε φύγει και το μαγαζί προετοιμαζόταν να δεχτεί τους βραδινούς. Έπρεπε να συνέλθει!

Ο Στιβ ήταν ο τύπος του άνδρα που της άρεσε πολύ. Από τη στιγμή που κάθισε, πριν δύο ώρες, στο διπλανό σκαμπό του μπαρ, αφού σιγουρευτηκε ότι ήταν μόνος του, έκανε ότι χρειαζόταν για να του τραβήξει την προσοχή. Όχι ότι χρειάστηκε να κάνει και πολλά, αφού και η ίδια ως ξανθιά, αδύνατη, γύρω στο ένα εβδομήντα ύψος και με στητά τεχνητά “μπαλκόνια”, είχε στα είκοσι έξι της χρόνια, ένα ιστορικό από ατελειώτες κατακτήσεις. Οι περισσότερες βέβαια ήταν της μιας βραδιάς, αλλά αυτό δεν την απασχολούσε και πολύ προς το παρόν.

Η φίλη με την οποία είχε πάει μαζί στο μπαρ, είχε φύγει πριν από καμιά ώρα αφήνοντάς της το πεδίο ελεύθερο. Η αλήθεια είναι ότι είχε χαλαρώσει λίγο παραπάνω και είχε ξεφύγει με τα ποτά, αλλά είχε τον τρόπο να επανορθώσει. Το να του επιτεθεί για την αγένειά του, ρίχνοντάς του ένα ποτήρι νερό στα μούτρα δεν θα ωφελούσε κανέναν. Υπήρχαν και καλύτεροι τρόποι για να εκδικηθεί χωρίς να χαλάσει τη βραδιά. Εκείνη η βόλτα στην τουαλέτα, της χρειαζόταν επειγόντως. Πήρε την τσάντα της και σηκώθηκε από τη θέση της.

«Επιστρέφω αμέσως “μπαμπά”!»

Ο Στιβ την κοίταξε μ’ εκείνο το παγερό βλέμμα που δεν έλεγε να φύγει από τα μάτια του όλο το βράδυ. Είχε έναν τρόπο να είναι ψυχρός και απόμακρος ακόμα κι όταν γελούσε, κάτι το οποίο συνέβη ελάχιστες φορές μέχρι τώρα. Σε κανονικές συνθήκες, η Ντολόρες, παρότι της άρεσαν αυτού του είδους οι άντρες, θα φυλαγόταν και δεν

θα πήγαινε μαζί του από το πρώτο ραντεβού, αφού υπήρχε πιθανότητα να αποδειχτεί επικίνδυνος.

Σήμερα όμως είχε παρασυρθεί με το ποτό, το οποίο αλλοίωνε τις αντιστάσεις της, μετατρέποντας τον πιθανό κίνδυνο σε μεγαλύτερο πόθο. Στα δεκαπέντε βήματα που την χώριζαν από την τουαλέτα κατάλαβε ότι ο Στιβ είχε δίκιο. Είχε γίνει σκνίπα. Άνοιξε την βρύση και άφησε το κρύο νερό να τρέξει πάνω στα χέρια της και στη συνέχεια έριξε άφθονο στο πρόσωπό της.

Όταν ένιωσε ότι η κατάστασή της καλυτέρευσε κάπως, σκουπίστηκε και έμεινε άλλα δέκα λεπτά να “φρεσκαριστεί” αφού η τσάντα της περιείχε πλήρες σετ “αναστήλωσης”. Όταν βγήκε από την τουαλέτα η βελτίωση ήταν φανερή, ακόμα και στο περπάτημά της. Μέσα στο μπαρ είχαν μείνει μόνο ο Στιβ, ο μάρμαν, και οι δυο σερβιτόρες που μάζευαν τα τραπέζια.

Ξαφνικά, ενώ βρισκόταν στα μισά της απόστασης που έπρεπε να διανύσει για να φτάσει δίπλα του, άνοιξε διάπλατα η πόρτα του μαγαζιού πίσω από την πλάτη του Στιβ, και το πρώτο που είδε η Ντολόρες ήταν ένας κουκουλοφόρος άντρας να ορμάει μέσα, με μια καραμπίνα στα χέρια. Τα υπόλοιπα έγιναν τόσο γρήγορα που δεν ήταν σίγουρη αν ήταν η ίδια, ή η σερβιτόρα που στεκόταν δεξιά της, αυτή που έβγαλε την κραυγή που ακούστηκε.

Τον κουκουλοφόρο ακολούθησαν δύο ακόμα άντρες μέσα στην αίθουσα, κι αυτοί με μαύρες κουκούλες στα κεφάλια, ενώ ένας τέταρτος έμεινε ακίνητος στην πόρτα. Ο πρώτος είχε φτάσει ήδη στο μπαρ, δίπλα στον Στιβ, και ήταν έτοιμος να πηδήξει πάνω στη μπάρα, όταν ο δεύτερος κατά σειρά φώναζε να πέσουν όλοι κάτω. Και οι τέσσερις ήταν οπλισμένοι.

Την ώρα που η Ντολόρες έπεφτε στα γόνατα, κοίταξε

προς τη μεριά του Στιβ, μη πιστεύοντας αυτό που έβλεπε. Εντελώς ατάραχος εκείνος, κρατούσε ακόμα το ποτήρι στο αριστερό του χέρι και έπινε τη γουλιά του. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στον καθρέφτη απέναντί του. Το επόμενο που είδε η Ντολόρες, ήταν το πίσω μέρος του μπουφάν του να τινάζεται και ταυτόχρονα ο άντρας στην πόρτα, ο οποίος τον σημάδευε με την καραμπίνα, να απογειώνεται και να πέφτει στην τζαμαρία πίσω του. Ο εκκωφαντικός ήχος από τον πυροβολισμό μέσα στον κλειστό χώρο, ήταν σχεδόν ταυτόχρονος με τους δυο επόμενους που ακούστηκαν, και στη συνέχεια απόλυτη ησυχία.

Όταν η Ντολόρες σήκωσε πάλι το κεφάλι το σκηνικό είχε αλλάξει. Ο μοναδικός κουκουλοφόρος που είχε μείνει όρθιος, ήταν ο πρώτος που είχε μπει, ο οποίος είχε το ένα πόδι πάνω στην μπάρα και το άλλο στο πάτωμα. Η καραμπίνα δεν φαινόταν πουθενά, αφού και τα δυο του χέρια ήταν άδεια και τεντωμένα προς τα πάνω. Λίγα εκατοστά μπροστά από την κουκούλα του, έβλεπε την κάνη ενός όπλου να τον σημαδεύει.

Ο Στιβ δεν είχε κουνηθεί καθόλου από τη θέση του και στο αριστερό του χέρι υπήρχε ακόμα άθικτο το ποτήρι του. Στο δεξί κρατούσε το όπλο με το οποίο είχε στείλει τρεις στο πάτωμα και έναν ακόμα να τον κοιτάει ακίνητος σαν άγαλμα. Το σαγόνι της Ντολόρες είχε κρεμάσει δυο πήχεις. Το σκηνικό θύμιζε ταινία γουέστερν όπου όλοι περίμεναν τον πρωταγωνιστή να πιεί άλλη μια γουλιά και να πει την ατάκα του.

Τελικά την απόλυτη ησυχία που επικρατούσε την έσπασε το κινητό του Στιβ, το οποίο ακούστηκε να χτυπάει μέσα από την τσέπη του μπουφάν του. Δυο απορίες γεννήθηκαν ταυτόχρονα στο μυαλό της Ντολόρες, ένδειξη ότι η αδρεναλίνη είχε υπερνικήσει το αλκοόλ. Η πρώτη ήταν

συνδυασμός απορίας και διαπίστωσης. Πώς είναι δυνατόν, με τρεις τεράστιες τρύπες στο μπουφάν του –ήταν φανερό ότι πυροβόλησε και τις τρεις φορές μέσα από το μπουφάν χωρίς να βγάλει το όπλο από τη θήκη του- να μην έχει πετύχει το κινητό του; Η δεύτερη όμως ήταν καθαρή απορία, και μάλιστα σημαντική. Ποιό χέρι απ’ τα δύο θα χρησιμοποιούσε για να απαντήσει το τηλέφωνο; Ευτυχώς άφησε το ποτό και όχι το όπλο. Η φωνή του ακούστηκε ήρεμη σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Στιβ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Το επόμενο μισάωρο ο Μάρκος και η Γκρέτα, η οποία είχε καθίσει και πάλι δίπλα του, είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό ακούγοντας την περιγραφή των γεγονότων της σημερινής μέρας της Ζωής. Αφού ανέφερε και τη συνάντηση που είχε λίγες ώρες νωρίτερα με τον “δισυπόστατο” Αία, σταμάτησε να μιλάει περιμένοντας τις αντιδράσεις τους. Ο Μάρκος έσπασε πρώτος τη σιωπή.

«Και γιατί ήρθατε κυρία Κάλμα να μας τα πείτε όλα αυτά;»

«Γιατί ο Αίας, ή τέλος πάντων ο “δισυπόστατος” Αίας, χρειάζεται τη βοήθειά σου Γκρέτα».

«Τη βοήθειά μου; Αυτός ετοιμάζεται να με σκοτώσει το Σάββατο και τώρα ζητάει και βοήθεια;»

«Γκρέτα, ξέρει ότι έχεις αποφασίσει να δώσεις τα χρήματα. Όπως ξέρει και ότι την απόφαση αυτή, δεν την πήρες τόσο γιατί φοβήθηκες για τη ζωή σου, όσο γιατί έχεις πιστέψει ότι κάνεις το σωστό. Γι’ αυτό θέλει τη βοήθειά σου».

«Και τι είδους βοήθεια θέλει;»

«Απ' ότι είπε, περιμένει ότι θα υπάρξει πρόβλημα με τις είκοσι οργανώσεις που πρόκειται να λάβουν τις δωρεές. Δεν ξέρει κατά πόσο θα θεωρήσουν ηθικό και νόμιμο να δεχτούν χρήματα που προέρχονται από έναν τέτοιου είδους εκβιασμό. Πιστεύει ότι εάν ξεπεράσει και αυτό το πρόβλημα, θα έχει μεγάλες πιθανότητες να πετύχει το όλο σχέδιό του. Είσαι η πρώτη που αποφάσισε να δώσει τα χρήματα, οπότε εάν πετύχει μ' εσένα οι υπόλοιποι απλά θα ακολουθήσουν».

«Εσύ τι ρόλο παίζεις στην ιστορία;»

«Κανέναν. Εμένα απλά με έπεισε ότι αυτό που πάει να κάνει είναι προς όφελος της ανθρωπότητας, γι' αυτό αποφάσισα να τον βοηθήσω».

«Δηλαδή σε έπεισε ότι είναι ηθικό να σκοτώνεις ανθρώπους εάν δεν μοιράσουν κάτι που δικαιωματικά τους ανήκει;»

«Κοίτα Γκρέτα. Οι ηθικοί φιλόσοφοι που είναι οι αρμόδιοι επαγγελματίες σε τέτοιου είδους θέματα, χωρίζονται σε δυο μεγάλες κατηγορίες. Τους δεοντολόγους και τους συνεπειοκράτες. Οι δεοντολόγοι υποστηρίζουν ότι η ηθικότητα συνίσταται στην υποταγή σε κανόνες, ενώ οι συνεπειοκράτες, περισσότερο πραγματιστικά, υποστηρίζουν ότι η ηθικότητα μιας πράξης πρέπει να κρίνεται από τις συνέπειές της. Ο τρόπος που σκέφτεται ο Αίας είναι καθαρά συνεπειοκρατικός, με μία επιπλέον ιδιομορφία. Δεν εξετάζει μόνο την ηθικότητα της πράξης, αλλά και την ηθικότητα της απραξίας, με γνώμονα πάντα τις συνέπειές της».

«Ναι αλλά τι γίνεται τότε με την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου;»

«Και πάλι! Η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου

οριοθετείται από την ηθικότητα της κάθε πράξης του. Εκείνος υποστηρίζει ότι πρέπει να οριοθετείται και από την ηθικότητα της απραξίας του. Όπως δεν θα πάταγες ένα κουμπί για να ρίξεις μια πυρηνική βόμβα σε μια πυκνοκατοικημένη πρωτεύουσα, έτσι δεν μένεις και άπραγος όταν έχεις τη δυνατότητα να σώσεις ισάριθμους ανθρώπους, χωρίς καμία απολύτως δική σου επιβάρυνση.

»Το γνωστό πείραμα του Hauser με το βαγόνι και το δίλημμα ηθικής, είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που ταιριάζει σ' αυτή τη λογική. Το πείραμα γίνεται με ένα ακυβέρνητο βαγόνι το οποίο φτάνει σε μια παρακαμπτήριο. Στην κανονική πορεία του υπάρχουν πέντε άνθρωποι, ενώ στην παρακαμπτήριο μόνο ένας. Όλοι είναι απλοί καθημερινοί άνθρωποι ίδιας ηλικίας. Ο υποψήφιος μας, ο οποίος δεν γνωρίζει κανέναν από τους έξι, έχει τη δυνατότητα να γυρίσει το κλειδί και να εκτρέψει το βαγόνι στην παρακαμπτήριο, σώζοντας έτσι τις ζωές των πέντε, αλλά θυσιάζοντας τη ζωή του ενός.

»Στη δημοσκόπηση που έγινε στο διαδίκτυο συμμετείχαν στην έρευνα άνθρωποι από όλα τα κοινωνικά στρώματα, από βαθιά θρησκευόμενους μέχρι άθεους. Ενενήντα δύο στους εκατό, συμφώνησαν ότι είναι ηθικά επιτρεπτό, αν όχι επιβεβλημένο, να γυρίσει ο υποψήφιος το κλειδί και να σώσει πέντε, σκοτώνοντας έναν. Ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα, όπου η απραξία δεν είναι αποδεκτή. Σκέψου τώρα στο ίδιο παράδειγμα, να έχεις εκατομμύρια ανθρώπους στην κανονική πορεία του βαγονιού, και στην παρακαμπτήριο κανέναν! Πόσο ανήθικη και καταδικαστέα θα μπορούσε να θεωρηθεί μια τέτοιου είδους απραξία;

»Και όμως, μ' εσάς τους πλούσιους αυτό ακριβώς συμβαίνει. Όσο κι αν νομίζετε ότι δεν είσαστε εσείς η αιτία του προβλήματος, τα “βαγόνια” της πείνας και της

εξαθλίωσης πέφτουν πάνω σ' εκατομμύρια ανθρώπους, γιατί δεν μπαίνετε καν στον κόπο να γυρίσετε το κλειδί! Και το κλειδί είναι απλά και μόνο το περίσσευμά σας! Ο ρόλος του Αία είναι να σας ξυπνήσει, ν' ανοίξετε τα μάτια σας και να δείτε την πραγματικότητα όπως ακριβώς είναι. Όπως έλεγαν οι αρχαίοι, *“Ανάγκα και Θεοί πείθονται”*. Όσο και αν εθελotuφλείτε, η ανάγκη να βγείτε από την απραξία σας είναι τώρα πιο επιτακτική από ποτέ!»

Η Γκρέτα ακούμπησε πίσω στην πολυθρόνα φανερά προβληματισμένη.

«Μπορεί σ' αυτό να έχεις δίκιο, αλλά και πάλι, πού ακριβώς βρίσκεται η ηθική στη δική του πράξη; Πώς μπορείς να χαρακτηρίσεις ηθικό τον εκβιασμό *“δώσε ή πέθανε”* που έχει επιβάλλει;»

«Το ίδιο τον ρώτησα κι εγώ. Η απάντηση του ήταν ότι για να υπάρξει *“αφύπνιση”* πρέπει να υπάρξει ερέθισμα. Όσο πιο βαθύς ο *“ύπνος”*, τόσο πιο δυνατό πρέπει να είναι το ερέθισμα. Το μόνο που έχει να αντιτάξει απέναντι στη δύναμη του εγωισμού, της απληστίας και της ματαιοδοξίας των σύγχρονων κροίσων, είναι ο φόβος του θανάτου. Φαντάζομαι ότι σ' αυτή την περίπτωση ισχύει το *“ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”*».

«Και πιστεύεις ότι αυτό του δίνει το δικαίωμα να σκοτώνει ανθρώπους;»

«Γιατί; Όταν γίνεται ένας πόλεμος, δεν σκοτώνονται χιλιάδες αθώοι για να γίνουν μερικοί πιο πλούσιοι; Συνήθως μάλιστα είναι αυτοί οι ίδιοι που υποκινούν τον πόλεμο. Ποιό πιστεύεις εσύ ότι είναι πιο σωστό απ' τα δυο; Πολλοί νεκροί για να πλουτίσει ένας ή ένας νεκρός για να επιζήσουν πολλοί. Πρόσεξε! Όχι να πλουτίσουν πολλοί! Να επιζήσουν!

»Βέβαια εδώ θα έρθει ο Καντ και θα αντιπαραθέσει την

περίφημη αρχή του ότι “ένα λογικό ον δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιείται ως απλό ακούσιο μέσο για κάποιο σκοπό, ακόμα και αν ο σκοπός αυτός είναι προς όφελος άλλων”. Εκτός του ότι το δόγμα του Καντ κατατάσσεται στη δεοντολογική προσέγγιση της ηθικής, η πραγματικότητα είναι ότι ο κάθε ένας από εσάς τους υποψήφιους της λίστας, έχει το δικαίωμα της επιλογής. Δεν είσαστε απλά “ακούσια μέσα”. Η μία από τις επιλογές σας δεν παύει να είναι να συνεχίσετε κανονικά τη ζωή σας, αφού δώσετε αυτά που σας περισσεύουν. Πιστεύω ότι είναι αρκετά ηθικό και δίκαιο για όλους. Και για σας, και για τα εκατομμύρια των ανθρώπων που θα επιβιώσουν χάρη σ’ εσάς».

Η Ζωή σηκώθηκε από τη θέση της και προχώρησε προς την πόρτα. Δεν χρειαζόταν να πει περισσότερα. Ήταν ξεκάθαρο ότι η Γκρέτα είχε ταρακουνηθεί.

«Έχεις όλο το χρόνο μέχρι αύριο να το σκεφτείς και να αποφασίσεις εάν θέλεις να τον βοηθήσεις. Εάν δεν πετύχει μ’ εσένα, και δεν δεχτούν τελικά οι είκοσι οργανώσεις τα χρήματά σου, τότε το όλο σχέδιο θα αποτύχει και τα τέσσερα θύματα που υπήρξαν μέχρι σήμερα θα έχουν θυσιαστεί χωρίς λόγο. Όλοι οι υπόλοιποι υποψήφιοι της λίστας, θα χρησιμοποιήσουν τη δικαιολογία της άρνησης των οργανώσεων να δεχτούν χρήματα, οπότε ο Αίας θα αναγκαστεί ν’ αποσυρθεί από την προσπάθεια του. Με λίγα λόγια, το μέλλον δισεκατομμυρίων ανθρώπων, ίσως και του ίδιου του πλανήτη, είναι στα χέρια σου».

Η Γκρέτα την κοιτούσε αποσβολωμένη, συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά το μέγεθος της ευθύνης που έπεφτε πάνω της, ως προς την τελική απόφαση που έπρεπε να πάρει.

«Φώναξε τώρα τους δικούς σου που κράτησαν την

τσάντα μου να τη φέρουν πάνω, για να σου δώσω ένα φάκελο με τις οδηγίες που έχει γράψει ο Αίας σε περίπτωση που αποφασίσεις να προχωρήσεις. Οτιδήποτε χρειαστείς, θα πάρεις εμένα, αλλά δεν θα αναφέρεις τίποτα στο τηλέφωνο. Απλά θα κανονίσουμε πού και πότε θα συναντηθούμε. Για τους υπόλοιπους, συνεχίζω να είμαι η ψυχίατρος του πατέρα σου».

Μία ώρα αργότερα η Γκρέτα και ο Μάρκος είχαν διαβάσει πάνω από τρεις φορές τις οδηγίες του Αία, αναλύοντας προσεκτικά τις εναλλακτικές τους.

«Μάρκο θα το κάνω!»

«Είσαι σίγουρη; Δεν θες να κοιμηθούμε και να το συζητήσουμε άλλη μια φορά το πρωί με καθαρό μυαλό;»

«Όχι, είμαι σίγουρη. Εξάλλου ο Γάλλος, το μόνο που μας είπε, είναι ότι η καταιγίδα και ο κεραυνός ήταν ανθρώπινα έργα, τη στιγμή που όλες οι έρευνες λένε ότι με δυσκολία έχουμε φτάσει μέχρι την τεχνητή βροχή, κι αυτό κάτω από συγκεκριμένες προϋποθέσεις. Για τα τελεσίγραφα που λάβαμε, εγώ και οι προηγούμενοι τέσσερις, δεν είχε να μας δώσει καμία εξήγηση. Η ψυχίατρος μας έφερε απαντήσεις για όλα. Μπορεί να είναι στη σφαίρα του μεταφυσικού, αλλά ξεκαθαρίζουν εντελώς το τοπίο.

»Το ένστικτό μου, μου φωνάζει να την εμπιστευτώ. Μπορεί ο τρόπος του τύπου να είναι λάθος, αλλά αυτό που είπε για την αφύπνιση είναι αλήθεια. Ο κόσμος “κοιμάται” βαθιά και όλα γύρω καταρρέουν. Μόνο κάτι πολύ δυνατό, όπως αυτό, μπορεί να τους αφυπνίσει. Άσε που μετά από μένα, όλοι οι υπόλοιποι της λίστας θα έχουν ένα ακόμα κίνητρο να δώσουν αναίμακτα το περίσσευμά τους. Ειδικά αν ακολουθήσουμε τις οδηγίες του. Θα το κάνω!»

Έβγαλε το laptop από την αναμονή και έστειλε ένα ακόμα email στον Peter στην Νέα Υόρκη, γράφοντάς του

να συνεχίσει κανονικά τις διαδικασίες συγκέντρωσης των χρημάτων, αλλά να μην προβεί σε καμία μεταφορά εάν δεν του πει η ίδια. Στη συνέχεια άνοιξε το κινητό της και επέλεξε την τελευταία επαφή από τις σημερινές εισερχόμενες κλήσεις.

«Πιερ!»

«Πιερ είμαι η Γκρέτα. Σε παρακαλώ μαζέψτε τα και φύγετε. Σ' ευχαριστώ για όλα, αλλά δεν θα έρθω μαζί σας».

«Μα...»

«Δεν έχει μα! Αποφάσισα να δώσω τα χρήματα και η απόφασή μου είναι οριστική! Σε παρακαλώ μην με ξαναπάρεις τηλέφωνο.»

Ο Πιερ έμεινε να κοιτάει το τηλέφωνο που έκλεισε πριν προλάβει να πει κουβέντα. Βγήκε από τ' αμάξι και έσβησε το κινητό του. Άνοιξε τη συσκευή και έβγαλε την κάρτα από μέσα. Έβαλε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του και βρήκε την δεύτερη κάρτα που είχε πάντα μαζί του. Όταν ενεργοποίησε πάλι το τηλέφωνο, το σήμα της ασφαλούς δορυφορικής σύνδεσης έκανε την εμφάνισή του στην πάνω δεξιά γωνία της οθόνης. Στη μνήμη της κάρτας υπήρχε καταχωρημένο ένα μόνο τηλέφωνο. Πάτησε το κουμπί της κλήσης και περίμενε υπομονετικά μέχρι να συνδεθεί.

«Σ' ακούω Πιερ...»

Η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε βαριά. Σίγουρα τον είχε ξυπνήσει. Οι εντολές όμως που είχε λάβει ήταν να τηλεφωνήσει αμέσως μόλις θα έχει νεότερα ό,τι ώρα και να είναι.

«Αποφάσισε να ενδώσει κύριε...»

«Τι εννοείς;»

«Αύριο θα δώσει τα χρήματα».

«Περίμενε εκεί μέχρι να σε ειδοποιήσω!»

«Μάλιστα κύριε».

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού ένα άλλο κινητό, αυτό όμως μόνιμα συνδεδεμένο σε ασφαλή δορυφορική σύνδεση, χτύπησε την ώρα που ο κάτοχός του είχε κολλήσει το όπλο του στο κεφάλι ενός κουκουλοφόρου ληστή, μέσα σ' ένα μπαρ στην ενδεκάτη λεωφόρο.

Οι ελάχιστοι που είχαν ακούσει για αυτόν στα ανώτερα κλιμάκια της CIA, ήξεραν μόνο το παρατσούκλι του. Στιβ ο Αχρείαστος. Δουλειά του ήταν να “τερματίζει” διακριτικά και αθόρυβα, αποστολές που ξέφευγαν από τον έλεγχο της υπηρεσίας, όπου συνήθως έπρεπε να εφαρμοστούν πρακτικές που δεν είχαν καμία σχέση με τον νόμο. Το παρατσούκλι του το πήρε όταν στο τέλος μίας από αυτές τις αποστολές, στις καταγεγραμμένες “παράπλευρες απώλειες”, συγκαταλέγονταν και τρία υψηλόβαθμα στελέχη της υπηρεσίας. Οι πέντε έμπιστοι πράκτορες πάντως, οι οποίοι αποτελούσαν την αφρόκρεμα της ομάδας του, έβλεπαν τον Αχρείαστο σαν Θεό.

«Στιβ!».

«Μάζεψε όλη την ομάδα! Πετάτε για Γενεύη σε δυο ώρες από τώρα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Η Ζωή φρέναρε απότομα αποφεύγοντας για ελάχιστα εκατοστά τη σύγκρουση με το προπορευόμενο αυτοκίνητο. Δεν είχε προσέξει καν ότι το φανάρι είχε γίνει κόκκινο. Το μυαλό της, όσο πλησίαζε στο σπίτι στον Γέρακα, αρνιόταν να λειτουργήσει κανονικά. Ήδη είχε κάνει μια υπερπροσπάθεια για να συγκεντρωθεί και να φέρει σε

πέρας την αποστολή που της είχε ανατεθεί, αλλά από τη στιγμή που έφυγε από το λιμάνι, το μόνο που σκεφτόταν ήταν η εμπειρία που είχε νωρίτερα με τον “δισυπόστατο” Αία.

Κατ’ αρχάς δεν υπήρχε καμία σχέση μεταξύ του Αία που γνώρισε όταν έφτασε στο σπίτι και του Αία που εμφανίστηκε στο σαλόνι λίγο αργότερα. Αυτός ο καινούργιος Αίας που είχε εμφανιστεί απέναντί τους, είχε μια ηρεμία και μια πληρότητα που πλησίαζε τα όρια του Θεϊκού. Ο συνδυασμός αυτής της ενέργειας, με τα εξωτερικά χαρακτηριστικά του Αία, που αντικειμενικά πλησίαζαν κι αυτά στην τελειότητα, είχαν δημιουργήσει μια οντότητα που έκανε την Ζωή να νιώθει πρωτόγνωρα συναισθήματα. Ολόκληρο το Είναι της, αντιδρούσε ανεξέλεγκτα στην ύπαρξή του και μόνο. Τα μάτια του έλαμπαν απόκοσμα και όταν την κοιτούσε και της μιλούσε μ’ εκείνον τον αργό διεισδυτικό τρόπο, η ταραχή της ήταν ολοφάνερη.

Κάποια στιγμή, έτσι όπως της μιλούσε, κάθισε δίπλα της και ακούμπησε το χέρι του στον μηρό της. Κάθε χιλιοστό από το κορμί της αντέδρασε αμέσως στα εκατομμύρια σήματα που δέχτηκε από αυτή την επαφή. Χωρίς να μπορεί να αρθρώσει πλέον ούτε λέξη, είχε κλειδώσει το βλέμμα της στα μάτια του, ενώ ένιωθε το σώμα της να βιώνει απανωτούς σιωπηλούς οργασμούς. Οτιδήποτε έντονο είχε ζήσει μέχρι σήμερα, φάνταζε μηδαμινό μπροστά στην απόλυτη εμπειρία αυτής της επαφής.

Όταν τράβηξε το χέρι του, ήθελε απεγνωσμένα να φωνάξει και να τον σταματήσει, αφού το σύνδρομο στέρησης χτύπησε αμέσως. Από εκείνη τη στιγμή και ύστερα το μόνο που σκεφτόταν ήταν εκείνος. Εκείνος, και το πώς θα ήταν μια ολοκληρωμένη ερωτική επαφή μαζί

του. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που έχανε εντελώς τον έλεγχο του σώματος, των σκέψεων και των επιθυμιών της.

Αυτό που έβλεπε τόσα χρόνια, ως γιατρός, στους εξαρτημένους από σκληρά ναρκωτικά ασθενείς, το βίωσε τώρα η ίδια στο μέγιστο δυνατό βαθμό. Κι όλα αυτά μέσα σε ελάχιστες ώρες. Όταν αργότερα της ζήτησε να τον βοηθήσει να έρθει σε επαφή με το επόμενο θύμα της λίστας, δέχτηκε πριν καν ολοκληρώσει την πρότασή του. Οτιδήποτε και να της ζητούσε θα το έκανε.

Της εξήγησε ότι την είχε διαλέξει από πριν για τη δυνατότητα που διέθετε να αναλύει σε βάθος προβλήματα και εναλλακτικές. Ήξερε ότι στέλνοντάς της την Ιφιγένεια μέσω ενός “ζωντανού” ονείρου, και δίνοντάς της πληροφορίες που κανένας άλλος δεν μπορούσε να έχει, θα ξυπνούσε μέσα της η περιέργεια να δει τι συμβαίνει. Όπως και έγινε.

Προσπάθησε να διώξει τις σκέψεις από το μυαλό της γιατί το σώμα της είχε αρχίσει και πάλι να αντιδρά έντονα στην ανάμνηση και μόνο της στιγμιαίας τους επαφής. Το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να τον ξαναδεί. Να τον δει και να του πει πόσο καλά τα πήγε σ’ αυτό που της ζήτησε να κάνει. Αναζητούσε την επιβράβευσή του σαν δεκαπεντάχρονο κοριτσάκι πάνω στην εφηβεία, που θα έκανε τα πάντα για να δει την αποδοχή στα μάτια του πρώτου μεγάλου της έρωτα.

Όταν πάρκαρε έξω από το σπίτι στο Γέρακα, η ώρα ήταν περασμένες τρεις το πρωί. Άνοιξε την εξώπορτα με το κλειδί που της είχε δώσει η Ιφιγένεια και ακολούθησε τη γνωστή διαδρομή μέσα στον κήπο. Την ώρα που έφτανε στο κεφαλόσκαλο είδε με την άκρη του ματιού της μια σκιά να χάνεται πίσω από την αριστερή γωνία

της βεράντας. Έμεινε αναποφάσιστη για μια στιγμή και στη συνέχεια ξεκλείδωσε και μπήκε στην ασφάλεια του σπιτιού.

Στο σαλόνι κάθονταν η Ιφιγένεια με τον Αία, που φαινόταν αγουροξυπνημένος. Η Ζωή δεν αισθάνθηκε τίποτα απ' όσα την είχαν συγκλονίσει νωρίτερα. Μ' ένα νεύμα της Ιφιγένειας κατάλαβε ότι είχαν την “γήινη” έκδοση του Αία μπροστά τους. Ένα από αυτά που δεν έπρεπε να κάνουν, σύμφωνα με τις οδηγίες του “δισυπόστατου” Αία, ήταν να του αποκαλύψουν την αλήθεια. Όχι γιατί θα άλλαζε κάτι, αλλά γιατί θα ήταν πολύ πιο δύσκολο να χαλαρώνει και να κοιμάται όσο χρόνο χρειαζόταν ο ίδιος, για τα σχέδιά του.

«Καλώς την γιατρίνα. Που ήσουν τέτοια ώρα;»

Την εξήγηση την έδωσε η Ιφιγένεια βγάζοντας την Ζωή από τη δύσκολη θέση.

«Η Ζωή βγήκε να βρει περίπτερο γιατί μας είχε πιάσει υπογλυκαιμία με την πολύ κουβέντα. Βρήκες τίποτα Ζωή;»

«Μπα, όλα κλειστά...»

Κάθισε στον καναπέ δίπλα στην Ιφιγένεια και κοίταξε τον Αία. Καμία σχέση. Κάθετη προσγείωση. Το ίδιο πρόσωπο, το ίδιο σώμα, και δεν ένιωθε ούτε στο ελάχιστο όπως πριν. Ήταν σαν κάποιος να είχε αδειάσει το περιεχόμενο και έβλεπε μόνο το περιτύλιγμα. Ένα πολύ ωραίο περιτύλιγμα βέβαια, αλλά χωρίς εσωτερικό φως. Η ακτινοβολία που την είχε μαγνητίσει νωρίτερα είχε εξαφανιστεί μαζί με τον “δισυπόστατο” Αία. Η Ζωή σκέφτηκε πόσο άδικο ήταν αυτό για τον Αία που είχε μπροστά της, αλλά από τη στιγμή που ο ίδιος δεν είχε επίγνωση της κατάστασης, η αδικία δεν τον άγγιζε.

«Αία, νομίζω είδα μια σκιά στον κήπο την ώρα που έμπαινα».

«Καμιά γάτα θα ήταν...»

«Δυο μέτρα γάτα; Δεν νομίζω».

«Τις ταΐζω καλά εδώ και ψηλώνουν πολύ!»

Γέλασε μόνος του με τ' αστείο του και ήπια μια γουλιά ακόμα από το φλιτζάνι μπροστά του.

«Ρε παιδιά σας το χάλασα πριν, αλλά έκλειναν τα μάτια μου...»

Η Ζωή τον κοίταξε έντονα. “Δεν μας το χάλασες πριν, τώρα μας το χαλάς...” Ακόμα και οι σκέψεις της, την πρόδιδαν. Η μοναδική της αγωνία τώρα, ήταν πότε θα ξαναπάει ο Αίας για ύπνο. Αν μπορούσε να του ρίξει ένα χαλαρωτικό στο φλιτζάνι θα το έκανε ευχαρίστως. Τις σκέψεις της, τις διέκοψε η Ιφιγένεια.

«Μια χαρά περάσαμε μην ανησυχείς. Να σε ρωτήσω κάτι. Τώρα που κοιμόσουνα, είδες κανένα όνειρο;»

«Ναι. Είδα ότι μπαίνατε και οι δυο στο δωμάτιο και...»

«Έλα ρε Αία, σοβαρά μιλάω!»

«Όνειρο; Μπα... Σκέτο σκοτάδι...»

Η Ζωή με την Ιφιγένεια κοιτάχτηκαν και ο Αίας ακούμπησε το φλιτζάνι πάλι πίσω στο τραπέζι.

«Μήπως έχασα κάτι; Γιατί κοιτάζεστε έτσι συνωμοτικά εσείς ο δυο;»

«Τίποτα δεν έχασες Αία μου. Πιες το τσαγάκι σου...»

Η Ζωή δεν είχε τραβήξει ακόμα το βλέμμα της από την Ιφιγένεια, όταν η εικόνα που έβλεπε απέναντί της ξαφνικά παραμορφώθηκε. Ήταν σαν να έβλεπε έναν από εκείνους τους περιέργους καθρέπτες στα Λούνα Παρκ. Η δεξιά πλευρά του κεφαλιού της Ιφιγένειας μπήκε προς τα μέσα, ενώ η αριστερή βγήκε προς τα έξω. Αυτό ήταν το μοναδικό καρέ που πρόλαβε να δει αφού ένας εκκωφαντικός κρότος την ανάγκασε να κλείσει στιγμιαία τα μάτια.

Το επόμενο στιγμιότυπο, ήταν η φρίκη σε όλο της το

μεγαλείο. Το κεφάλι της Ιφιγένειας είχε κυριολεκτικά σκορπίσει πάνω στην τηλεόραση και στον τοίχο από πίσω. Η Ζωή ένιωσε τα σωθικά της ν' ανεβαίνουν προς τα πάνω και έσκυψε στο πάτωμα, ενώ ταυτόχρονα άκουγε δυνατές αντρικές φωνές να διαπερνούν το κρανίο της, αφού οι αισθήσεις της είχαν οξυνθεί στο έπακρο. Λίγο πριν λιποθυμήσει άκουσε δυο ακόμη απανωτούς κρότους και στη συνέχεια ποδοβολητό. Η επόμενη εικόνα που είδε όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της, ήταν η οροφή ενός αυτοκινήτου. Σίγουρα ήταν ασθενοφόρο, αφού ήταν ξαπλωμένη σε κρεβάτι, και άκουγε και τη σειρήνα.

Γύρισε το κεφάλι και είδε απέναντί της έναν αστυνομικό και έναν νοσοκόμο. Ο νοσοκόμος της κρατούσε το χέρι. Ο αστυνομικός της έκανε νόημα να μην μιλήσει. Δεν είχε καμία διάθεση να μιλήσει. Το μόνο που ήθελε ήταν να αδειάσει και πάλι το στομάχι της, αλλά κι αυτό ήταν αδύνατο αφού δεν είχε μείνει τίποτα μέσα. Δεν ένιωθε πόνο σε κανένα μέρος του σώματός της, αλλά στα χέρια της και στην μπλούζα της υπήρχαν διάσπαρτες πιτσιλιές αίματος. Προσπάθησε να ανασηκωθεί για να δει εάν είναι τραυματισμένη, αλλά ο νοσοκόμος την σταμάτησε.

«Δεν έχεις τίποτα. Απλά λιποθύμησες από το σοκ...»

Η Ζωή τον κοίταξε, και ρώτησε το επόμενο που την έκαιγε να μάθει.

«Οι άλλοι;»

Ο νοσοκόμος γύρισε προς τον αστυνομικό αλλά εκείνος έμεινε και πάλι σιωπηλός. Η Ζωή δεν επέμεινε. Δεν είχε τη δύναμη εξάλλου. Έφερε στο μυαλό της τις στιγμές φρίκης που μόλις είχε ζήσει και συνειδητοποίησε ότι η κατάσταση είχε ξεφύγει. Τα γεγονότα των τελευταίων ωρών, όσο σκληρό και να θεωρούσε τον εαυτό της, την είχαν συγκλονίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

«Πρόσφατα έχασα τον πατέρα μου και ένιωσα ότι έχασα ένα κομμάτι από τη ζωή μου που είχε τεράστια αξία για μένα...»

Στην μεσημεριανή παγκόσμια επισκόπηση του CNN, μετά τα τελευταία νέα που αφορούσαν στις αντιδράσεις εκατομμυρίων ανθρώπων που βίωναν καθημερινά την εξαθλίωση και υποστήριζαν την λίστα GOD, παιζόταν τώρα μαγνητοσκοπημένη η συνέντευξη τύπου που έδωσε η επόμενη υποψήφια της λίστας, η κόρη του Γεροδήμου, στη δημόσια τηλεόραση της Ελλάδας, απ' όπου και κατάγεται.

«Αύριο θα χάσω ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας μου αλλά δεν νιώθω ούτε στο ελάχιστο ότι χάνω κάτι. Το αντίθετο μάλιστα! Πιστεύω ότι όλα αυτά τα χρήματα, θα αποκτήσουν τεράστια αξία εκεί που πάνε. Αυτή η κίνηση έπρεπε να έχει γίνει ήδη απ' όλους μας, χωρίς την απειλή τιμωρίας. Δυστυχώς όμως, κοιμόμαστε βαθιά τον ύπνο του “αδίκου”, και μόνο ένα ταρακούνημα όπως αυτό θα μπορούσε να μας αφυπνίσει.

»Μπορεί η πράξη του δημιουργού της λίστας να έρχεται σε αντίθεση με την ελεύθερη βούληση του ατόμου, αλλά κάποτε πρέπει να δούμε ότι αυτή η ελεύθερη βούληση έχει μετατραπεί σε ανεξέλεγκτη ασυδοσία, με καταστροφικά αποτελέσματα, τόσο για τον συνάνθρωπό μας, όσο και για τον ίδιο τον πλανήτη μας. Όσο κι αν εθελοτυφλούμε, οι συνέπειες της υπερβολικής συσσώρευσης χρημάτων σε λίγους, είναι καταστροφική! Εύχομαι κάθε ένας από εμάς που διαθέτει ένα τόσο μεγάλο περίσσειμα, είτε είναι υποψήφιος της λίστας είτε όχι, να κινηθεί από μόνος του και να μοιράσει το περίσσειμά του εκεί που υπάρχουν

πραγματικές ανάγκες. Ευχαριστώ τον άγνωστο δημιουργό της λίστας που με ταρακούνησε!»

Η Γκρέτα έκανε ένα ζάπινγκ στα κανάλια και διαπίστωσε ότι τα περισσότερα από αυτά, έδειχναν την συνέντευξη και ανέλυαν τις επιπτώσεις που θα είχε η συνέντευξη αυτή στην εξέλιξη της ιστορίας με τη λίστα. Πριν από λίγο ο Peter την είχε ενημερώσει ότι το συνολικό ποσό ήταν πλέον διαθέσιμο για μεταφορά, περιμένοντας εντολή δική της.

Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά και η Γκρέτα αναγνώρισε ένα από τα νούμερα που περίμενε να την καλέσουν. Ήταν ο David, στενός φίλος και συνεργάτης του πατέρα της, από Αυστραλία. Εκτός από τις δουλειές που είχαν κάνει κατά καιρούς μαζί, ο πατέρας της τον είχε βοηθήσει κάποτε να σώσει τον γάμο του.

«Έλα David!»

«Γκρέτα μου, είμαστε σύμφωνοι αλλά με μία προϋπόθεση».

«Τι;»

«Τα είκοσι εκατομμύρια θα τα δώσω εγώ!»

«Όχι, David! Δεν είσαι υποχρεωμένος να δώσεις τίποτα».

«Το ξέρω αγαπητή μου. Δεν θα τα δώσω από υποχρέωση, μην ανησυχείς. Οι λόγοι που θα τα δώσω είναι δυο. Ο πρώτος είναι ότι αν ζούσε ο συγχωρεμένος ο πατέρας σου θα με κρεμούσε ανάποδα αν δεν σε βοηθούσα και θα είχε δίκιο. Όταν χρειάστηκα βοήθεια κάποτε, με βοήθησε γιατί ήταν φίλος μου, χωρίς να περιμένει τίποτα μετά από μένα. Το ίδιο ισχύει και για μένα τώρα. Δεν νιώθω ότι τον ξεχρεώνω. Νιώθω ότι τον βοηθάω, μέσω εσού, γιατί θα είναι πάντα ο φίλος μου...»

Η φωνή του σταμάτησε για λίγο να ακούγεται, αλλά η Γκρέτα τον άφησε να συνεχίσει χωρίς να τον διακόψει.

«Ο δεύτερος και εξίσου σημαντικός λόγος, είναι ότι μετά την συνέντευξή σου, την οποία είδα πριν λίγο, ένιωσα την πολυθρόνα μου να κουνιέται λιγάκι. Σαν να είχε συντονιστεί μ' αυτό το ταρακούνημα και την αφύπνιση που ανέφερες. Η αλήθεια είναι ότι, παρότι δεν είμαι στη λίστα, η σκέψη να δώσω από το περίσσειμά μου τελικά με γέμισε με χαρά. Άκου λοιπόν τι έχω κανονίσει.

»Ένας φίλος εδώ στο Σύδνεϋ που έχει δικό του τοπικό κανάλι, ήρθε σ' επαφή με κάποιους ανθρώπους στο ABC TV που είναι ένα από τα δύο μεγάλα εθνικά τηλεοπτικά δίκτυα. Μόλις άκουσαν αυτοί περί τίνος πρόκειται, ανέλαβαν αμέσως να στείλουν τηλεοπτικό συνεργείο μέσα στην επόμενη ώρα, για ζωντανή μετάδοση στο βραδινό δελτίο ειδήσεων της χώρας. Μέσα σε ελάχιστη ώρα θα έχεις την είδησή σου σε όλα τα μεγάλα κανάλια παγκοσμίως.

»Η μεταφορά του εκατομμυρίου προς τις είκοσι οργανώσεις έχει ήδη ξεκινήσει. Έχω βάλει τρεις έμπιστους ανθρώπους να χειρίζονται το όλο project, μαζεύοντας παράλληλα και τα στοιχεία που ζήτησες. Ήδη έχουμε εννέα οργανώσεις που αποδέχτηκαν τη δωρεά. Μετά τη συνέντευξη πιστεύω ότι θα την αποδεχτούν και οι υπόλοιπες. Οι άνθρωποί μου θα είναι σε επαφή με τους δικούς σου και θα τους μεταφέρουν όλες τις πληροφορίες που θα συλλέξουν από τη διαδικασία. Έχω δώσει εντολή να με ενημερώσουν αμέσως αν κολλήσουμε κάπου, και θα χειριστώ προσωπικά ό,τι προκύψει. Πιστεύω ότι μέχρι αύριο το μεσημέρι θα έχεις όλα όσα χρειάζεσαι για να προχωρήσεις».

«David είσαι ένας γλύκας! Σ' ευχαριστώ, δεν φαντάζεσαι πόσο...»

«Μακάρι να ζούσε κι ο Γεροδήμου να μοιραζόμασταν τη

χαρά μας μαζί του Γκρέτα μου...»

Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό της Γκρέτας και δεν μπόρεσε ν' απαντήσει στον αγαπημένο φίλο του πατέρα της.

«Μην στενοχωριέσαι αγάπη μου... Να είσαι σίγουρη ότι έχει βρει την άκρη όπου και να βρίσκεται τώρα... Λοιπόν θα είμαστε σ' επαφή τις επόμενες ώρες για τα νεότερα. Πάω τώρα να φρεσκαριστώ λιγάκι για την συνέντευξη! Σε φιλώ...»

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο τα μάτια της Γκρέτας είχαν βουρκώσει και πάλι με τη θύμηση του πατέρα της. Η φωνή του φίλου του, την είχε πάει πίσω, ανεβάζοντας τον πόνο από τον άδικο χαμό του για άλλη μια φορά στην επιφάνεια. Ο Μάρκος μπήκε στο σαλόνι αποσπώντας την από τις οδυνηρές σκέψεις. Η Γκρέτα του έδειξε το τηλέφωνο που κρατούσε ακόμα στα χέρια.

«Σχεδόν τελειώσαμε και με τον David. Προχωράμε στην επόμενη οδηγία...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

«Κυρία Κάλμα πώς είστε;»

Η Ζωή άνοιξε τα μάτια, βγαίνοντας έτσι από τον ύπνο που είχε επιβάλλει στον εαυτό της με τη χρήση ηρεμιστικού. Όταν έφτασαν στο νοσοκομείο την οδήγησαν σ' ένα μονόκλινο δωμάτιο όπου την επισκέφτηκε μετά από λίγο ο γιατρός που εφημέρευε. Του εξήγησε την κατάσταση και αφού του είπε ότι είναι ψυχίατρος, κατέληξαν από κοινού σ' ένα ελαφρύ ηρεμιστικό, για να μπορέσει να χαλαρώσει από την επίδραση του πρόσφατου σοκ, και να κοιμηθεί. Αφού είχε ήδη ξαπλώσει, ένας άλλος

αστυνομικός απ' αυτόν που είχε δει μέσα στο ασθενοφόρο, μπήκε στο δωμάτιο και της πήρε δακτυλικά αποτυπώματα από το δεξί χέρι. Στη συνέχεια το ηρεμιστικό επέδρασε και βυθίστηκε σ' ένα βαθύ ύπνο χωρίς όνειρα.

«Καλύτερα... Είσαστε ο κύριος;»

«Μακρής είναι το όνομά μου. Είμαι υπεύθυνος εγκληματολογικού στην Ασφάλεια Αττικής. Πριν λίγο έφυγα από το σπίτι στον Γέρακα και ήρθα κατευθείαν εδώ. Κυρία Κάλμα δεν ξέρω σε τι κατάσταση είσαστε, αλλά θα βοηθούσε πολύ να έχουμε μια πρώτη συζήτηση τώρα που τα γεγονότα είναι ακόμα ζωντανά στη μνήμη σας. Πιστεύετε ότι μπορείτε να απαντήσετε σε μερικές ερωτήσεις;»

Η Ζωή ανασηκώθηκε στα μαξιλάρια και του έδειξε την άδεια καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι.

«Καθίστε...»

Ο Μακρής κάθισε και έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό επαγγελματικό καταγραφέα ήχου.

«Φαντάζομαι δεν έχετε πρόβλημα να καταγράψουμε τη συνομιλία μας;»

«Γιατί; Κατηγορούμαι για κάτι;»

«Υπάρχει κάτι για το οποίο πρέπει να κατηγορηθείτε;»

«Κύριε Μακρή ας μην παίξουμε αυτό το παιχνίδι! Αφήστε το μηχανάκι σας στην άκρη και κάντε τις ερωτήσεις σας. Αν κρίνω ότι η διαδικασία με ενοχλεί για τον οποιονδήποτε λόγο, τότε θα συνεχιστεί παρουσία του δικηγόρου μου. Προς το παρόν δεν θα καταγράψετε τίποτα».

Ο Μακρής την κοίταξε και κατάλαβε ότι αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσε να έχει αυτή τη στιγμή. Έβαλε ξανά τον καταγραφέα στην τσέπη του και άνοιξε το μπλοκάκι με τις σημειώσεις του.

«Όπως θέλετε...»

«Πριν αρχίσουμε με τις ερωτήσεις σας, έχω εγώ μια ερώτηση για εσάς.»

«Σας ακούω...»

«Ο γιατρός μου είπε ότι το βράδυ έφεραν άλλον έναν από το σπίτι. Σε τι κατάσταση είναι αυτός;»

«Από το δωμάτιό του έρχομαι. Έχει φάει δυο σφαίρες στο πόδι αλλά είναι εκτός κινδύνου.»

«Ο Αίας είναι αυτός, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Το όνομά του είναι Αίας Σαράντης και είναι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού. Οι άλλοι δυο είναι νεκροί!»

«Δύο;»

«Ναι. Ο Αντώνης και η Ιφιγένεια Δελλή. Εσείς πώς βρεθήκατε στο σπίτι στο Γέρακα κυρία Κάλμα;»

Η Ζωή έμεινε για λίγο σιωπηλή, ανατρέχοντας στις τελευταίες αναμνήσεις της από το σπίτι. Αφού ο Αντώνης ήταν αυτός που πυροβόλησε την Ιφιγένεια, τότε οι φωνές που άκουσε μετά, ήταν μεταξύ του Αντώνη και του Αία. Οι επόμενοι δυο πυροβολισμοί ήταν οι σφαίρες που έφαγε ο Αίας. Εάν παρά τους πυροβολισμούς, ο Αίας κατάφερε να σκοτώσει τον Αντώνη, τότε τα ποδοβολητά που άκουσε στη συνέχεια να απομακρύνονται ποιανού ήταν; Δεν είναι δυνατόν να έτρεχε ο Αίας με δυο σφαίρες στο πόδι!

«Κυρία Κάλμα...»

«Ναι... Η Ιφιγένεια ήταν ασθενής μου, και χτες με είχε καλέσει για πρώτη φορά να φάμε στο σπίτι του παιδικού της φίλου. Καθίσαμε μέχρι αργά και κατά τις τρεις έφυγα για λίγο, για να βρω ανοιχτό περίπτερο ν' αγοράσω κανένα γλυκό. Όταν γύρισα, είδα φευγαλέα στη γωνία της βεράντας, μια ανθρώπινη σκιά να χάνεται προς το πίσω μέρος του σπιτιού. Το ανέφερα στον Αία αλλά αυτός δεν έδωσε σημασία.»

»Περίπου για ένα τέταρτο, καθόμασταν και οι τρεις χαλαρά στο σαλόνι και συζητούσαμε. Ξαφνικά, έτσι όπως κοιτούσα την Ιφιγένεια, το κεφάλι της αλλοιώθηκε και στη συνέχεια η αριστερή του πλευρά διαλύθηκε κυριολεκτικά, μπροστά στα μάτια μου. Η άμεση αντίδρασή μου ήταν να σκύψω στο πάτωμα να κάνω εμετό. Όπως ήμουν σκυμμένη, άκουσα τον Αία και έναν ακόμα να φωνάζουν δυνατά και ακολούθησαν ακόμα δυο πυροβολισμοί. Στη συνέχεια λιποθύμησα. Αν θέλετε κάπου περισσότερες λεπτομέρειες μου λέτε...»

Ο Μακρής είχε τα μάτια του καρφωμένα πάνω της.

«Είσαστε σίγουρη ότι οι φωνές ήταν από δυο άντρες μόνο;»

«Τι εννοείτε;»

«Εάν σας έλεγα ότι υπήρχε και τρίτος άντρας στο σπίτι τι θα λέγατε;»

«Εδώ δεν πρόλαβα να δω ούτε τον δεύτερο. Σας είπα ότι μόνο από τις φωνές κατάλαβα ότι υπήρχε και άλλος άντρας στο δωμάτιο, εκτός από τον Αία. Δεν μπόρεσα ούτε πίσω μου να κοιτάξω, αφού μόλις έσκυψα, αμέσως λιποθύμησα».

«Δεν υπάρχει περίπτωση δηλαδή ν' ακούσατε και τρίτη φωνή;»

«Κοιτάξτε... εκείνη τη στιγμή ήμουν εντελώς σοκαρισμένη και οι φωνές απλά με διαπερνούσαν. Δεν μπορούσα καν ν' αφομοιώσω τι έλεγαν. Εσείς γιατί πιστεύετε ότι υπήρχε και τρίτος άντρας μέσα στο σπίτι;».

«Ακούστε κυρία Κάλμα. Εδώ έχουμε μια κλασική περίπτωση φόνου ζηλοτυπίας. Ο Δελλής έφυγε χτες από το Λονδίνο με σκοπό να σκοτώσει την γυναίκα του και τον εραστή της. Ξέρουμε πού και πώς βρήκε το όπλο του φόνου, όπως ξέρουμε και ότι ο Αίας ήταν ο εραστής της

γυναίκας του. Για την ακρίβεια, ένας από τους εραστές της, σύμφωνα με τις συνομιλίες που έχουμε ελέγξει μέχρι στιγμής. Αυτό που δεν ξέρουμε είναι το ποιός σκότωσε τον Δελλή. Ο Αίας αποκλείστηκε, αφού ένας άνθρωπος που έχει φάει δυο σφαίρες στο πόδι είναι δύσκολο να περπατήσει μέχρι την κουζίνα, να σηκώσει ένα βαρύ σκαμπό, και να το φέρει στο σβέρκο του δολοφόνου».

Η Ζωή κούνησε το κεφάλι αφού ο Μακρής επιβεβαίωσε χωρίς να το ξέρει και τον δικό της προηγούμενο συλλογισμό. Ο αστυνομικός συνέχισε ανυποψίαστος.

«Εξάλλου επιβεβαιώνεται και από το σημείο που τους βρήκαν οι συνάδελφοί όταν μπήκαν στο σπίτι. Ο Αίας αιμορραγούσε μισολιπόθυμος στο πάτωμα, ενώ το πτώμα του Δελλή, του πλάκωνε τα πόδια. Κάποιος τον είχε χτυπήσει από πίσω με το σκαμπό της κουζίνας και τελικά έπεσε με τα μούτρα στο πάτωμα. Οι φωτογραφίες που μελέτησα απέκλεισαν και εσάς από υποψήφια δολοφόνο του Δελλή, αφού τα ίχνη από το αίμα της Ιφιγένειας πάνω σας, δείχνουν ότι απλά γλιστρήσατε από τον καναπέ και πέσατε κατευθείαν στο πάτωμα λιπόθυμη...»

«Α, δηλαδή ήμουν κι εγώ στους υποψήφιους δολοφόνους σας;»

«Η Ιφιγένεια ήταν νεκρή. Ο Αίας ήταν ανήμπορος μετά τους πυροβολισμούς που δέχτηκε. Εάν δεν υπήρχε άλλος μέσα στο σπίτι, ο κλήρος έπεφτε σ' εσάς, εκτός εάν ο Δελλής αυτοκτόνησε χτυπώντας μόνος του το σβέρκο του με το σκαμπό. Πιστεύω ότι θα του ήταν πολύ πιο εύκολο να χρησιμοποιήσει το όπλο που κρατούσε, δεν νομίζετε; Εξάλλου πριν λίγο πήρα απάντηση για τα δακτυλικά αποτυπώματα πάνω στο σκαμπό. Κανενός από εσάς δεν ταιριάζουν!»

Η Ζωή ζύγισε στιγμιαία την κατάσταση, και αποφάσισε

ν' αποκαλύψει όλα όσα θυμόταν, αφού τελικά η λεπτομέρεια με το ποδοβολητό ήταν υπέρ τους.

«Τώρα που τα ξαναθυμάμαι, υπάρχει και κάτι ακόμα...»

«Τι;»

«Μετά τους δυο πυροβολισμούς είμαι σίγουρη ότι άκουσα και ποδοβολητό που απομακρυνόταν προς την πίσω πλευρά του σπιτιού».

«Κυρία Κάλμα, σας είπα ότι σας έχουμε ήδη αποκλείσει από πιθανή δολοφόνου του Δελλή. Το τελευταίο που χρειαζόμαστε τώρα είναι ψευδή στοιχεία που θα μας οδηγήσουν σε λάθος δρόμο».

«Κύριε Μακρή! Σας έδωσα ένα ακόμα στοιχείο που μόλις θυμήθηκα! Αν θέλετε το χρησιμοποιείτε στην έρευνά σας. Αν δεν θέλετε, απλά αγνοήστε το. Όπως λέτε κι εσείς, για μένα δεν αλλάζει κάτι!»

Ο Μακρής συνέχισε να την κοιτάζει για λίγο σιωπηλός, και σημείωσε κάτι στο μπλοκάκι που κρατούσε. Στη συνέχεια της ζήτησε να θυμηθεί λεπτομέρειες σε σχέση με τη σκιά που είχε δει στο πλάι της βεράντας. Δεν υπήρχε κάτι περισσότερο για να θυμηθεί. Η υπόλοιπη συνομιλία τους κύλησε με ερωτήσεις που της έκανε για τη σχέση της με την Ιφιγένεια, στις οποίες η Ζωή απαντούσε φροντίζοντας να τηρεί το απόρρητο γιατρού-ασθενούς, ασχέτως αν η Ιφιγένεια ήταν νεκρή.

Του ανέφερε και την απορία που είχε εκφράσει η Ιφιγένεια νωρίτερα, για την χτεσινή εξαφάνιση του Αντώνη, αλλά δεν ανέφερε τίποτα απολύτως για την ύπαρξη και τα σχέδια του “δισυπόστατου” Αία. Αυτό το θέμα δεν είχε να κάνει σε τίποτα με το μακελειό που προκάλεσε ο Αντώνης, οπότε δεν υπήρχε κανένας λόγος να το εμπλέξει.

«Κυρία Κάλμα σας ευχαριστώ πολύ. Φοβάμαι ότι μόλις

βγείτε από το νοσοκομείο, θα χρειαστεί να έρθετε στα κεντρικά, για να πάρουμε επίσημα την κατάθεσή σας και να την υπογράψετε. Ο συνάδελφος έξω θα περιμένει όσο χρειαστεί για να σας μεταφέρει στο κτίριο της Ασφάλειας. Μετά την κατάθεσή σας, θα σας πάει όπου του ζητήσετε. Εάν θέλετε μπορείτε να καλέσετε και τον δικηγόρο σας, αλλά το θεωρώ περιττό αφού όλα όσα σας είπα ισχύουν. Δεν είσατε εσείς ύποπτη για τον φόνο του Δελλή. Εντωμεταξύ, αν θυμηθείτε κάτι άλλο που θα μπορούσε να μας βοηθήσει, καλέστε με στο κινητό μου ό,τι ώρα και να είναι».

Της έδωσε την κάρτα του και βγήκε από το δωμάτιο. Η Ζωή βούλιαξε στα μαξιλάρια και πήρε το κοντρόλ της τηλεόρασης στα χέρια. Το πρώτο που είδε όταν η εικόνα εμφανίστηκε στον δέκτη, ήταν η φωτογραφία της Γκρέτας. “*Το έκανε!!*” σκέφτηκε αμέσως, και πάτησε το κουμπί να δυναμώσει την φωνή. Το ρεπορτάζ που έδειχνε το κανάλι πέντε, ήταν από το απογευματινό δελτίο ειδήσεων του κρατικού καναλιού της Αυστραλίας.

Η παρουσιάστρια περιέγραφε το πώς ένας ζάπλουτος επιχειρηματίας από το Σύδνεϋ, χωρίς να είναι υποψήφιος της λίστας GOD, αφού άκουσε την συνέντευξη που έδωσε η Γκρέτα η οποία διαδόθηκε τόσο από το διαδίκτυο όσο και από τα διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία, με δική του πρωτοβουλία, δώρισε είκοσι εκατομμύρια δολάρια στις οργανώσεις που αναφέρονται στη λίστα. Ένα εκατομμύριο δολάρια στην κάθε μια.

Χαρακτηριστικά, στην ομιλία του ο David Tosh ανέφερε μεταξύ άλλων: “...*Γιατί πρέπει να υπάρχει βούρδουλας για να κάνουμε το σωστό; Δίνοντας από το περίσσειμά μας για να σωθούν άτυχοι συνάνθρωποί μας ή για να ανασάνει ο πλανήτης από την ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση των πόρων*

του, μόνο χαρά μπορεί να μας προσφέρει. Χαρά και θετική ενέργεια την οποία νιώθω ήδη να με κατακλύζει. Φίλοι πλούσιοι όλου του κόσμου, δοκιμάστε το και θα με θυμηθείτε! Μετατρέψτε το άχρηστο περίσσευμά σας σε ευτυχία για τους αδύναμους και θα δείτε ότι θα γίνει ευτυχία και για σας τους ίδιους...”

Η Ζωή άλλαξε κανάλι μόλις τελείωσε το ρεπορτάζ, και έπεσε πάνω στο BBC το οποίο έδειχνε την πρωινή συνέντευξη της Γκρέτας. Όταν την άκουσε κι αυτή ολόκληρη, έκλεισε την τηλεόραση για να ταξινομήσει στο μυαλό της τα καινούργια δεδομένα. Η Γκρέτα ακολουθούσε κατά γράμμα τις οδηγίες του Αία, οπότε είχαν φτάσει αισίως στο τρίτο βήμα. Το πιο κρίσιμο απ’ όλα.

Ο Αίας ζούσε, παρά την απόπειρα του Αντώνη, οπότε το όλο σχέδιο ήταν ακόμα σε ισχύ. Ή μήπως δεν ήταν; Ίσως έπρεπε πρώτα να βεβαιωθεί πριν προχωρήσει στις οδηγίες που είχε πάρει από τον “δισυπόστατο” Αία και αφορούσαν την ίδια σε σχέση με το τρίτο και τελευταίο βήμα. Την περίπτωση να απομακρυνθεί από την όλη υπόθεση μετά τα χθεσινοβραδινά ούτε που την σκέφτηκε. Εκτός του ότι ήθελε οπωσδήποτε να τον ξαναδεί, η ικανοποίηση που ένιωθε παίρνοντας μέρος σε κάτι τόσο σημαντικό ήταν μοναδική. Γενικά ήταν άνθρωπος που επιζητούσε προκλήσεις στη ζωή της. Αυτή τη φορά η πρόκληση της χτύπησε την πόρτα από μόνη της και ήταν μεγαλύτερη κι απ’ το πιο τρελό της όνειρο.

Σήκωσε το τηλέφωνο στο κομοδίνο και κάλεσε την νοσοκόμα του ορόφου.

«Καλημέρα, είμαι η κυρία Κάλμα από το 252. Μήπως ξέρετε σε ποιο δωμάτιο είναι ο κύριος Αίας Σαράντης;».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

«Όπως σ' έχουν ενημερώσει ήδη, η Γεροδήμου αρνήθηκε τη βοήθεια που της προσφέρθηκε και προχωράει στη μεταφορά των χρημάτων».

Ο Στιβ κούνησε το κεφάλι δείχνοντας ότι είναι ενήμερος για τις εξελίξεις. Από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού τον κοιτούσαν τρία από τα πιο σημαντικά πρόσωπα της παγκόσμιας πλουτοκρατικής ελίτ. Η συνάντηση είχε κανονιστεί να γίνει στο σπίτι του Λάρυ Κάρσον, ενός εκ των τριών συνομιλητών του, ο οποίος έμενε μόνιμα τα τελευταία χρόνια στο Montreux της Ελβετίας, και ήταν ο υπ' αριθμόν ένα άνθρωπος αυτή τη στιγμή στον πλανήτη, τόσο από άποψη οικονομικής κατάστασης, όσο και από πολιτικής επιρροής παγκοσμίως.

Το όνομα του Κάρσον δεν είχε εμφανιστεί σχεδόν ποτέ στις γνωστές λίστες δισεκατομμυριούχων ανά τον κόσμο, αφού προτεραιότητά του ήταν πάντα να διαφυλάττει την ανωνυμία του, και να μένει μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Οι επιχειρήσεις του, νόμιμες και παράνομες, αναλόγως το κράτος και την πρόσβαση που είχε στις εκάστοτε κυβερνήσεις, πρωτοστατούσαν στα χρηματιστήρια όλου του κόσμου και του απέφεραν μυθικά κέρδη τα οποία είτε συσσωρεύονταν, είτε επενδύονταν ξανά θέτοντας υψηλότερους στόχους, σε βάρος πάντα των αδυνάτων.

Πολλές χώρες που βρίσκονταν σε καθεστώς τεχνητής ή πραγματικής οικονομικής κρίσης, είχαν νιώσει την σαρωτική δύναμη του ομίλου Κάρσον, τόσο στην εξαφάνιση του μικρομεσαίου ιδιωτικού τομέα τους, όσο και στη στυγνή εκμετάλλευση των εκατομμυρίων ανέργων

που “γεννούσε” η κρίση. Η τακτική του ήταν το στήσιμο μιας πυραμίδας, στην κορυφή της οποίας βρισκόταν πάντα ο όμιλός του, ελέγχοντας όλα τα υπόλοιπα επίπεδα, μέχρι και τη βάση, όπου υπήρχαν διαθέσιμα όλα τα καταναλωτικά αγαθά και οι υπηρεσίες, κάτω όμως από τους νόμους και τη στρατηγική που καθόριζε ο όμιλος.

Στόχος του ήταν να κλείνει υγιείς και μη, μικρομεσαίες επιχειρήσεις, εφαρμόζοντας φορολογικά τεχνάσματα με τη βοήθεια διεφθαρμένων πολιτικών των εκάστοτε κυβερνήσεων, και στη συνέχεια να καλύπτει τις ανάγκες της αγοράς που εμφανίζονταν, με τις δικές του θυγατρικές. Ο κάθε άνεργος που έμενε στο δρόμο, εάν ήταν “ικανός” σύμφωνα με τα κριτήρια του ομίλου, δούλευε υπάλληλος στις θυγατρικές, σαν σκλάβος στην ίδια του την χώρα, αφού τα λίγα “ψίχουλα” που του πετούσε έφταναν με το ζόρι για την επιβίωσή του.

Στις περισσότερες από τις χώρες που είχε εξαπλωθεί, ο όμιλος έμπαινε ακόμα και στις παραγωγικές μονάδες, εάν υπήρχαν, με αντίστοιχα τεχνάσματα. Τελευταία είχε επεκταθεί δυναμικά και στον τομέα της υγείας, εξαγοράζοντας φαρμακοβιομηχανίες και νοσοκομεία, κυρίως σε κράτη που βρίσκονταν σε οικονομική κρίση. Χαρακτηριστική του ατάκα στο τελευταίο διοικητικό συμβούλιο του ομίλου ήταν το “...και να τους μείνει κάτι, θα τους το πάρουμε στα φάρμακα”.

Τρεις μέρες νωρίτερα, ο υπεύθυνος μηχανογράφησης σε μία από τις πολυεθνικές εταιρείες που του ανήκαν εξολοκλήρου, τον κάλεσε στο τηλέφωνο για να του αναγγείλει την εμφάνιση του ονόματός του στη λίστα GOD. Ο Κάρσον έστειλε αμέσως το ιδιωτικό του τζετ να τον φέρει από το Λονδίνο, το οποίο τελικά δεν χρειάστηκε, αφού στην επόμενη μισή ώρα είχε λάβει περισσότερα από

είκοσι τηλεφωνήματα για το ίδιο θέμα. Ήδη το ήξεραν όλοι. Μπήκε από τον προσωπικό του υπολογιστή στο διαδίκτυο, στη διεύθυνση που του είχαν υποδείξει, και είδε το όνομα του στην έκτη θέση της λίστας, με ημερομηνία θανάτου την ερχόμενη Δευτέρα.

Η διασφάλιση της ανωνυμίας του ήταν πλέον παρελθόν, αφού το ποσό σε δολάρια που φιγουράριζε δίπλα στο όνομά του, εκτός του ότι ήταν το μεγαλύτερο της λίστας, ήταν και υπερδιπλάσιο από το αμέσως μικρότερό του. Οι επικοινωνίες που ακολούθησαν και οι πιέσεις που ασκήθηκαν, σε κάποια άλλη περίπτωση θα είχαν τη δύναμη να ξεκινήσουν ακόμα και πόλεμο ή να ρίξουν την κυβέρνηση ενός κράτους μέχρι το επόμενο πρωί.

Στην προκειμένη περίπτωση όμως, όλη η επιρροή της δύναμης του Κάρσον είχε στραφεί στο να συλλέξει όσο πιο πολλά στοιχεία γινόταν για την υπόθεση GOD, έτσι ώστε να εντοπίσει τον παρανοϊκό δολοφόνο που του έκανε τη ζωή δύσκολη. Ως προς το πρώτο, αυτή τη στιγμή είχε στα χέρια του περισσότερες πληροφορίες απ' όσες είχαν όλες οι μυστικές υπηρεσίες μαζί. Ως προς τον εντοπισμό του δολοφόνου, δεν είχε κάνει καμία πρόοδο εδώ και τρεις ημέρες.

Ο Κάρσον κοίταζε τον άνθρωπο που του είχαν στείλει από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, γνωστό με το παρατσούκλι Αχρειαστος στους κόλπους της CIA. Εχέμυθος, αλλά τρομερά επικίνδυνος, ο Αχρειαστος Στιβ, δρούσε εν λευκώ στις αποστολές που αναλάμβανε, έχοντας όμως την κάλυψη της υπηρεσίας όταν την χρειαζόταν. Οι εντολές που είχε λάβει για την αποστολή αυτή ήταν ότι ο Κάρσον, για τις επόμενες δυο ημέρες, θα ήταν το καινούργιο του αφεντικό. Δεν θα χρειαζόταν ούτε έγκριση από τα κεντρικά για τις εντολές που θα έπαιρνε από τον

ζάπλουτο επιχειρηματία. Ο Κάρσον συνέχισε ανεβάζοντας λίγο τον τόνο της φωνής του.

«Πρωταρχικός μας στόχος ήταν να γλυτώσει η Γεροδήμου από τον παρανοϊκό δολοφόνο, χωρίς να πληρώσει. Εάν πετύχαινε αυτό, τον ίδιο ακριβώς δρόμο θα ακολουθούσα κι εγώ την ερχόμενη Δευτέρα. Η απόφασή της όμως να ενδώσει, μας οδηγεί σε δυο επιλογές. Ή θα πρέπει να δώσω κι εγώ τα χρήματα, ή θα δοκιμάσω πρώτος την ασφάλεια του πυρηνικού καταφυγίου αντί για την Γεροδήμου.

»Το να υποκύψω στον εκβιασμό του αλήτη δεν μου περνάει ούτε σαν ιδέα από το μυαλό. Επειδή όμως το παίζει αλτρουιστής και απ' ότι φαίνεται τρέφεται από την συμπάθεια του κοσμάκη, το πρώτο πράγμα που θα κάνουμε, είναι να γυρίσουμε τους οπαδούς του, εναντίον του. Ο δρόμος για να το πετύχουμε αυτό είναι η Γεροδήμου, η οποία με την βλακεία που την δέρνει, υπέκυψε στον εκβιασμό του.

»Δουλειά σου λοιπόν είναι αύριο Σάββατο, μεταξύ έντεκα το πρωί και επτά το απόγευμα, να στείλεις την Γεροδήμου στα “θυμαράκια”. Οπωσδήποτε θέλουμε να φανεί σαν ατύχημα, ή ακόμα καλύτερα, να το κάνεις με τέτοιο τρόπο ώστε να ταιριάζει με τις μεταφυσικές μαλακίες που εφαρμόζει ο τρελός που έχουμε μπλέξει. Δεν ξέρω λοιπόν αν θα είναι ατύχημα, κεραυνός, σεισμός ή καταποντισμός αυτό που θα στείλει την Γεροδήμου στον άλλο κόσμο, αυτό που ξέρω είναι ότι δεν έχεις περιθώρια ούτε ν' αποτύχεις, ούτε ν' αποκαλυφθεί για τον οποιονδήποτε λόγο το σχέδιο μας. Εάν στραβώσει και...»

Ο Στιβ αγνόησε το απειλητικό ύφος του συνομιλητή του και τον διέκοψε αγενέστατα.

«Εσύ δηλαδή έχεις κάποιον μεταφυσικό θάνατο να

προτείνεις;»

Ο Κάρσον δεν είχε συνηθίσει ούτε να τον διακόπτουν, ούτε να του μιλάνε μ' αυτό τον τρόπο.

«Υποτίθεται ότι εσύ είσαι ο ειδικός γι' αυτές τις δουλειές!»

«Εάν ψάχνεις κάποιον που να παίζει με τηλεκατευθυνόμενους κεραυνούς, προμελετημένα τσουνάμι και ελεγχόμενους σεισμούς, μιλάς σε λάθος άνθρωπο φίλε».

Το “φίλε” βγήκε απ' το στόμα του Στιβ με τέτοια δόση ειρωνείας, που ανάγκασε τον Κάρσον να κρατηθεί με το ζόρι για να μην του πετάξει το βαρύ ασημένιο τασάκι στο κεφάλι.

«Άκου προσεκτικά Στιβ! Εκτός από τους πόρους της υπηρεσίας σου, έχεις στη διάθεσή σου οτιδήποτε νόμιμο ή παράνομο χρειαστείς. Εάν δεν μπορείς να οργανώσεις έναν “θάνατο” που να μοιάζει με ατύχημα ή να έχει μια δόση μεταφυσικού με όλα αυτά τα μέσα, τότε μπες στο αεροπλανάκι σου και γύρνα από εκεί που ήρθες. Έτσι θα δικαιολογήσεις και το παρατσούκλι σου ως Αχρείαστος».

Τα μάτια του Στιβ έδειξαν προς στιγμήν να γυαλίζουν επικίνδυνα, αλλά στη συνέχεια επανήλθαν στη φυσιολογική τους παγωμάρα.

«Εντάξει φίλε!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Το περιπολικό της αστυνομίας σταμάτησε μπροστά από την είσοδο του νοσοκομείου στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, στις επτά και τριάντα το απόγευμα της Παρασκευής. Η Ζωή ευχαρίστησε τον αστυνομικό και

προχώρησε προς την είσοδο. Το επισκεπτήριο για τους ασθενείς είχε τελειώσει, αλλά η ιδιότητά της ως γιατρός και η παραμονή της στο νοσοκομείο μέχρι το μεσημέρι, έπεισαν τον φύλακα να την αφήσει να περάσει.

Μπήκε στο ασανσέρ, πάτησε το κουμπί του έκτου ορόφου, και γύρισε το κεφάλι της προς τη μεριά του καθρέφτη. Από χτες το μεσημέρι δεν είχε κάνει ούτε μπάνιο. Κυκλοφορούσε με τα ίδια ρούχα πάνω από τριάντα ώρες και η κατάστασή της ήταν επιεικώς χάλια. Δεν της πέρασε όμως ούτε μια στιγμή από το μυαλό να πει στον αστυνομικό, μετά την επίσημη κατάθεση που έδωσε στο κτίριο της Ασφάλειας Αττικής, να την γυρίσει στον Γέρακα για να πάρει τ' αμάξι της και να πάει επιτέλους σπίτι της. Η επίδραση του “δυσυπόστατου” Αία πάνω της ήταν τελικά ανεξέλεγκτη.

Οι πόρτες του ασανσέρ άνοιξαν και η Ζωή ξεκόλλησε από τον καθρέφτη και βγήκε στο διάδρομο. Ρώτησε την προϊσταμένη του ορόφου πού ήταν το 602 και ακολούθησε τον διάδρομο που της υπέδειξε. Στο βάθος του διαδρόμου ένας αστυνομικός καθόταν και διάβαζε εφημερίδα, ενώ μία καθαρίστρια σφουγγάριζε με αργές κινήσεις έχοντας γυρισμένη την πλάτη της. Η Ζωή έφτασε μπροστά στο δωμάτιο και έκανε να μπει μέσα όταν ο αστυνομικός την σταμάτησε.

«Δεν επιτρέπεται η είσοδος σ' αυτό το δωμάτιο κυρία».

«Είμαι στενή φίλη του κυρίου μέσα και βρισκόμουν κι εγώ στο σπίτι που έγινε το μακελειό».

«Με συγχωρείτε αλλά οι εντολές που έχω είναι αυτές. Δεν μπαίνει κανείς μέσα».

«Καλέστε τον κύριο Μακρή, σας παρακαλώ! Πριν λίγο ήμουν στο γραφείο του».

Ο αστυνομικός σήκωσε τους ώμους σαν να της

επαναλάμβανε την τελευταία του πρόταση. Η Ζωή έβγαλε το κινητό της και την κάρτα του Μακρή και πάτησε τα νούμερα στην οθόνη. Ο Μακρής απάντησε σχεδόν αμέσως. Αφού του εξήγησε την κατάσταση έδωσε το τηλέφωνο στον αστυνομικό ο οποίος μετά από δυο “Μάλιστα κύριε” της έδειξε την πόρτα και γύρισε στην εφημερίδα του.

Η καρδιά της με το που ακούμπησε το χερούλι άρχισε να χτυπάει σαν τρελή. Στο δωμάτιο υπήρχε ελάχιστο φως και η φιγούρα του Αία ίσα που διαγραφόταν πάνω στο κρεβάτι, με το ένα πόδι μέσα στα σεντόνια και το άλλο εκτός, τυλιγμένο σε επιδέσμους. Η Ζωή έκανε τον κύκλο του κρεβατιού και ήρθε από την δεξιά του πλευρά προσέχοντας να μην τραβήξει το σωληνάκι του ορού που κρεμόταν από το χέρι του.

Όταν ο Αίας άνοιξε τα μάτια, η Ζωή ένιωσε αμέσως την ενέργεια να κατακλύζει το δωμάτιο. Το περίγραμμα του σώματός του, αυτό που πριν λίγο μετά βίας ήταν ορατό, τώρα είχε αποκτήσει μια εσωτερική ακτινοβολία που έβγαινε στην επιφάνεια και κατέληγε σ’ ένα αγνό λευκό φως, με επίκεντρο το κεφάλι του, και κυρίως τα μάτια του. Σε κανονικές συνθήκες η εικόνα μπροστά της θα μπορούσε να είναι τρομακτική, αλλά μόλις ο Αίας γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε, όλα της φάνηκαν απόλυτα φυσιολογικά.

Πλησίασε στο κρεβάτι και ακούμπησε τα ακροδάχτυλά της πάνω στα δικά του. Η εμπειρία ήταν το ίδιο δυνατή μ’ αυτή που είχε πριν λίγες ώρες, όταν εκείνος είχε ακουμπήσει το χέρι του στον μηρό της. Ακαριαία ταυτόχρονη έκρηξη όλων των αισθήσεών της. Άνοιξε το στόμα της να μιλήσει και η φωνή της ίσα που ακούστηκε. Το στόμα της είχε στεγνώσει εντελώς και οι παλμοί της καρδιάς της αντί να πέφτουν, ανέβαιναν.

«Πώς είσαι Αία;»

«Τον έβαλα σε δοκιμασίες τον “δισυπόστατό” μου Ζωή...»

Η Ζωή τράβηξε το χέρι της για να μπορέσει να συγκεντρωθεί και να συνεχίσει να του μιλάει. Όσο τον ακουμπούσε, το μυαλό της ήταν συγκεντρωμένο μόνο στο σημείο που τα σώματά τους ερχόντουσαν σ’ επαφή. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο πέρα από αυτή την επαφή. Ήταν σαν να έκλεινε κάποιο αόρατο κύκλωμα και η ενέργεια έρεε για πρώτη φορά στη ζωή της ανεμπόδιστα. Ένα συναίσθημα τόσο δυνατό και απόλυτο, που όλα τα υπόλοιπα, όσο μεταφυσικά κι απίστευτα κι αν ήταν, της φαινόταν εντελώς ασήμαντα. Όταν τράβηξε το χέρι της η γνωστή έλλειψη χτύπησε και πάλι αδυσώπητα. Κάθισε στην καρέκλα πίσω της, προσπαθώντας να κοντρολάρει τον εαυτό της. Οποιαδήποτε απόσταση μακριά του της προκαλούσε πλέον πόνο. Έναν βαθύ ανεξήγητο πόνο.

«Ποιό είναι το όνομά σου εκεί που ζεις;»

«Δεν χρειαζόμαστε ονόματα στον κόσμο μου Ζωή».

«Και πώς σε φωνάζουν όταν μιλάτε;»

«Δεν χρησιμοποιούμε πια την ομιλία για να επικοινωνούμε μεταξύ μας. Είμαστε πολύ πιο μπροστά από εσάς. Εκατοντάδες γήινα χρόνια εξέλιξης μπροστά από το δικό σας παρόν. Στα ιστορικά μας αρχεία, μοιραζόμαστε πληροφορίες από το παρελθόν που δείχνουν ότι έχουμε περάσει παρόμοιες καταστάσεις μ’ αυτές που ζείτε τώρα, οι οποίες μας οδήγησαν πολύ κοντά στον αφανισμό».

«Και πώς γλυτώσατε;»

«Στην αρχή είχαμε κι εμείς επισκέψεις από “δισυπόστατους” μεταγενέστερων πολιτισμών. Παρότι οι προσπάθειές τους συνέβαλαν στις αλλαγές, ουσιαστική

λύση δόθηκε μόνο όταν...»

Ένα χτύπημα στην πόρτα τον διέκοψε πριν ολοκληρώσει την πρότασή του. Γύρισαν και οι δυο προς τη μεριά της πόρτας, η οποία είχε μισανοίξει και το κεφάλι ενός άντρα με μαύρα μούσια έκανε την εμφάνισή του.

«Έλα μέσα Πάρη».

Ο άγνωστος για την Ζωή άντρας, μπήκε στο δωμάτιο και έκλεισε πίσω του την πόρτα. Ο “δισυπόστατος” Αίας τους σύστησε και του έδειξε την καρέκλα στην άλλη πλευρά του κρεβατιού.

«Ζωή, ο Πάρης μετακόμισε στο σπίτι δίπλα από τον Αία πριν δυο μήνες, έγιναν αμέσως φίλοι, και είναι ο τρίτος που έχω ενημερώσει για την όλη κατάσταση. Ξέρει για τη λίστα GOD όσα ξέρεις κι εσύ κι η Ιφιγένεια, μάλλον ήξερε η Ιφιγένεια, και με έχει βοηθήσει ήδη να προχωρήσω στα σχέδιά μου...»

Ο Πάρης έβγαλε το μπουφάν του και κάθισε στην καρέκλα απλώνοντας προσεκτικά τα πόδια του κάτω από το κρεβάτι. Καλοδιατηρημένος σαραντάρης που απέπνεε έναν αέρα ανεξαρτησίας αντίστοιχο μ’ αυτόν που έβλεπες και στον φίλο του, σκέφτηκε η Ζωή. Η φωνή του ήταν βαριά και η ομιλία του αργόσυρτη.

«Απλά έμαθα τα σχέδιά σου και συμφώνησα. Ακόμα δεν έχω κάνει τίποτα που να σε βοηθήσει...»

«Νομίζεις φίλε μου. Χωρίς εσένα το σχέδιο θα είχε τελειώσει σήμερα το πρωί».

«Σιγά... Οποιοσδήποτε θα έπαιρνε ένα τηλέφωνο την αστυνομία αν τον ζύπναγαν πυροβολισμοί...»

«Οποιοσδήποτε όμως, δεν θα χτύπαγε μ’ ένα σκαμπό στο κεφάλι τον παραλίγο δολοφόνο του Αία!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Δύο ώρες αργότερα, ο συντονιστής της συγκλήτου είχε ρυθμίσει τον κεντρικό βίο-υπολογιστή να επεξεργάζεται τη λογική ανάλυση των δεδομένων, αφαιρώντας κάθε συναισθηματική παράμετρο από το πρόγραμμα που έτρεχε. Το τηλεπαθητικό δίκτυο επικοινωνίας, ανοιχτό εδώ και ώρα, είχε προσκαλέσει μόνο τους επίλεκτους ογδοντάρηδες (βαθμός IQ σύμφωνα με τα τρέχοντα συστήματα μέτρησης), για να λάβουν μέρος στο συνέδριο. Η πλειοψηφία των συμμετεχόντων ήταν μέλη της Επιτροπής Διασφάλισης Ειρήνης του πλανήτη.

Η ΕΔΕ συνεδρίαζε μια φορά κάθε άρτιμο (ένα άρτιμο αντιστοιχεί σε περίπου τρία γήινα χρόνια) και δεν είχε αντιμετωπίσει κανένα σοβαρό θέμα προς επίλυση τα τελευταία πενήντα άρτιμα. Η σημερινή έκτακτη συνεδρίαση των επίλεκτων ογδοντάρηδων της ΕΔΕ με θέμα τον “δισυπόστατο” άποικο, συγκλήθηκε αυτεπάγγελα από τον κεντρικό βίο-υπολογιστή, αφού ανιχνεύθηκαν δείγματα κατάχρησης δύναμης σε προγενέστερο πολιτισμό “πανομοιότυπου” γαλαξία.

Η πρώτη έκθεση ενεργειών που ανέβασε ο “δισυπόστατος” στο δίκτυο, ακολουθώντας το πρωτόκολλο ενημέρωσης της ΕΔΕ, περιείχε εκτεταμένο οπτικοακουστικό υλικό, που αφορούσε στην εξελικτική πορεία του εν λόγω πολιτισμού, τα τελευταία πενήντα χρόνια. Το όνομα που είχαν δώσει οι έλλογοι κάτοικοι στον πλανήτη τους, ήταν Γη. Στα δικά τους αρχεία φαινόταν να ανήκει στον “πανομοιότυπο” γαλαξία A3070, με κωδικό ηλιακού συστήματος A3070-70092. Στο υλικό που ανέβασε στον κεντρικό βίο-υπολογιστή ο “δισυπόστατος”,

φαινόταν καθαρά ότι ο πολιτισμός αυτός όδευε προς την αυτοκαταστροφή.

Όπως με όλους τους ξένους πολιτισμούς που είχαν έρθει σε επαφή στο παρελθόν μέσω των “δυσυπόστατων”, έτσι και με τον γήινο, διαπιστώθηκε ότι ο σκοπός και η αιτία που ο πολιτισμός αυτός είχε αναπτυχθεί, ήταν η προσπάθεια των κατοίκων του πλανήτη να ελέγξουν το συναίσθημα του φόβου, το οποίο δημιουργείται από την έννοια της ανάγκης. Το βασικό στοιχείο δόμησης και ανάπτυξης ενός πολιτισμού, η κοινωνία, σχηματίζεται στην προσπάθεια του ανθρώπου να ελέγξει και να ξεπεράσει τους δυο βασικούς του φόβους. Το φόβο της επιβίωσης και το φόβο του θανάτου.

Η κοινωνία χτίζεται πάνω στην αρχή της συλλογικότητας. Όταν η συλλογικότητα αντικαθίσταται από την ατομικότητα και τον εγωκεντρισμό, όταν το “εγώ” αντικαθιστά το “εμείς”, όταν το “είμαι” αντικαθίσταται από το “έχω”, τότε η κοινωνία χάνει την συνοχή της και καταρρέει, αφήνοντας τους ανθρώπινους φόβους να γιγαντωθούν εκ νέου. Στη φάση μιας τέτοιας κατάρρευσης βρίσκεται αυτή τη στιγμή και ο πλανήτης Γη.

Τα οπλικά συστήματα που υπάρχουν μοιρασμένα στις αυθαίρετες γεωγραφικές διαιρέσεις του πλανήτη Γη -γνωστά και ως κράτη για τους κατοίκους τους- είναι αρκετά για να καταστρέψουν ολοσχερώς τον πλανήτη επτά φορές. Τα περισσότερα κράτη βρίσκονται στα πρόθυρα οικονομικής κατάρρευσης, αφού οι φυσικοί πόροι και ο πλούτος έχουν κατανεμηθεί ανισομερώς, από την αλόγιστη συσσώρευση χρήματος –μονάδα μέτρησης αξίας προϊόντων και υπηρεσιών- σε ελάχιστους, μη συνειδητούς, κληρονομικά καθορισμένους και εγωκεντρικά καθοδηγούμενους αποδέκτες. Αυτοί οι ελάχιστοι

πλουτοκράτες, με τη δύναμη της εξουσίας που τους δίνει το χρήμα, καθορίζουν και καθοδηγούν όλες τις διοικητικές δομές της κοινωνίας, και όπως φαίνεται, θα οδηγήσουν τα κράτη και τους καταπιεσμένους κατοίκους σε εκτεταμένη χρήση των όπλων, και ολική καταστροφή του πλανήτη.

Το πρώτο σχέδιο δράσης που κατέθεσε ο “δισυπόστατος” είχε εγκριθεί παμψηφεί. Οι μέχρι τώρα κινήσεις του για τη διάσωση του πολιτισμού στη Γη, ανέβηκαν στη δεύτερη έκθεσή του, η οποία όμως δεν εγκρίθηκε από το πρόγραμμα που έτρεχε ο κεντρικός βίο-υπολογιστής της ΕΔΕ, λόγω κατάχρησης δυνάμεων σε ξένο πολιτισμό, με αποτέλεσμα να συγκληθεί έκτακτη συνέλευση.

Ο “δισυπόστατος” υποχρεώθηκε, σύμφωνα πάντα με το πρωτόκολλο, να παραστεί στη συνέλευση, και να ανοίξει αμφίδρομα τα κανάλια επικοινωνίας του, γεγονός που επέτρεψε σε όλους τους συμμετέχοντες να έχουν ολοκληρωτική πρόσβαση στο μυαλό, στις σκέψεις, και στις εμπειρίες που είχε ζήσει το τελευταίο διάστημα.

Μετά από λίγη ώρα οι σύεδροι είχαν καταλήξει στα συμπεράσματά τους, τα οποία τροφοδοτήθηκαν στον κεντρικό υπολογιστή για ανάλυση, αφαιρώντας κάθε συναισθηματική παράμετρο. Η ετυμηγορία που έβγαλε ο υπολογιστής, ελέγχθηκε από το αντίστοιχο πρόγραμμα επαλήθευσης λογικών διαγραμμάτων, και στη συνέχεια η απόφαση ανέβηκε στο κλειστό τηλεπαθητικό δίκτυο, διαθέσιμη σε όλα τα μέλη της συγκλήτου. Το τελικό πόρισμα ανέβηκε πρώτο.

“Ο δισυπόστατος πρέπει να σταματήσει αμέσως κάθε είδους επέμβαση στον ξένο πολιτισμό”.

Το περίεργο είναι ότι ο λόγος που κατέληξαν σ’ αυτή την απόφαση δεν είχε να κάνει σε τίποτα με το αρχικό πόρισμα του υπέρ-υπολογιστή. Η λήψη αποφάσεων και το σχέδιο

δράσης του “δισυπόστατου” είχε εγκριθεί παμψηφεί από τους συνέδρους, απορρίπτοντας το σενάριο κατάχρησης δύναμης σε ξένο πολιτισμό. Όταν ο “δισυπόστατος” ενημερώθηκε για τον λόγο “*άρσης ελευθερίας κινήσεων*”, ένωσε κάτι πρωτόγνωρο να τον διαπερνάει. Τα ακριβή λόγια της απόφασης ήταν τα εξής:

“Η επαφή με συμβατή οντότητα αντίθετου φύλου μέσω πανομοιότυπων κόσμων, είναι πολύ πιθανό να οδηγήσει σε απομάκρυνση από τη λογική και αποπροσανατολισμό από τον τελικό στόχο. Η λήψη αποφάσεων σε μια τέτοια κατάσταση έχει βαθμό επικινδυνότητας δέκα, τόσο για τον δισυπόστατο, όσο και για τον πολιτισμό στον οποίο επεμβαίνει. Εκτός αυτού...”

Η Ζωή είναι συμβατή! Η πληροφορία ενεργοποίησε το μεγαλύτερο μέρος του εγκεφάλου του αποκλείοντας κάθε άλλη διεργασία. Η Ζωή και ο ίδιος είναι ενεργειακά συμβατοί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Ο Πάρης πετάχτηκε από την καρέκλα χτυπώντας την πλάτη του στο δεύτερο κρεβάτι του δωματίου που ήταν άδειο.

«Ποιό σκαμπό; Τι εννοείς;»

«Είναι λίγο βαρύ αυτό που θα ακούσεις Πάρη, αλλά δυστυχώς δεν είχα εναλλακτική. Ήσουν ο πιο κοντινός άνθρωπος στο σπίτι ο οποίος κοιμόταν βαθιά και μπορούσε να επέμβει. Με τη βοήθειά μου υπνοβάτησες μέχρι απέναντι, μπήκες από την πίσω πόρτα που ήταν ήδη παραβιασμένη, και χτύπησες με το σκαμπό της κουζίνας τον άντρα της Ιφιγένειας, λίγο πριν ρίξει την χαριστική

βολή στον Αία που ήταν ήδη χτυπημένος στο πάτωμα. Δεν σε υποχρέωσα να το κάνεις Πάρη. Από μόνος σου αποφάσισες και έδρασες όταν είδες την κατάσταση. Και σε κανονικές συνθήκες δηλαδή, χωρίς υπονοβασία, έτσι θα αντιδρούσες. Δεν μπορώ να επηρεάσω το κέντρο λήψης αποφάσεών σου. Το μόνο που...»

«Τι μου λες τώρα ρε φίλε; Είσαι τρελός; Εγώ ήμουν αυτός που σκότωσε τον άντρα της Ιφιγένειας;»

«Κατέβασε τον τόνο της φωνής σου, αν δεν θέλεις να σ' ακούσει ο αστυνομικός απ' έξω!»

«Αστυνομικός; Δεν υπάρχει κανένας αστυνομικός έξω. Μια καθαρίστρια είναι μόνο».

Την ένταση της στιγμής, διέκοψε η Ζωή που άκουγε προσεκτικά.

«Καλά αφού ξύπνησε από τους πυροβολισμούς, πώς υποβόησε μετά και έφτασε μέχρι απέναντι;»

«Δεν ξύπνησε από τους πυροβολισμούς. Πριν τους πυροβολισμούς τον είχα “στείλει” ήδη απέναντι υπονοβώντας. Οι πυροβολισμοί καταγράφηκαν στο υποσυνείδητό του και τον ξύπνησαν όταν γύρισε πίσω στο κρεβάτι του. Μια μορφή déjà vu αλλά σε κατάσταση βαθιάς ύπνωσης».

Ο Πάρης έκανε ένα βήμα μπροστά και έσκυψε πάνω από τον Αία.

«Θέλεις να μου πεις δηλαδή ότι αυτή τη στιγμή που μιλάμε η αστυνομία με ψάχνει ως ύποπτο φόνου;»

«Η αστυνομία το μόνο που ξέρει είναι ότι τους κάλεσες από το σταθερό σου τηλέφωνο, αμέσως μόλις άκουσες πυροβολισμούς. Δεν υπάρχει τίποτα απολύτως που να σε συνδέει με τον φόνου».

«Το σκαμπό που λες ότι έφερα στο κεφάλι του τύπου, δεν το έπιασα με τα χέρια μου;»

«Πάρη, όταν υπονοβατείς ο εγκέφαλός σου δουλεύει κανονικά. Έκανες ακριβώς αυτό που θα έκανες και αν ήσουν ξύπνιος. Πριν φύγεις τρέχοντας από την πίσω πόρτα, σκούπισες με το μανίκι της πιτζάμας σου και τα τέσσερα πόδια του σκαμπό, αφού μετά το χτύπημα, το σκαμπό έφυγε από τα χέρια σου και δεν ήξερες από ποιά πόδια το κρατούσες».

Ο Πάρης σωριάστηκε και πάλι στην καρέκλα και έπιασε το μέτωπό του για να συνέλθει.

«Είσαι σίγουρος για όλα αυτά που μου λες;»

«Απόλυτα! Εγώ απλά σε καθοδήγησα μέχρι απέναντι. Εσύ, μόλις είδες το σκηνικό στο σαλόνι, αντέδρασες αμέσως και με τον σωστό τρόπο. Ο Αντώνης μόλις αποτελείωνε τον Αία θα αυτοκτονούσε με το όπλο που κρατούσε. Απλά μπήκες εσύ στη μέση και γλύτωσες τον Αία!»

«Ποιοί άλλοι τα ξέρουν όλα αυτά εκτός από την Ζωή κι εσένα;»

«Κανείς! Εξαρχής μόνο εσάς τους δυο είχα επιλέξει από το περιβάλλον του Αία και η Ιφιγένεια έπαιξε το ρόλο του μεσάζοντα για να έρθω σ' επαφή μαζί σας. Είσαστε εχέμυθα άτομα και ικανότατοι αναλυτές καταστάσεων για τα γήινα δεδομένα».

Ο Πάρης συνέχιζε να τον κοιτάζει φανερά προβληματισμένος.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να φτάσουν σε σένα Πάρη. Καμία περίπτωση!»

«Ωραία. Θα μπορούσες τότε και να μην μου τα είχες πει όλα αυτά. Για ποιο λόγο έπρεπε να τα ξέρω; Για ποιο λόγο πρέπει να τα ξέρει έστω και η Ζωή; Αφού ήταν ακούσια η εμπλοκή μου γιατί να φορτώσω τη συνείδησή μου με το βάρος ενός φόνου;»

«Γιατί πρέπει να πάρετε μια απόφαση και οι δυο. Στην αρχή, όταν σας ανέλυσα τί προσπαθώ να κάνω, ήσασταν και οι δυο πρόθυμοι να βοηθήσετε. Για να φτάσουμε μέχρι το τέλος όμως, μπορεί να ξαναχρησιαστεί να αντιμετωπίσουμε ακραίες καταστάσεις, όπως έγινε σήμερα με σένα Πάρη. Η απόφαση που πρέπει να πάρετε τώρα, είναι το κατά πόσο είσαστε διατεθειμένοι να συνεχίσετε να με βοηθάτε κάτω απ' αυτές τις συνθήκες;»

Η Ζωή χωρίς να διστάσει ούτε μια στιγμή απάντησε αμέσως.

«Εγώ θα παραμείνω μέχρι το τέλος. Όποιο κι αν είναι αυτό. Θέλω όμως να σε ρωτήσω κάτι. Μόλις τελειώσει αυτή η ιστορία εσύ εξαφανίζεσαι κι εμείς συνεχίζουμε από εκεί που είχαμε μείνει;»

Τα λόγια έβγαιναν χωρίς κανέναν έλεγχο απ' το στόμα της. Ούτε όταν ήταν δεκαπέντε χρονών δεν έκανε τέτοια λάθη. Ο αυτοέλεγχος της σπουδασμένης ψυχιάτρου ήταν σαν μην υπήρχε. Ο “δισυπόστατος” Αίας την κάρφωσε με το βλέμμα του και η Ζωή ένιωσε αμέσως “γυμνή”. Όχι το είδος της “γύμνιας” που νιώθεις όταν εκτίθεται το σώμα σου χωρίς ρούχα στον απέναντι, αλλά αυτό που ξέρεις ότι ο άλλος έχει τη δύναμη να διαβάξει ακόμα και τις πιο κρυφές σου σκέψεις.

«Κάθε πράγμα στην ώρα του, όπως λέτε εδώ Ζωή. Ας δούμε πρώτα πώς θα εξελιχθεί η όλη ιστορία και μετά θα βρούμε ποιό δρόμο θα ακολουθήσουμε. Λοιπόν Πάρη εσύ τι λες;»

«Πρέπει ν' αποφασίσω τώρα δηλαδή;»

«Ο χρόνος πιέζει, και έχω κάτι για τους δυο σας που πρέπει να γίνει άμεσα.»

«Μπορώ να μάθω τι είναι αυτό το κάτι πρώτα, και ν' αποφασίσω μετά;»

«Μπορείς! Όπως μπορείς και ν' αποσυρθείς οποιαδήποτε στιγμή θελήσεις. Ισχύει ό,τι σας είπα και στους δυο από την αρχή. Δεν υπάρχει καμία πίεση για όσους βοηθάνε εθελοντικά σ' αυτό το εγχείρημα. Η πίεση ασκείται μόνο στους τελικούς υποψήφιους, κι αυτό γιατί δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική».

«Σ' ακούω λοιπόν...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Το μυαλό του “δισυπόστατου” ανέλυε τα καινούργια δεδομένα με ταχύτητες που επηρεάζονταν άμεσα από την συναισθηματική του φόρτιση. Αυτό που ένιωσε από την πρώτη στιγμή που είδε την Ζωή, δεν είχε να κάνει με τον γήινο Αία. Είχε να κάνει μ' εκείνον τον ίδιο! Τώρα μπορούσε να κατανοήσει και την αυθόρμητη ενέργειά του, να στείλει την Ιφιγένεια υπνοβατώντας να προσελκύσει την Ζωή κοντά του, δίνοντάς της πληροφορίες για τα σχέδιά του. Απ' όλους τους ανθρώπους στον κύκλο της Ιφιγένειας, είχε επιλέξει αυθόρμητα την Ζωή. Η συμβατότητά τους, γινόταν κινητήριοις δύναμη για να τους φέρει κοντά. Οι σύνεδροι, οι οποίοι είχαν πλήρη εικόνα των εγκεφαλικών διεργασιών του, τώρα το επιβεβαίωναν!

Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, μία φορά κάθε δέκα άρτιμα τυχαίνει να βρεθούν ταυτόχρονα εν ζωή, δύο απόλυτα συμβατές οντότητες του αντίθετου φύλου. Η ένωσή τους, σύμφωνα με τα αρχεία, είναι αναπόφευκτη, οποιοδήποτε εμπόδιο κι αν παρουσιαστεί. Τα στατιστικά στοιχεία όμως μιλούσαν για τον δικό τους κόσμο. Σε πανομοιότυπο κόσμο;

Αγνοώντας το υπόλοιπο περιεχόμενο της απόφασης,

έκλεισε αμέσως όλα τα κανάλια επικοινωνίας, διακόπτοντας έτσι και την πρόσβαση των συμμετεχόντων στον εγκέφαλό του. Έπρεπε να αναλύσει την κατάσταση μόνος του, αφού ήξερε ότι ο χρόνος που είχε στη διάθεσή του ήταν ελάχιστος.

Το μυαλό του δούλευε τώρα με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Τα δεδομένα οδηγούσαν σε αντίφαση. Από τη μία οι σύνεδροι κατέληξαν στο ότι *“...η λήψη αποφάσεων σε τέτοια κατάσταση έχει βαθμό επικινδυνότητας δέκα...”* και από την άλλη τα ιστορικά αρχεία τεκμηριώνουν ότι η δύναμη που απορρέει από την συμβατότητα ενεργειών αντιθέτου φύλου, ξεπερνάει κάθε εμπόδιο μέχρι την ένωσή τους. Γιατί να μην είναι τότε οι σύνεδροι και η απόφασή τους, το πρώτο εμπόδιο που έχει ν’ αντιμετωπίσει;

Πριν τρεις βδομάδες είχε κλείσει το δωδέκατο άρτιμο της ηλικίας του και είχε δεχτεί το πνευματικό “χρίσμα”. Μία ηλεκτρομαγνητική επέμβαση στο αριστερό μέρος του εγκεφάλου, την οποία έκανε κάθε άποικος στον πλανήτη όταν έφτανε σ’ αυτή την ηλικία, η οποία άνοιγε τις πόρτες της πνευματικότητας. Ουσιαστικά η επέμβαση αυτή έθετε σε “χρήση” το μεγαλύτερο ποσοστό του εγκεφάλου. Ο κάθε άποικος, ανάλογα με τα χρωμοσώματα της κυτταρικής του δομής, αντιδρούσε με διαφορετικό τρόπο στο άνοιγμα αυτό. Ένα από τα αποτελέσματα του ανοίγματος ήταν και η άμεση επαφή με οποιονδήποτε “δισυπόστατο” υπήρχε σε πανομοιότυπο γαλαξία.

Μόλις ένιωσε ότι υπήρχε “δισυπόστατος” στον πανομοιότυπο γαλαξία A3070, αμέσως ενημερώθηκε από τα ιστορικά αρχεία για οτιδήποτε αφορούσε στους “δισυπόστατους”. Πολλοί ήταν εκείνοι οι όμοιοί του, που είχαν προσπαθήσει στο παρελθόν να επέμβουν και να βοηθήσουν μέσω πανομοιότυπων κόσμων άλλους

πολιτισμούς. Στις αρχειοθετημένες επεμβάσεις, τα αποτελέσματα, στο μεγαλύτερο ποσοστό τους, ήταν θετικά. Δεν υπήρχε όμως καμία αρχειοθετημένη ιστορία που να αναφέρεται σε “δισυπόστατο” που συνάντησε συμβατό ενεργειακά πνεύμα του αντίθετου φύλου, στον πανομοιότυπο κόσμο που ανήκε ο άλλος του εαυτός. Όπως δεν υπήρχε και “δισυπόστατος” που να έχει εφαρμόσει το κλειδίωμα των κόσμων μέχρι σήμερα.

Θεωρητικά το κλειδίωμα των κόσμων ήταν μια διαδικασία κατά την οποία ο “δισυπόστατος” αφαιρούσε εκούσια από τον εαυτό του τη δυνατότητα να μεταφέρεται από τον έναν κόσμο στον άλλο. Πρακτικά, αυτό δεν είχε γίνει ποτέ στο παρελθόν. Και σίγουρα δεν είχε γίνει με τον τρόπο που το σκεφτόταν ο ίδιος τώρα. Να εφαρμόσει δηλαδή την τεχνική αυτή, τη στιγμή που θα βρισκόταν στη Γη, και να κλειδώσει μ’ αυτό τον τρόπο τους κόσμους σε μόνιμη αντιμετάθεση.

Βέβαια, εάν πράγματι πετύχαινε κάτι τέτοιο, ο γήινος Αίας θα ξυπνούσε σ’ έναν πολιτισμό όπου θα ένιωθε σαν μαθητής δημοτικού σε πανεπιστήμιο, σύμφωνα με το στάδιο εξέλιξης που βρισκόταν η Γη. Μέχρι τώρα είχε ρυθμίσει έτσι τα πράγματα, ώστε μόλις ξυπνούσε ο Αίας, η αλλαγή κόσμων γινόταν αυτόματα. Τώρα, την επόμενη φορά που θα άνοιγε τα μάτια του, θα βρισκόταν ακόμα στον δικό του πολιτισμό. Θα βρισκόταν μόνιμα πλέον στον δικό του πολιτισμό! Σ’ έναν πολιτισμό εξελιγμένο κατά διακόσια χρόνια σε σχέση μ’ αυτόν που ήξερε στη Γη!

Και πάλι η ενέργεια της συμβατότητας με την Ζωή, του έδωσε την απάντηση που ζητούσε, για να μπορέσει να συνεχίσει. Αν δεν ήταν ο ίδιος, ο Αίας τώρα θα ήταν νεκρός από την χαριστική βολή του Αντώνη. Ο Αίας του χρωστάει τη ζωή του. Εξάλλου υπήρχαν καταγεγραμμένα

περιστατικά στα ιστορικά αρχεία, από “δισυπόστατους” που πέθαναν ή σκοτώθηκαν όταν βρίσκονταν σε αντιμετάθεση, με αποτέλεσμα ο “κλώνος” τους να παραμείνει μόνιμα στον δικό τους πλανήτη. Μόνο όσοι είχαν οικογένειες με παιδιά πίσω, είχαν δυσανασχετήσει με τη νέα πραγματικότητα. Οι ελεύθεροι χωρίς παιδιά, όπως ο Αίας, είχαν “ενσωματωθεί” σχετικά εύκολα, αφού, μετά από ένα χρονικό διάστημα ταχείας εκπαίδευσης και παροχής του χρίσματος (σίγουρα είχαν κλείσει το τριακοστό πέμπτο έτος της ηλικίας τους αφού ένα άλλο χαρακτηριστικό των “δισυπόστατων” είναι ότι έχουν την ίδια ακριβώς ηλικία και στους δυο κόσμους), δήλωναν ότι δεν θα γύριζαν πίσω ακόμα κι αν μπορούσαν.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσε ένα δυναμικό πεδίο να τον τραβάει προς τα πάνω και κατάλαβε ότι ο χρόνος του τελείωνε. Οι σύνεδροι πρέπει να είχαν μαντέψει τις προθέσεις του. Προσπαθούσαν να τον σταματήσουν. Ή τώρα ή ποτέ. Εάν το έκανε, ήξερε ότι θα έμενε μόνος, αβοήθητος και αποκομμένος. Χωρίς την ύπαρξη αρχειοθετημένου ιστορικού, θα έμπαινε σε απάτητα μονοπάτια. Θα έγραφε ένα καινούργιο κεφάλαιο στην ιστορία των “δισυπόστατων”. Ένα κεφάλαιο όμως, που μπορεί να μην έφτανε ποτέ στον προορισμό του, έτσι ώστε να αρχειοθετηθεί και να γίνει διαθέσιμο για τους επόμενους.

Έκλεισε τα μάτια και έλεγξε την πρόσβαση στον “δισυπόστατό” του. Η Ζωή κι ο Πάρης είχαν φύγει από ώρα κι ο Αίας κοιμόταν υπό την επήρεια δυνατών παυσίπων. Άφησε τον εαυτό του στο απόλυτο κενό και έκανε το μεγάλο “βήμα”. Για πρώτη φορά, εδώ και πολλά άρτιμα, ένας άποικος παρέβαινε τις αποφάσεις της ΕΔΕ. Παρά τις ιδιαιτερότητες της περίπτωσης, ήξερε καλά ότι

η πράξη του ήταν καταδικαστέα. Άνοιξε τα μάτια και βρέθηκε πάλι στο δωμάτιο του νοσοκομείου. Το ρολόι στον τοίχο απέναντι έδειχνε εννέα και μισή, πρωί Σαββάτου.

Ανακάθισε λίγο στο κρεβάτι και παρά τον οξύ πόνο στο πόδι, ξεκίνησε αμέσως τη διαδικασία κλειδώματος κόσμων, όπως ακριβώς την είχε αποστηθεί από τα αρχαία. Η ενέργεια που είχε συσσωρευτεί μετά από λίγο μέσα στο δωμάτιο είχε φτάσει σε τέτοια επίπεδα, που έβγαλε εκτός λειτουργίας όλες τις ηλεκτρικές συσκευές τριών ορόφων.

Σύμφωνα με όσα είχε διαβάσει, μετά το κλείδωμα των κόσμων, οι δυνάμεις του θα μεταφέρονταν αυτούσιες στην νέα του κατάσταση. Δεν θα υπήρχε πλέον ανάγκη σύνδεσης με τον δικό του πανομοιότυπο κόσμο, η οποία περιόριζε μέχρι τώρα τις δυνατότητές του. Στο εξής θα αποκτούσε πλήρη πρόσβαση στις δυνάμεις του “δισυπόστατου” εαυτού του.

Όταν τελείωσε η διαδικασία και η ενέργεια επανήλθε στα φυσιολογικά επίπεδα, τράβηξε το σεντόνι από πάνω του για να επαληθεύσει την επιτυχία της αντιμετάθεσης. Έβγαλε τον ορό από το χέρι και έλυσε τους επιδέσμους από το πόδι του, καθοδηγώντας τον πόνο σ’ ένα απομονωμένο τμήμα του εγκεφάλου του, το οποίο δεν έστελνε σήματα “συναγερμού”.

Ακούμπησε το δεξί του χέρι με την παλάμη ανοιχτή, πάνω στην πρώτη πληγή, ψηλά στο αριστερό πόδι. Έκλεισε τα μάτια και συγκέντρωσε όλη τη διαθέσιμη ενέργεια που υπήρχε γύρω του, επάνω στο σημείο που κάλυπτε η παλάμη του. Ένα απαλό διάχυτο λευκό φως εμφανίστηκε εκεί που ακουμπούσε, το οποίο εξασθένησε σιγά σιγά από μόνο του. Όταν σήκωσε το χέρι του δεν υπήρχε ούτε καν το σημάδι από την ουλή που είχε αφήσει η σφαίρα μπαίνοντας στον μηρό του.

Έκανε το ίδιο και στην δεύτερη ουλή και στη συνέχεια σηκώθηκε από το κρεβάτι και άνοιξε την ντουλάπα. Το παντελόνι και τα παπούτσια του ήταν μέσα στα αίματα. Φόρεσε μια πυτζάμα που βρήκε, το φούτερ του, και τις παντόφλες του νοσοκομείου. Γύρισε στο κρεβάτι και κάλεσε την Ζωή στο κινητό.

«Αία;»

«Άκυρο Ζωή! Πες στον Πάρη ότι δεν θα τον χρειαστούμε προς το παρόν και γύρνα να με πάρεις από το νοσοκομείο. Έλα μόνη σου!»

«Τι εννοείς; Πώς θα σε πάρω στην κατάσταση που είσαι;»

«Ζωή, έλα στο νοσοκομείο τώρα! Άλλαξαν όλα! Θα σου εξηγήσω τι συμβαίνει από κοντά! Μέχρι να έρθεις σκέψου πού θα βρούμε πρόχειρα ρούχα για να κυκλοφορήσω χωρίς να χρειαστεί να πάμε από το Γέρακα και να πέσουμε πάνω στην αστυνομία».

Στο κενό που ακολούθησε, ο “καινούργιος” Αίας ήξερε ότι η Ζωή απλά πάλευε να καταλάβει τι συμβαίνει. Ένα τελευταίο σπρώξιμο χρειαζόταν μόνο.

«Ζωή, έλα τώρα!»

«Έρχομαι...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Στις δέκα και μισή το πρωί του Σαββάτου η γενική συνέλευση της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης «Παγκόσμια Υγεία», αποδέχτηκε τη δωρεά των πενήντα εκατομμυρίων δολαρίων της Γκρέτας Γεροδήμου. Ήταν η δεύτερη αποδοχή δωρεάς της οργάνωσης μέσα σε εικοσιτέσσερις ώρες, στην οποία χρειάστηκε να γίνει πάλι σύγκληση

γενικής συνέλευσης, αφού το ποσό ξεπερνούσε κατά πολύ τα εκατό χιλιάδες δολάρια που είχαν θέσει ως όριο.

Η συνέλευση ενέκρινε παμπηφεί και την επιθυμία της κυρίας Γεροδήμου να ανεβάσουν στο διαδίκτυο, στην κεντρική ιστοσελίδα της οργάνωσης, ένα ευχαριστήριο κείμενο προς την ίδια, αναφέροντας και αποσπάσματα από την συνέντευξη που είχε δώσει την προηγούμενη. Το κείμενο ανέβηκε στις έντεκα και δέκα, ενώ δέκα λεπτά αργότερα οι συνεργάτες της Γεροδήμου την ενημέρωναν για τις επόμενες δύο οργανώσεις της λίστας που είχαν αποδεχτεί τα χρήματα. Οι οδηγίες του Αία είχαν αποδώσει καρπούς. Οι οργανώσεις, μετά την κίνηση του David, αποδέχονταν τις δωρεές χωρίς να τις θεωρούν προϊόντα εκβιασμού.

Στις δώδεκα και τριάντα η προβλήτα πίσω από το σκάφος είχε γεμίσει ασφυκτικά με συνεργεία από κανάλια και δημοσιογράφους, κάνοντας τη ζωή των αστυνομικών που είχαν καλέσει οι ίδιοι οι σωματοφύλακες, δύσκολη. Στη μία ακριβώς, το ολοκαίνουργιο ελικόπτερο του ομίλου Γεροδήμου προσγειώθηκε στην κυκλική εξέδρα του σκάφους.

Η Γκρέτα και ο Μάρκος επιβιβάστηκαν σχεδόν αμέσως και τα συνεργεία έμειναν να τραβάνε πλάνα από το ελικόπτερο, ενόσω αυτό απομακρυνόταν προς το νησί της Αίγινας. Κάνοντας έναν μεγάλο κύκλο, το ελικόπτερο έστριψε δεξιά προς την Σαλαμίνα και συνέχισε βορειοανατολικά, περνώντας πίσω από τα βουνά της Πάρνηθας και του Διονύσου. Είκοσι λεπτά αργότερα προσγειωνόταν στην εξοχική κατοικία του Γεροδήμου μέσα στο πευκοδάσος του Σχινιά, κοντά στην παραλία του Μαραθώνα.

Στο περιφραγμένο οικόπεδο των πέντε στρεμμάτων

υπήρχε μια διώροφη πολυτελής βίλα, γήπεδο τένις, εσωτερική και εξωτερική πισίνα, ενώ τα πεύκα έφταναν μέχρι την εξώπορτα του κήπου, εκεί όπου ξεκινούσε η αμμουδιά της παραλίας. Μία άλλη ομάδα σωματοφυλάκων είχε ήδη ερευνήσει εξονυχιστικά το σπίτι και τον έξω χώρο, και είχαν πάρει θέσεις στις τέσσερις γωνίες του κήπου όπως και στην κεντρική είσοδο.

Στην πίσω πόρτα της βίλας, στεκόταν όρθια και τους περίμενε η Μάρθα. Δεύτερη ξαδέλφη του Γεροδήμου από το σόι της μητέρας του και επιστήθια φίλη της γυναίκας του, η Μάρθα, παιδί των λουλουδιών και εργένισσα εκ πεποιθήσεως, είχε μεγαλώσει η ίδια την Γκρέτα μετά τον θάνατο της αγαπημένης της φίλης πάνω στη γέννα. Μετά από παρότρυνση του Γεροδήμου, έμενε μόνιμα τα τελευταία πέντε χρόνια στο σπίτι στο Σχινιά, παρέα με μια οικιακή βοηθό από τις Φιλιππίνες κι έτσι το σπίτι παρέμενε ζεστό και κατοικήσιμο οποιαδήποτε εποχή του χρόνου. Μετά την κηδεία του πατέρα της η Γκρέτα δεν την είχε ξαναδεί, παρότι η Μάρθα επέμενε να πάει να μείνει μαζί της στο σκάφος ή όπου αλλού ήθελε. Η Γκρέτα έπεσε στην αγκαλιά της και έμειναν ακίνητες για λίγο.

«Μια χαρά είσαι μωρό μου! Αδυνάτισες λίγο αλλά σου πάει!»

«Καλά είμαι Μάρθα μου. Καλύτερα δηλαδή. Εσύ πώς είσαι; Πώς περνάς στην εξορία;»

«Εξορία; Παράδεισος παιδάκι μου. Σκέτος παράδεισος είναι εδώ έτσι όπως το έφτιαξε ο μπαμπάς σου».

«Πολύ χαίρομαι που σ' αρέσει Μάρθα μου. Κι απ' ότι βλέπω το διατηρείς κουκλί».

Η Μάρθα καλωσόρισε εγκάρδια και τον Μάρκο και προχώρησαν όλοι προς τα μέσα. Ολόκληρη η πίσω πλευρά του σπιτιού, μπροστά στο σαλόνι, ήταν μια ενιαία τζαμαρία

που έβλεπε στη θάλασσα ανάμεσα στα πεύκα. Η θέα από εδώ, παρότι μαγευτική, δεν συγκρινόταν μ' αυτή που είχαν οι τρεις κρεβατοκάμαρες του πρώτου ορόφου και ακόμη περισσότερο το γραφείο στη σοφίτα. Απεριόριστη θέα στη θάλασσα του Ευβοϊκού, πάνω από τις κορφές των δέντρων που έβλεπαν τώρα μπροστά τους.

Η Κλαρίσα, η φιλιππινέζα βοηθός, πήρε τα δυο σακβουαγιάζ και ανέβηκε πάνω για να τα τακτοποιήσει στην κεντρική κρεβατοκάμαρα του σπιτιού. Ο Μάρκος κάθισε στο σαλόνι να κάνει μερικά τηλεφωνήματα, ενώ η Μάρθα με την Γκρέτα μπήκαν στην κουζίνα να ετοιμάσουν ένα τσάι συζητώντας τα νέα των τελευταίων μηνών κι από κοντά. Η Γκρέτα δεν της είχε πει τίποτα ακόμα για τη λίστα GOD και την περιπέτεια που ζούσε. Είχε αποφασίσει να μην της πει τίποτα μέχρι να περάσει και η σημερινή κρίσιμη μέρα.

Λίγο αργότερα, το ρολόι στο σαλόνι έδειχνε δύο και μισή το μεσημέρι. Το εταιρικό τηλέφωνο της Γκρέτας είχε χτυπήσει ελάχιστες φορές, αφού είχε δώσει εντολή να την καλούν μόνο όταν αντιμετώπιζαν κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Μέχρι στιγμής, δεκαπέντε από τις είκοσι οργανώσεις είχαν αποδεχτεί τις δωρεές και είχαν ήδη προχωρήσει στα διαδικαστικά. Οι υπόλοιπες πέντε δέχονταν πλέον απανωτά τηλεφωνήματα από τους συνεργάτες της Γκρέτας, οι οποίοι προσπαθούσαν να συλλέξουν πληροφορίες για την καθυστέρηση λήψης αποφάσεων από τις τρεις, και την απόρριψη της δωρεάς από τις άλλες δυο.

Τη στιγμή που ο Μάρκος και η Γκρέτα αποφάσισαν να φορέσουν μαγιό και να επισκεφτούν την κλειστή θερμαινόμενη πισίνα για να χαλαρώσουν λίγο από την ένταση των τελευταίων ωρών, χτύπησε το θυροτηλέφωνο

του σπιτιού. Απάντησε η Κλαρίσα και το έδωσε αμέσως στην Γκρέτα αφού την ζητούσαν από το φυλάκιο της εξώπορτας.

«Κυρία Γεροδήμου έχει έρθει η κυρία που περιμένετε».

«Δεν περιμένω καμία κυρία!»

«Η κυρία που είναι μπροστά μου, λέγεται Ζωή Κάλμα, και ισχυρίζεται ότι την ξέρετε και έχετε ραντεβού μαζί της».

Η Γκρέτα ταραχτήκε στο άκουσμα του ονόματος. Ήταν η δεύτερη φορά που εμφανιζόταν η ψυχίατρος απρόσκλητη από το πουθενά. Πώς είναι δυνατόν όμως να ξέρει πού βρισκόταν;

«Να περάσει».

«Είναι μαζί με έναν κύριο».

«Ποιόν κύριο;»

«Το όνομά του σύμφωνα με την ταυτότητα που έχω στα χέρια μου είναι Αίας Σαράντης».

Ασυναίσθητα η Γκρέτα έσφιξε το τηλέφωνο στο χέρι της. Στη σιωπή που ακολούθησε, ένιωσε τον σφυγμό της να χτυπάει δυνατά, ενώ το στομάχι της είχε δεθεί κόμπος. Η Ζωή είχε έρθει μαζί με τον δολοφόνο! Αυτόν που είχε προγραμματίσει επίσημα τον θάνατό της! Αν δεν έδινε τα χρήματα, υποτίθεται ότι ο άνθρωπος αυτός, ή ό,τι διάολο ήταν, σήμερα θα την σκότωνε. Αφού είχε ακολουθήσει τις οδηγίες του κατά γράμμα, γιατί να έρθει εδώ; Όσο κυλούσαν τα δευτερόλεπτα τόσο ένιωθε τον φόβο να την κατακλύζει. Ο Μάρκος ήρθε δίπλα της τη στιγμή που ο φύλακας στην πόρτα έσπασε την σιωπή.

«Κυρία Γεροδήμου;»

«Μισό λεπτό! Πες τους να περιμένουν μισό λεπτό!»

Η Γκρέτα κάλυψε με την παλάμη της το μικρόφωνο και κοίταξε τον Μάρκο.

«Έχει έρθει η Ζωή με τον Αία. Είναι στην πύλη απ' έξω!»

«Γκρέτα έχεις πανιάσει! Τον Αία; Αυτόν που μας έλεγε ότι είναι υπεύθυνος για όλα αυτά;»

«Ακριβώς!»

«Και τι θέλει αυτός εδώ;»

«Δεν ξέρω Μάρκο! Το θέμα είναι τι κάνω τώρα; Τους αφήνω να μπου;»

«Ζήτα να μιλήσεις στην Ζωή ν' ακούσουμε τι έχει να σου πει».

Η Γκρέτα έβγαλε το χέρι της από το μικρόφωνο και ζήτησε από τον φύλακα να δώσει το τηλέφωνο στη Ζωή.

«Γκρέτα υπάρχουν εξελίξεις! Πρέπει να ενημερωθείς επειγόντως! Δεν μπορούσα να σε πάρω τηλέφωνο για τους γνωστούς λόγους γι' αυτό...»

«Τι δουλειά έχει αυτός εδώ Ζωή;»

«Γκρέτα κινδυνεύεις! Κινδυνεύει η ζωή σου! Ο Αίας είναι εδώ για να σε προστατέψει!»

«Ο παραλίγο δολοφόνος μου είναι εδώ για να με προστατέψει; Τι ακριβώς σημαίνουν όλα αυτά Ζωή; Από ποιόν θα με προστατέψει; Απ' τον εαυτό του;»

«Δεν πρέπει να μιλάμε στο τηλέφωνο! Άσε με να μπω να σου εξηγήσω!»

«Θυροτηλέφωνο είναι αυτό που κρατάς Ζωή. Δεν έχει σχέση με τηλεφωνική γραμμή. Πες στον δικό σου να περιμένει και έλα μέσα μόνη σου. Πρώτα θα μου ξεκαθαρίσεις την κατάσταση και μετά θα σου πω αν θέλω να τον συναντήσω!»

Η Γκρέτα έδωσε οδηγίες στον φύλακα και στη συνέχεια επικοινωνήσε στον ασύρματο με τον υπεύθυνο από τους σωματοφύλακες, λέγοντάς του να στείλει δυο δικούς του στην κεντρική είσοδο, για να παρακολουθούν τον άντρα

που θα περιμένει έξω.

Μισή ώρα αργότερα, η Ζωή τους είχε κάνει και τους δυο να την κοιτάνε σαν να ήταν εξωγήινη. Στην πραγματικότητα, απλά τους είχε μεταφέρει όσα της είχε πει στη διαδρομή ο Αίας. Μέσα στον παραλογισμό της κατάστασης σκέφτηκε ότι εκείνον, και να τον κοιτούσαν σαν να ήταν εξωγήινος, δεν θα έπεφταν τελικά και πολύ έξω. Η Γκρέτα ήταν η πρώτη που ξεκόλλησε και σηκώθηκε απότομα από τον καναπέ.

«Δεν είμαστε ασφαλείς εδώ! Μάρκο φεύγουμε τώρα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Στις τέσσερις και δέκα το απόγευμα του Σαββάτου, το ελικόπτερο τύπου Bell 429 αμερικανικής κατασκευής, προσγειωνόταν για πέμπτη φορά το τελευταίο μισάωρο, στην κορυφή ενός ακόμα λόφου, περίπου εξακόσια μέτρα μακριά από την εθνική οδό Κορίνθου Πατρών. Ο πιλότος, ένας από τους πέντε πράκτορες της ομάδας του Στιβ, άριστα εκπαιδευμένος σε οτιδήποτε μηχανοκίνητο πετούσε, κράτησε τον κινητήρα σε λειτουργία, ρυθμίζοντας ανάλογα και το σύστημα διαχείρισης ισχύος. Η ευρύχωρη καμπίνα του ελικοπτέρου σχεδιασμένη από τον κατασκευαστή του για να χωράει οκτώ άτομα, σήμερα μετέφερε μόνο πέντε, μαζί με τον χειριστή.

Ο Στιβ έλεγξε ξανά τη θέση του στίγματος στην οθόνη του tablet που κρατούσε στα χέρια του, ενώ ο James, ο καλύτερος ελεύθερος σκοπευτής που είχε περάσει από την υπηρεσία μέχρι σήμερα, τοποθέτησε στο έδαφος το αγαπημένο του όπλο, ένα Χάσκινς M500 εφοδιασμένο με τηλεσκοπική διόπτρα μεγεθυντικής ικανότητας X10, και το

έστρεψε προς τη μεριά της εθνικής οδού.

Με το πάτημα ενός κουμπιού, το πρόγραμμα παρακολούθησης που ήταν φορτωμένο στο tablet, επικοινωνήσε ξανά με τον δορυφόρο, αλλάζοντας τον τρόπο απεικόνισης, δίνοντας έτσι στον Στιβ τη δυνατότητα να έχει ζωντανή εικόνα της περιοχής που είχε ορίσει στην οθόνη των δέκα ιντσών, σε πραγματικό χρόνο. Τα τρία Range Rover μόλις έβγαιναν από την στροφή στο εξηκοστό χιλιόμετρο της οδού, ενώ εκατό μέτρα μπροστά τους προπορευόταν ένα βυτιοφόρο καυσίμων με ρυμούλκα.

Σύμφωνα με το δικό του στίγμα το κονβόι θα εμφανιζόταν μπροστά τους μετά από δυο στροφές, οι οποίες όπως έδειχνε ο χάρτης, ήταν κλειστές και χωρίς ορατότητα. Αυτή τη φορά η τύχη ήταν με το μέρος του. Το στίγμα από τα δυο κινητά της Γεροδήμου, από τη στιγμή που βγήκε το κονβόι από το κλειστό γκαράζ στο σπίτι στο Σχινιά, έδειχνε ότι επέβαινε στο δεύτερο κατά σειρά όχημα. Η ταχύτητα με την οποία έτρεχε τώρα, ήταν λίγο μεγαλύτερη από την ταχύτητα του βυτιοφόρου.

«James, από τη στροφή που βλέπεις στα δεξιά σου, σε δέκα δεύτερα από τώρα, θα βγει το κονβόι με τα Range που ξέρουμε. Αριστερά τους θα έχουν ένα βυτιοφόρο μεταφοράς καυσίμων με ρυμούλκα. Μόλις βεβαιωθείς ότι το δεύτερο όχημα είναι στο ύψος του συνδέσμου με τη ρυμούλκα, πυροβολείς το μπροστά δεξί λάστιχο του βυτιοφόρου. Απορίες;»

«Καμία!»

Ο Στιβ σήκωσε τα κιάλια και τα έφερε στα μάτια του, εστιάζοντας στο σημείο που θα έβγαινε το κονβόι. Μέχρι στιγμής είχαν προσπαθήσει τέσσερις φορές να βρουν μια αντίστοιχη ευκαιρία. Στα πρώτα χιλιόμετρα, στη λεωφόρο Μαραθώνος, δεν συνάντησαν κανένα βαρύ όχημα που

να συμπορεύεται με το κονβόι. Στο Πικέρμι τα τρία τζιπ έστριψαν αριστερά και μπήκαν στην Αττική οδό, η οποία διασχίζει ολόκληρο τον νομό μέχρι την Ελευσίνα, αλλά είναι περιστοιχισμένη από κτίρια και εργοστασιακές μονάδες, εμποδίζοντας έτσι την ορατότητα προς τον δρόμο. Οι προσπάθειές τους ξεκίνησαν από το ύψος της Κινέττας και μετά.

Στον περιορισμένο χρόνο που είχε στη διάθεσή του ο Στιβ, κατέληξε ότι το ατύχημα εν κινήσει, ήταν η καλύτερη δυνατή λύση για να υπάρξει και μια μεταφυσική χροιά στον θάνατό της. Εάν η ομάδα του, είχε προλάβει να παραλάβει το ελικόπτερο πριν απογειωθεί αυτό της Γεροδήμου από το σκάφος, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο εύκολα. Το ίδιο εύκολα θα ήταν και αν αποφάσιζε να μετακινηθεί πάλι τώρα μ' αυτό, αντί για το αυτοκίνητο. Στον αέρα υπήρχαν πολλοί τρόποι να καταρρίψεις τον άλλον και να φανεί σαν ατύχημα. Στο δρόμο τα πράγματα ήταν πιο δύσκολα. Οι τέσσερις αποτυχημένες προσπάθειες που έγιναν χωρίς να πέσει ούτε ένας πυροβολισμός ήταν η απόδειξη. Τις σκέψεις του διέκοψε η εικόνα του βυτιοφόρου που εμφανίστηκε στο οπτικό του πεδίο.

«James;»

«Τον έχω καθαρά. Αποφασίζω εγώ ή περιμένω εσάς;»

«Αποφασίζεις εσύ!»

Ο Στιβ ήξερε ότι το ιστορικό του James, ως ακροβολιστής, σε τρεις πολέμους μέχρι τώρα, είχε μόνον επιτυχίες, επαίνους και παράσημα. Ήταν τόσο ψύχραιμος και σταθερός όταν πυροβολούσε, που ένας στόχος μεγέθους κονσέρβας στα δυο χιλιόμετρα, ήταν σίγουρη επιτυχία γι' αυτόν, ασχέτως έντασης ανέμου. Στις τωρινές συνθήκες βολής, για στόχο μεγέθους λάστιχου φορτηγού, σε απόσταση εξακοσίων πενήντα μέτρων, και άπνοια, αν το

επέτρεπαν οι περιστάσεις θα έβγαζε και τη διόπτρα.

Ο εκκωφαντικός πυροβολισμός έστειλε το ισχυρό φυσίγγιο των 0,50", με ενέργεια πέντε φορές μεγαλύτερη από εκείνη της τυποποιημένης βολίδας των επτά χιλιοστών, κατευθείαν στο κέντρο του μπροστά δεξιού λάστιχου του βυτιοφόρου, διαλύοντάς το σε χιλιάδες μικρά κομματάκια καουτσούκ. Ο οδηγός του φορτηγού, τη στιγμή εκείνη, είχε το ένα χέρι στον λεβιέ των ταχυτήτων και το άλλο χαλαρά πάνω στο τιμόνι. Όταν το μέταλλο της μπροστά αριστερής ζάντας ακούμπησε άσφαλτο, το τιμόνι γύρισε με δύναμη αριστερά, ρίχνοντας το βυτιοφόρο κατευθείαν πάνω στο προπορευόμενο, εκ των τριών, Range Rover.

Η ρυμούλκα δίπλωσε στην αρχή προς τη δεξιά πλευρά και στη συνέχεια η φυγόκεντρος την έκανε να διαγράψει ένα θανατηφόρο τόξο και να πέσει με δύναμη πάνω στο δεύτερο κατά σειρά όχημα, συνθλίβοντάς το με δύναμη πάνω στο μεταλλικό κιγκλίδωμα του διαζώματος. Το τρίτο όχημα είχε προλάβει να φρενάρει και να βγει από την καταστροφική τροχιά της, αλλά καρφώθηκε κι αυτό στο πίσω μέρος της, μετά το χτύπημα στο διάζωμα.

Ο χρόνος σταμάτησε. Παρά τον θόρυβο των αυτοκινήτων που περνούσαν από απέναντι, στο ρεύμα προς Πάτρα επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Εξακόσια τριάντα μέτρα μακριά από το "ατύχημα" η φωνή του Στιβ διαπέρασε την ησυχία που επικρατούσε και σ' εκείνο το σημείο, μετά τον απόηχο του τρακαρίσματος.

«Τελειώσέ το!»

Ο James έβγαλε από την δεξιά τσέπη του τζάκετ ένα παρόμοιο βλήμα με το προηγούμενο. Οπτικά δεν είχαν καμία απολύτως διαφορά. Εσωτερικά διέφεραν σε δυο σημεία. Το πρώτο ήταν ότι ο πυρήνας του βλήματος, ο οποίος ήταν από τουγκστένιο, μπορούσε να διατρήσει

θώρακα πάχους δέκα εκατοστών, και το δεύτερο ήταν ότι το εμπρηστικό γέμισμα στη μύτη, κατά τη διάτρηση, προκαλούσε έκρηξη ισοδύναμη με μισό κιλό δυναμίτιδας. Ο James άνοιξε το ουραίο του Χάσκινς και τοποθέτησε το καινούργιο βλήμα στη θέση του.

Ο Στιβ έκανε νόημα και στους υπόλοιπους της ομάδας να πέσουν στο έδαφος. Ξαπλωμένος και ο ίδιος, γύρισε το tablet προς τη μεριά του αυτοκινητόδρομου και ενεργοποίησε την κάμερα καταγραφής video. Το ωστικό κύμα που προκλήθηκε από την έκρηξη, πέρασε από πάνω τους μετά από ελάχιστα δευτερόλεπτα, μετακινώντας ακόμα και το ελικόπτερο μισό μέτρο πίσω. Ο Στιβ χαμογέλασε και αποθήκευσε το video στο tablet. Σηκώθηκε όρθιος, τίναξε τα ρούχα του, και έκανε νόημα στην ομάδα να μουν στο ελικόπτερο.

Μόλις έκλεισε η πόρτα, το ελικόπτερο απογειώθηκε αμέσως και έφυγε προς την αντίθετη κατεύθυνση, πετώντας για αρκετή ώρα ελάχιστα μέτρα πάνω από το έδαφος. Αφού βεβαιώθηκε ο Στιβ ότι δεν υπήρχε κανείς που να τους ακολουθεί, έκανε νόημα στον πιλότο να το ανεβάσει και να γυρίσει προς Αθήνα. Στη συνέχεια συνδέθηκε πάλι με τον δορυφόρο και μέσω της ασφαλούς διαδικασίας μετάδοσης δεδομένων της υπηρεσίας, έστειλε στο κινητό του Κάρσον το video, γράφοντάς του μόνο μια πρόταση: *“Είναι αρκετά μεταφυσικό αυτό για σένα;”*

Μία ώρα αργότερα, όλα τα τηλεοπτικά κανάλια της χώρας διέκοψαν το πρόγραμμά τους για να αναγγείλουν τον τραγικό θάνατο της κόρης του Γεροδήμου. Οι εικόνες από το πολύνεκρο δυστύχημα στην εθνική οδό, με τα συντρίμια των οχημάτων να έχουν εκτοξευτεί μέχρι και διακόσια μέτρα απόσταση από τον κρατήρα που άνοιξε στο οδόστρωμα η έκρηξη του βυτιοφόρου, αναμεταδόθηκαν

σχεδόν αμέσως σε όλες τις χώρες γης.

Η μοναδική μέχρι τώρα ζάπλουτη υποψήφια της λίστας GOD, παρότι δέχτηκε να βοηθήσει τους συνανθρώπους της και το περιβάλλον του πλανήτη, έπεφτε τελικά νεκρή στην ημερομηνία που είχε καθορίσει ο δημιουργός της λίστας. Το χαμόγελο στο στόμα των απανταχού αδικημένων πάγωσε. Ο από μηχανής Θεός τους, με μία κίνηση, είχε καταστρέψει όλα όσα είχε πετύχει μέχρι σήμερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Ο Αίας κατάλαβε, πριν ακόμα ανοίξει τα μάτια του, ότι αυτό που βρισκόταν επάνω ξαπλωμένος δεν ήταν το κρεβάτι του. Οι αναμνήσεις των τελευταίων γεγονότων όρμησαν αμέσως στο μυαλό του και τον έβγαλαν εντελώς από τον ύπνο. Ο Αντώνης μ' ένα όπλο στο χέρι εμφανίστηκε από το πουθενά στο σαλόνι και πυροβόλησε την Ιφιγένεια εν ψυχρώ στο κεφάλι. Στη συνέχεια, αλλόφρονας, γύρισε το όπλο προς το μέρος του και άρχισε να τον βρίζει με τα χειρότερα λόγια.

Στην αρχή ο ίδιος είχε πεταχτεί από την πολυθρόνα και με τα χέρια ψηλά προσπαθούσε να τον ηρεμήσει. Τα μάτια του Αντώνη γυάλιζαν και δεν άκουγε τίποτα. Κάποια στιγμή του είπε ένα “άντε στο διάολο κι εσύ λοιπόν”, και κατάλαβε ότι θα πυροβολούσε. Έπεσε κάτω και προσπάθησε να κλωτσήσει το προτεταμένο χέρι που κρατούσε το όπλο. Η κλωτσιά βρήκε το στόχο αλλά η δύναμή της δεν έφτασε για να του το πετάξει από το χέρι. Ακολούθησαν δυο απανωτοί πυροβολισμοί κι ένας τρομερός πόνος ψηλά στο αριστερό του πόδι. Έκλεισε τα μάτια, ξέροντας ότι είχε έρθει η ώρα για τη χαριστική

βολή, όταν ξαφνικά ακούστηκε ένας υπόκωφος θόρυβος και στη συνέχεια ένωσε ένα σώμα να του πλακώνει τα πόδια. Ο πόνος έγινε αφόρητος και πρέπει να λιποθύμησε.

Τώρα όμως δεν πονούσε καθόλου. Ανασηκώθηκε λίγο στο κρεβάτι, και πάλι δεν ένωσε τίποτα. Σίγουρα πρέπει να ήταν σε νοσοκομείο υπό την επίβλεψη δυνατών παυσίπονων. Αν ήταν όμως σε νοσοκομείο, τι είδους δωμάτιο είναι αυτό; Οι τοίχοι γύρω του έμοιαζαν να είναι φτιαγμένοι από ένα γκρι μέταλλο ή γυαλί, το οποίο φαινόταν να έχει υποβληθεί σε αμμοβολή ή κάτι παρόμοιο. Το πρώτο παράξενο που παρατήρησε ήταν ότι δεν υπήρχε ούτε πόρτα, ούτε παράθυρο στο δωμάτιο. Εκτός από το κρεβάτι υπήρχε μόνο ένα τετράγωνο κουτί, κολλητά στον δεξί τοίχο, το οποίο φαινόταν να είναι φτιαγμένο από το ίδιο υλικό με το υπόλοιπο δωμάτιο.

Μη μπορώντας να καταλάβει πού βρίσκεται και τι συμβαίνει, τράβηξε το σκέπασμα από πάνω του –ένα λευκό φλίζ στο μέγεθος του κρεβατιού- και έκπληκτος διαπίστωσε ότι, εκτός του ότι ήταν εντελώς γυμνός, στο πόδι που δέχτηκε τη σφαίρα δεν υπήρχε ούτε η παραμικρή αμυχή. Όπως δεν υπήρχε και ούτε μία τρίχα σε ολόκληρο το σώμα του. Το σώμα του; Αυτό δεν ήταν το σώμα του! Αυτά τα πόδια δεν ήταν δικά του! Έμοιαζαν με τα δικά του αλλά σίγουρα δεν ήταν τα δικά του! “Ονειρεύομαι” είπε στον εαυτό του, και άρχισε να τσιμπάει τα μάγουλά του και τα πόδια του για να ξυπνήσει. Εκείνη τη στιγμή ένα μέρος του τοίχου στ’ αριστερά του άλλαξε χρώμα και έγινε γκρι ανοιχτό, και στη συνέχεια λευκό.

Μία αδύνατη ψηλή γυναίκα έκανε την εμφάνισή της στο λευκό άνοιγμα, η οποία ήταν κουρεμένη γουλί, φορούσε μία εφαρμοστή ολόσωμη φόρμα (ίδιο χρώμα μ’ αυτό της κουβέρτας) και κρατούσε στο χέρι της ένα μεταλλικό

μαύρο αντικείμενο που έμοιαζε με τηλεκοντρόλ. Ο Αίας είχε μείνει με την κουβέρτα στο χέρι, έτοιμος να κατέβει από το κρεβάτι στο πάτωμα. Η γυναίκα τον κοίταζε και χαμογέλασε καθώς τον πλησίαζε. Εκείνος ένιωσε αμέσως παράξενα. Τα μάτια της είχαν μία λάμψη και μια ένταση που δεν μπορούσε εύκολα ν' αντέξει. Τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν άψογα. Από το λείο δέρμα, μέχρι τα γεμάτα χείλη που αποκάλυπταν την κατάλευκη οδοντοστοιχία της όταν χαμογελούσε. Άνοιξε αμέσως κουβέντα για να κρύψει την αμηχανία του.

«Που βρίσκομαι;»

Η γυναίκα, χωρίς να μιλήσει, γύρισε προς την πλευρά του τοίχου που βρισκόταν μπροστά από το κρεβάτι και πάτησε κάτι στο κοντρόλ που κρατούσε στα χέρια της. Ένα παραλληλόγραμμο κομμάτι του τοίχου απέναντι, άλλαξε χρώμα, όπως έγινε και με την πόρτα πριν, αλλά αντί να σχηματιστεί ένα παράθυρο, όπως λάθος πήγε να μαντέψει ο Αίας, το λευκό χρώμα παρέμεινε, κι άρχισαν να σχηματίζονται προτάσεις στα Ελληνικά.

Ο Αίας έκπληκτος διαπίστωσε ότι εκείνο το μέρος του τοίχου είχε μετατραπεί σε μια μεγάλη οθόνη υπολογιστή, ή καλύτερα, οθόνη τηλεόρασης πολλών ιντσών. Όταν διάβασε το κείμενο που ήταν γραμμένο πάνω στο λευκό φόντο, αμέσως σκέφτηκε για δεύτερη φορά, “σίγουρα ονειρεύομαι”. Κοίταζε την γυναίκα η οποία του έδειξε και πάλι προς το μέρος της οθόνης. Ολόκληρο το κείμενο είχε αντικατασταθεί με μία και μόνο πρόταση.

«Δεν είναι όνειρο!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Στις δέκα και δέκα το βράδυ του Σαββάτου, το κινητό του Κάρσον έβγαλε ένα και μοναδικό διακριτικό ήχο, έτσι όπως ήταν ρυθμισμένο από τον ίδιο να κάνει, σε περίπτωση εισερχόμενης κλήσης. Ήταν η ώρα του βραδινού μασάζ, το οποίο είχε αποφασίσει ότι θα το συνδύαζε με αχαλίνωτο σεξ, για να γιορτάσει το αίσιο τέλος της επιχείρησης “Αχρείαστος” όπως την είχε βαφτίσει από μόνος του.

Η δεκαοχτάχρονη καλλονή από την Βραζιλία περίμενε υπομονετικά τον μασέρ να ολοκληρώσει το έργο του για να αναλάβει στη συνέχεια το υπόλοιπο της περιποίησης του ζάπλουτου επιχειρηματία. Το διαβατήριό της έδειχνε ότι είχε κλείσει τα δεκαοχτώ τον περασμένο μήνα, ο Κάρσον όμως ήξερε ότι η πραγματική της ηλικία ήταν κατά πολύ μικρότερη.

Το διεθνές γραφείο γνωριμιών για VIP ενδιαφερόμενους που την είχε στείλει, είχε εξασφαλίσει την άδεια εργασίας του χάρη στη δική του πολιτική επιρροή και λειτουργούσε χωρίς προβλήματα εδώ και δύο χρόνια. Μοναδική του απαίτηση, η “πρωτιά”. Κάθε καινούργιο “απόκτημα”, πριν βγει στην “αγορά” έπρεπε να περάσει από τον ίδιο, για όσο χρονικό διάστημα επιθυμούσε. Στη συνέχεια την επέστρεφε για να ξεκινήσει την “καριέρα” της. Το κόστος της συγκεκριμένης βίζιτας την βραδιά, θα μπορούσε να θρέψει ένα χωριό πενήντα κατοίκων για ένα χρόνο.

Απλωσε το χέρι του προς τα κάτω και πάτησε την ανοιχτή ακρόαση στην εισερχόμενη κλήση, αφού είδε πρώτα μέσα από την τρύπα της προέκτασης του κρεβατιού του μασάζ που ακουμπούσε το κεφάλι του για να αναπνέει,

ότι επρόκειτο για αριθμό από Γενεύη.

«Κάρσον!»

Η γυναικεία φωνή που ακούστηκε μιλούσε άπταιστα γαλλικά αλλά με αγγλική προφορά.

«Κύριε Κάρσον καλησπέρα. Έχω στα χέρια μου ένα βιντεάκι που σας έστειλε ένας συνεργάτης σας λίγες ώρες νωρίτερα...»

Ο Κάρσον ανακάθισε αμέσως στο κρεβάτι κάνοντας νόημα στον μασέρ και στην Βραζιλιάνα να βγουν από το δωμάτιο. Το ήξερε ότι η αλαζονεία του μαλάκα του Αμερικάνου θα του προξενούσε προβλήματα. Το ένστικτό του είχε χτυπήσει κόκκινο από την ώρα που είχε λάβει το μήνυμα στο τηλέφωνο. Ασφαλείς δορυφορικές συνδέσεις και μαλακίες. Ό,τι κλειδώνει, ξεκλειδώνει. Απενεργοποίησε την ανοιχτή ακρόαση και έφερε το τηλέφωνο στ' αυτί του.

«Ποιά στο διάολο είσαι;»

«Όχι βρισιές από τώρα κύριε Κάρσον! Μου είπαν ότι είσαστε ευέξαπτος αλλά αν αρχίσουμε έτσι πώς θα τα καταφέρουμε να συνεργαστούμε τελικά;»

«Τι μαλακίες μου λες μωρή ηλίθια! Ποιος θα συνεργαστεί με ποιόν και γιατί; Ωραία έχεις ένα βιντεάκι! Βάλτο στον κόλο σου λοιπόν!»

«Να σας πω την αλήθεια, αντί για την πρότασή σας, θα προτιμήσω να το βάλω στα βραδινά νέα της SF1. Απ' ότι βλέπω, η κρατική τηλεόραση της Ελβετίας τελικά θα εκτιμήσει περισσότερο το υλικό που έχω στα χέρια μου απ' ότι εσείς κύριε Κάρσον. Για δική σας ενημέρωση σας λέω επίσης ότι το βιντεάκι δεν είναι το μοναδικό λάθος του συνεργάτη σας του Αχρείαστου. Και κυρίως, δεν είναι ούτε το μικρότερο από τα λάθη που έχουν γίνει στη μέχρι τώρα συνεργασία σας...»

Εδώ, ο Κάρσον κόλλησε. Τα πράγματα τώρα ξέφευγαν.

Η άγνωστη στη άλλη άκρη της γραμμής ήξερε πολλά. Αφού γνώριζε και τον Στιβ, με το παρατσούκλι του κιόλας, η κατάσταση ήταν σοβαρή. Το πιο πιθανό ήταν ότι είχε να κάνει με άνθρωπο “μέσα” από το σύστημα. Είτε ήταν αυτή η ίδια, είτε μιλούσε εκ μέρους κάποιου άλλου, έπρεπε να ηρεμήσει και να χειριστεί διαφορετικά το όλο θέμα. Εξάλλου, όλες αυτές οι κλασικές περιπτώσεις εκβιασμού, κατέληγαν πάντα σε ένα ποσό. Γύρισε το κανάλι μέσα στο μυαλό του και μαλάκωσε και τον τόνο της φωνής του.

«Ωραία, κυρία άγνωστη. Έχεις ένα βιντεάκι και κάποιες πληροφορίες. Τι θα ήθελες να κάνεις λοιπόν μ’ όλα αυτά;»

«Τώρα μάλιστα. Τώρα μιλάς καλύτερα. Στις έντεκα ακριβώς να είσαι στο Leopard Bar του ξενοδοχείου Angleterre στην Mont Blanc».

Ο Κάρσον σκέφτηκε για λίγο πριν απαντήσει αλλά τελικά δεν πρόλαβε αφού το τηλέφωνο έκλεισε. Είχε αποφασίσει ότι μέχρι αύριο, που θα μεταφερόταν στο καταφύγιο, δεν θα έβγαινε καθόλου από το σπίτι. Τώρα το πλάνο άλλαζε. Σήκωσε αμέσως το εσωτερικό και κάλεσε το γραφείο της προσωπικής του ασφάλειας στο ισόγειο του κτιρίου.

«Εντοπίστε αμέσως την εισερχόμενη κλήση του κινητού μου!»

Στη συνέχεια βρήκε στις επαφές του κινητού το τηλέφωνο του Στιβ. Μετά το δεύτερο κουδούνισμα άκουσε την αντιπαθητική του φωνή και προσπάθησε να συγκρατηθεί για να μην τον βρίσει αμέσως.

«Στιβ!»

«Ξερόλα, το βιντεάκι που έστειλες για να κοκορευτείς, έχει πέσει σε ξένα χέρια! Μόλις δέχτηκα τηλεφώνημα που εξελίσσεται σε εκβιασμό!»

«Για πες τα ξανά!»

«Που είσαι;»

«Πετάμε πάνω από Αδριατική για Παρίσι».

«Μόλις με πήρε μια άγνωστη γκόμενα και μου είπε ότι έχει στα χέρια της το βίντεο που μου έστειλες και όχι μόνο. Η ασφάλεια των επικοινωνιών σας είναι για κλάματα!»

«Σε παίρνω σε πέντε».

Ο Κάρσον κοίταξε το τηλέφωνο που είχε κλείσει και σκέφτηκε τις εναλλακτικές του. Εάν ο Στιβ ερχόταν στην Ελβετία, θα ήταν προς όφελός του ή θα έκανε τα πράγματα χειρότερα; Ο ίδιος βέβαια ένιωθε πάντα μια ασφάλεια να έχει τους Αμερικάνους στο πλευρό του, αλλά με τον Στιβ τα πράγματα ήταν μερδεμένα. Λειτουργούσε περισσότερο ως ελεύθερος επαγγελματίας παρά ως πράκτορας, όπως τον είχαν προειδοποιήσει και τ' αφεντικά του. Πολλές φορές έπαιρνε πρωτοβουλίες χωρίς να υπολογίζει επιπτώσεις. Ήδη οι πρωτοβουλίες του αυτές έκαναν τον Κάρσον να τρέχει. Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά και το όνομα του Στιβ εμφανίστηκε στην οθόνη.

«Αλλάζουμε πορεία! Ερχόμαστε από εκεί!»

«Δεν νομίζω ότι χρειάζεται. Θα τα ρυθμίσω μόνος μου Στιβ».

«Δεν σε ρώτησα αν χρειάζεται ή όχι. Είναι και δικό μας θέμα αυτή η διαρροή!»

Ο Κάρσον έκανε να απαντήσει αλλά το τηλέφωνο έκλεισε για δεύτερη φορά πριν προλάβει να μιλήσει. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και το πέταξε με δύναμη στον απέναντι τοίχο. Το τηλέφωνο έσπασε σε δυο κομμάτια και η μπαταρία εκτοξεύτηκε στο διπλανό μάνιο. Ήταν η πρώτη φορά από την ημέρα που έμαθε για την εμφάνιση του ονόματός του στην λίστα GOD, που η σιγουριά του για την επιτυχή έκβαση της υπόθεσης τον εγκατέλειπε. Με το ζόρι κρατήθηκε για να μην σπάσει και το εσωτερικό

τηλέφωνο που χτυπούσε.

«Ναι!»

«Κύριε Κάρσον το τηλεφώνημα έγινε από έναν τηλεφωνικό θάλαμο στην οδό Wilson! Να προχωρήσω σε έρευνα της περιοχής για υλικό από κάμερες ασφαλείας;»

Η οδός Wilson ήταν προέκταση της Mont Blanc πάνω στον περιφερειακό της λίμνης, οπότε η γκόμενα έμενε κάπου εκεί γύρω. Αν έμενε δηλαδή κάπου. Θα μπορούσε να ήταν και περαστική που ήρθε επιτούτου για τη συνάντηση. Όλα θα ξεκαθάριζαν σε μισή ώρα από τώρα. Ο Στιβ και η ομάδα του ήθελαν τουλάχιστον τρεις ώρες για να φτάσουν. Την ασφάλειά του στη συνάντηση θα την οργάνωνε μόνος του.

«Όχι μην ασχοληθείς μ' αυτό! Μάζεψε όμως όλη την ομάδα για μία συνάντησή μου έξω. Θέλω σε μισή ώρα να είμαι οδικώς στο bar του ξενοδοχείου Angletierre στη λίμνη. Εκεί θα συναντήσω μία γυναίκα η οποία είναι άκρως επικίνδυνη. Δεν ξέρω αν θα είναι μόνη της ή με κάλυψη, αυτό που ξέρω είναι ότι πρόκειται για εκβιασμό και πρέπει να είμαστε έτοιμοι για όλα. Θέλω να βάλεις ανθρώπους και μέσα στο bar, και στο lobby, και στον δρόμο. Επίσης θέλω μικρόφωνο πάνω μου για να καταγραφεί η συνομιλία μου μαζί της».

«Δεν νομίζω κύριε Κάρσον ότι προλαβαίνουμε να είμαστε σε μισή ώρα στη λίμνη οδικώς».

«Δεν σε πληρώνω για να νομίζεις! Πάρε ό,τι χρειάζεσαι μαζί σου στο αυτοκίνητο και στείλε αμέσως τους ανθρώπους σου με το ελικόπτερο στο ξενοδοχείο να ελέγξουν εξονυχιστικά τον χώρο! Εγώ μέχρι την Τρίτη δεν πετάω! Βρες μου κι ένα καινούργιο κινητό τηλέφωνο να βάλω την κάρτα μου!»

«Μάλιστα κύριε!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Στις έντεκα και πέντε ακριβώς, ο οδηγός της θωρακισμένης Extended Phantom Rolls Royce σταμάτησε λίγο μετά την γωνία της Mont Blanc με την Monthoux, μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου Angleterre. Τα εξίμισι χιλιάδες κυβικά του δωδεκακύλινδρου κινητήρα, είχαν καλύψει μια απόσταση εξήντα χιλιομέτρων σε λιγότερο από είκοσι λεπτά. Στα δυο πίσω ευρύχωρα καθίσματα, ο υπεύθυνος ασφαλείας έκανε μια τελευταία δοκιμή με το μικρόφωνο-καρφίτσα και στη συνέχεια το έδωσε στον Κάρσον ο οποίος το τοποθέτησε κάθετα στη γραβάτα του.

Ο θυρωρός του ξενοδοχείου στεκόταν ακίνητος με το δεξί χέρι στην πόρτα του αυτοκινήτου, περιμένοντας νόημα από τον πλούσιο επιχειρηματία για να την ανοίξει. Δυο μαυροντυμένοι άντρες κατέβηκαν τα σκαλιά και του έκαναν νόημα να απομακρυνθεί. Ο υπεύθυνος ασφαλείας άνοιξε τη δική του πόρτα, από τη μεριά της λεωφόρου, και έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου για ν' ανοίξει ο ίδιος την πόρτα του αφεντικού του.

Συνοδεία και των τριών, ο Κάρσον μπήκε στο ξενοδοχείο και κούνησε το κεφάλι στον ρεσεψιονίστ που είχε τσακιστεί στις υποκλίσεις. Οι συνοδοί του τον ενημέρωσαν ότι δεν υπήρχε καμία γυναίκα που να περιμένει μόνη της, ούτε στο bar, ούτε και στα τραπέζια της αίθουσας. Ο Κάρσον κάθισε σ' ένα σκαμπό μπροστά στο μπαρ και έκανε νόημα στους συνοδούς του να απομακρυνθούν. Αγνόησε τον μπάρμαν που προσπαθούσε να πιάσει το βλέμμα του για να τον εξυπηρετήσει και έβγαλε το κινητό από την τσέπη του σακακιού του.

Βρήκε στη μνήμη το τηλέφωνο του επίτροπου της ελβετικής αστυνομίας και άπτησε το πράσινο κουμπί. Στο παρελθόν είχαν συναντηθεί κάποιες φορές, αφού ο Κάρσον είχε διαθέσει δωρεάν ένα από τα επαγγελματικά κτίρια που του ανήκαν, για να στεγαστεί η ακαδημία εκπαίδευσης νεοσύλλεκτων. Ο επίτροπος ήταν πάντα τυπικός μαζί του, και οι ελάχιστες “εξυπηρετήσεις” που του είχε κάνει από τότε που τους είχε δώσει το κτίριο, δεν ξέφευγαν ποτέ από τα όρια του νόμου. Τις τελευταίες δυο μέρες όμως είχαν μιλήσει πάνω από δέκα φορές στο τηλέφωνο και οι συνομιλίες τους αφορούσαν αποκλειστικά και μόνο στην εμφάνιση του ονόματός του στη λίστα GOD.

«Καλησπέρα κύριε Κάρσον. Έχουμε κάποιο νεότερο;»

«Καλησπέρα επίτροπε. Όχι, για άλλο λόγο σας παίρνω. Βρίσκομαι στο ξενοδοχείο Angleterre στη Γενεύη για ένα επαγγελματικό ραντεβού, και καθώς ερχόμουν παρατήρησα ένα αυτοκίνητο με τέσσερις επιβάτες να μας ακολουθεί καθ’ όλη τη διάρκεια της διαδρομής μέχρι το ξενοδοχείο. Μπορεί να είναι και η ιδέα μου βέβαια, αλλά λόγω της κατάστασης με την υπόθεση της λίστας, φυσάω και το γιαούρτι μέχρι τη Δευτέρα. Μήπως είναι εύκολο να στείλετε ένα περιπολικό στο ξενοδοχείο να υπάρχει και μια πρόσθετη ασφάλεια πέρα από τους δικούς μου;»

«Τον αριθμό του αυτοκινήτου τον είδατε;»

«Δεν πρόλαβα. Μας προσπέρασαν αμέσως μόλις σταματήσαμε».

«Εντάξει κύριε Κάρσον. Θα ειδοποιήσω να στείλουν ένα περιπολικό για όση ώρα θα είσαστε εκεί και θα σας συνοδεύσουν μετά και πίσω στο σπίτι».

«Καλοσύνη σας επίτροπε, σας ευχαριστώ!»

Ο Κάρσον έκλεισε το τηλέφωνο και ένιωσε κάπως καλύτερα. Είχε τους δικούς του, είχε την αστυνομία,

έρχονταν και οι Αμερικάνοι, τί άλλο να κάνει; Εξάλλου ο τρελός δεν είχε σκοτώσει κανέναν πριν την ημερομηνία που έγραφε στη λίστα. Παρήγγειλε ένα Blue Label και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Το φωτισμένο σιντριβάνι Jet d' Eau στην απέναντι πλευρά της λίμνης Léman, τίνιζε το νερό εκατόν σαράντα μέτρα πάνω από την επιφάνειά της, αλλάζοντας χρώματα κάθε δέκα δευτερόλεπτα. Ο Κάρσον χαλάρωσε το βλέμμα του και το μυαλό του ασυναίσθητα πήγε στο ξεκίνημα της αυτοδημιούργητης πορείας του.

Η πρώτη του μεγάλη δουλειά ήταν στο Los Angeles στα είκοσί του χρόνια. Νοσοκόμος τότε σε οίκο ευγηρίας, διάλεγε τα θύματά του σύμφωνα με την οικογενειακή και οικονομική τους κατάσταση, αφού διάβαζε πρώτα κρυφά τις καρτέλες τους. Όσοι από τους ηλικιωμένους είχαν καταχωρήσει στα προσωπικά τους στοιχεία, ως υπεύθυνο για τους ίδιους, κάποιο άτομο με μακρινό βαθμό συγγένειας, έμπαιναν αυτόματα στο στόχαστρό του. Τρία χρόνια αργότερα υπήρχαν δυο μηνύσεις και πολλές καταγγελίες εναντίον του, από συγγενείς που δεν πίστευαν στα μάτια τους όταν άνοιγαν οι διαθήκες των αποθανόντων.

Όταν τον απέλυσαν, είχε ήδη φτιάξει μια πρώτη μαγιά από εφτακόσιες χιλιάδες δολάρια, από τα οποία ξόδεψε μόνο τα πενήντα σε δικηγόρους και δικαστικά έξοδα. Εικοσιτριών χρονών με εξακόσιες πενήντα χιλιάδες δολάρια στην τράπεζα έβλεπε όλο τον κόσμο σαν μια τεράστια ευκαιρία εκμετάλλευσης. Ποτέ δεν επέτρεψε να μπει, συναισθηματικά, γυναίκα ή φίλος στη ζωή του. Ακόμα και όταν έμαθε ότι πέθανε η μάνα του δεν είχε διαθέσει ούτε τις πέντε ώρες που χρειαζόταν για να πάει στην κηδεία. Οι λογαριασμοί του εκείνη την ημέρα έδειχναν ότι είχε ξεπεράσει το πρώτο δεκαψήφιο σε

δολάρια. Ο Κάρσον είχε παραδώσει την ψυχή του στον ένα και μοναδικό Θεό που πίστευε. Στο χρήμα!

Σήμερα, τριάντα χρόνια αργότερα, ο όμιλος πρωτοστατούσε στους περισσότερους από τους επιχειρηματικούς τομείς στους οποίους εξαπλωνόταν. Δεν υπήρχε ηθικό και ανήθικο στις επιχειρήσεις. Ό,τι γεννούσε χρήμα ήταν θεμιτό. Ο νόμος της αγοράς είναι πάντα ευμετάβλητος και προσαρμόσιμος στις εκάστοτε ανάγκες. Ο Κάρσον δημιουργούσε ανάγκες και ο νόμος προσαρμοζόταν σ' αυτές. Όταν ο όμιλος και ο νόμος ταυτίζονταν, τότε μιλούσε για "απόλυτη επιτυχία". Μοναδικός του στόχος πλέον, ήταν να σπάσει πρώτος στη Γη το φράγμα των έντεκα ψηφίων. Και τώρα ένας τρελός του ζητούσε να πετάξει τριάντα δις στα σκουπίδια!

Το ρολί στον τοίχο του μπαρ έδειχνε τώρα δώδεκα παρά είκοσι και είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Το κινητό του χτύπησε την ώρα που ο μπάρμαν ακουμπούσε το δεύτερο ποτό μπροστά του.

«Τόσο πολύ φοβάσαι μια γυναίκα;»

«Πού είσαι;»

«Πάρε το ποτό σου και έλα στο γωνιακό τραπέζι πίσω σου».

Ο Κάρσον γύρισε απότομα προς τα πίσω και είδε μια τριανταπεντάρα γυναίκα να του κάνει νόημα από το τραπέζι που βρισκόταν δεξιά από το αναμμένο τζάκι, μπροστά στη μία από τις δυο μεγάλες βιβλιοθήκες του χώρου. Απέναντί της, γυρισμένος πλάτη, καθόταν ένας μελαχρινός άντρας με φαρδιές πλάτες και κοντοκουρεμένα μαλλιά. Πρέπει να είχαν έρθει πριν απ' αυτόν, αφού όση ώρα καθόταν στο μπαρ, δεν τους είχε δει να μπαίνουν. Έκανε να σηκωθεί αλλά η φωνή της γυναίκας στο τηλέφωνο τον σταμάτησε. Τώρα τον κάρφωσε και με τα

μάτια, και η φωνή της είχε γίνει πιο επιτακτική.

«Πριν ξεκινήσεις, βγάλε την καρφίτσα από την γραβάτα σου και δώσ' την στον μπάρμαν, σε παρακαλώ...»

Πώς στο διάολο το ήξερε; Και ποιός ήταν αυτός μαζί της; Έβλεπε ότι δεν είχε κανέναν έλεγχο της κατάστασης κι αυτό τον έκανε έξαλλο. Γύρισε προς τη μεριά του μπαρ και έκανε πως βγάζει την καρφίτσα, ενώ ταυτόχρονα μιλούσε στο μικρόφωνο.

“Είναι εδώ μέσα μαζί μ' έναν άντρα. Θέλω δυο στο μπαρ και δυο σε κοντινό τραπέζι. Βγάλτε σακάκια να μην είσαστε όλοι ίδιοι. Για την καρφίτσα ήξερε και την αφήνω στο μπαρ. Εάν έρθουν μπάτσοι και με ζητήσουν, να μην με πλησιάσουν όσο είμαι μαζί τους!”

Έδωσε το μικρόφωνο-καρφίτσα στον μπάρμαν λέγοντάς του να το φυλάξει μέχρι να του το ζητήσει και στη συνέχεια έβαλε το χέρι του μέσα από το σακάκι και ακούμπησε την ασημένια λαβή της μπερέτας 9Μ που είχε πάντα μαζί του όταν κυκλοφορούσε έξω. Η επαφή με το κρύο μέταλλο, του έδωσε το κουράγιο που χρειαζόταν για να καλύψει την ελάχιστη απόσταση που τον χώριζε από τους εκβιαστές του.

Φτάνοντας στο τραπέζι ο άγνωστος άντρας γύρισε και τον κοίταξε κατάματα. Εκτός του ότι ήταν πολύ ωραίος άντρας, απ' αυτούς τους αρρενωπούς που βλέπεις σε περιοδικά μόδας, είχε μια παράξενη λάμψη στα μάτια του που έκανε τον Κάρσον να τραβήξει αμέσως το βλέμμα του και να γυρίσει προς τη μεριά της γυναίκας που καθόταν απέναντι. Εκείνη άπλωσε το χέρι της και του έδειξε την καρέκλα μπροστά του.

«Κάθισε στην παρέα μας κύριε Κάρσον...»

Το χαμόγελό της δεν έφτανε μέχρι τα μάτια της. Τα μάτια της τον κοιτούσαν απειλητικά και επικίνδυνα.

Έπρεπε να κάνει κάτι για να ανακτήσει τον έλεγχο της κατάστασης. Τράβηξε την καρέκλα και κάθισε κάνοντας νόημα στον μπάρμαν να του στείλει το ποτό του.

«Το όνομα μου το ξέρεις! Τα δικά σας;»

«Δεν χρειάζονται ονόματα για τη συζήτηση που θα κάνουμε κύριε Κάρσον...»

Ο άντρας συνέχισε να τον κοιτάζει, ενώ την κουβέντα την είχε αναλάβει εξ' ολοκλήρου η γυναίκα.

«Μήπως είδες καθόλου ειδήσεις την τελευταία ώρα;»

«Όχι. Δεν μου άφησες και πολύ χρόνο όπως ξέρεις...»

Η ένταση της φωνής της γυναίκας έπεσε κατά ένα τόνο, αλλά τα μάτια της τώρα έκαιγαν.

«Τα νεότερα είναι, ότι τα άτομα που έχασαν τη ζωή τους στο δυστύχημα που προκάλεσες, ανέρχονται σε δεκατρία, δυο εκ των οποίων ήταν παιδάκια, τριών και πέντε χρονών. Εξαερώθηκαν μαζί με τους γονείς τους, γιατί έτυχε να περνάνε με τ' αμάξι τους από το αντίθετο ρεύμα την ώρα της έκρηξης. Δεκατρία άτομα! Φαντάζομαι ότι για τον δικό σου κόσμο, πέρα από την Γεροδήμου που ήταν ο στόχος σου, οι υπόλοιποι ανήκουν στην κατηγορία “παράπλευρες απώλειες” έτσι δεν είναι; Έχεις εντυφήσει σ' αυτούς τους όρους, όχι μόνο στο επίπεδο μιας αποστολής όπως ήταν αυτή, αλλά και στα εκατομμύρια που πεθαίνουν για να συσσωρεύεις καθημερινά περισσότερο χρήμα, περισσότερο εγωισμό και περισσότερη ματαιοδοξία! Σωστά;»

Το στομάχι του Κάρσον είχε δεθεί κόμπος. Είχε να κάνει με την λίστα! Τα λόγια της ταίριαζαν πολύ με το εισαγωγικό κείμενο της λίστας! Αυτοί οι δύο πρέπει να είχαν κάποια σχέση με τον δημιουργό της. Εκτός αν είχε μπροστά του τον ίδιο τον δημιουργό! Γύρισε το βλέμμα του και πάλι προς τον άντρα του οποίου τα μάτια παρέμεναν καρφωμένα πάνω του. Η απόκοσμη λάμψη που

είχε δει και προηγουμένως, ήταν ακόμη εκεί. Σαν να είχε ανάψει κάποιος μια μικρή λάμπα μέσα στο κεφάλι του η οποία φώτιζε αχνά προς τα έξω. Όλες οι πληροφορίες που είχε μαζέψει τις τελευταίες μέρες έδειχναν ότι κάτι μεταφυσικό κρύβεται πίσω από την υπόθεση της λίστας, και τα μάτια αυτού του ανθρώπου δεν ήταν φυσιολογικά.

Ένα ρίγος διέτρεξε την ραχοκοκαλιά του. Αυτό που ένιωθε τώρα ήταν φόβος. Για πρώτη φορά στη ζωή του ο φόβος τον είχε παραλύσει! Κοίταξε γύρω του και είδε δυο δικούς του να τον κοιτάνε μέσα από τον καθρέφτη του μπαρ και δυο ακόμα να τραβάνε τις καρέκλες για να κάτσουν στο διπλανό τραπέζι. Δεν βοήθησε καθόλου. Γύρισε πάλι προς τη μεριά της γυναίκας. Τον άντρα δεν θα τον ζανακοιτούσε. Η όψη του, του έκοβε τα γόνατα.

«Δεν έχεις κανένα στοιχείο που να συνδέει εμένα με το video που λες!»

Η φωνή του είχε βγει ελαφρώς τρεμάμενη.

«Σου λέει κάτι το *“Είναι αρκετά μεταφυσικό αυτό για σένα;”*. Αν δεν σου λέει κάτι αυτό τότε άκου κι αυτό!»

Έπαιξε λίγο με την οθόνη του κινητού της και στη συνέχεια το ακούμπησε στη μέση του τραπεζιού. Η ψηφιοποιημένη φωνή του Κάρσον ακούστηκε πεντακάθαρα.

“Μόλις με πήρε μια άγνωστη γκόμενα και μου είπε ότι έχει στα χέρια της το βίντεο που μου έστειλες και όχι μόνο. Η ασφάλεια των επικοινωνιών σας είναι για κλάματα!”

Ο Κάρσον είχε βάλει το χέρι του πάνω στο τηλέφωνο για να καλύψει την ίδια του την φωνή πριν ακόμα τελειώσει η καταγραφή. Η γυναίκα του έκανε νόημα να σηκώσει το χέρι και πήρε πίσω το κινητό της. Η αγωνία ήταν πλέον ζωγραφισμένη σ' ολόκληρο το πρόσωπό του.

«Τι θες από μένα;»

«Από ένα εκατομμύριο ευρώ στις οικογένειες των θυμάτων του ατυχήματος και μια συνέντευξη τύπου το πρωί ότι προχωράς κι εσύ στις δωρεές της λίστας GOD, κάτι το οποίο θα ξεκινήσεις να κάνεις από σήμερα».

«Τί!!»

Ο Κάρσον τινάχτηκε στη θέση του με αποτέλεσμα να σηκωθούν αμέσως όρθιοι οι άντρες του διπλανού τραπέζιού.

«Πες τους να κάτσουν κάτω και ηρέμησε. Θα δεις ότι όταν κάνεις αυτά που πρέπει, μπορεί και να αισθανθείς ωραία στο τέλος. Μικρή πιθανότητα με σένα, αλλά μπορεί. Τι να σου πω...»

«Και πιστεύεις ότι θα πετάξω τριάντα δισεκατομμύρια δολάρια σε μερικές οργανώσεις του κώλου επειδή έχεις καταγράψει μια συνομιλία και έχεις κι ένα βίντεο αμφιβόλου προελεύσεως στα χέρια σου;»

«Σου ξαναλέω... Μ' εσένα, η πιθανότητα να το ευχαριστηθείς είναι πολύ μικρή...»

Κοίταξε το ρολόι στην οθόνη του κινητού της και στη συνέχεια σηκώθηκε όρθια.

«Ακολούθησέ μας στην αίθουσα υποδοχής κύριε Κάρσον. Εκεί θα λυθούν όλες οι απορίες σου».

«Γιατί, τί έχει στην αίθουσα υποδοχής;»

«Τηλεόραση!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Στις δώδεκα και είκοσι το BBC διέκοψε το πρόγραμμά του για να μεταδώσει μια έκτακτη είδηση. Για την ακρίβεια δεν ήταν απλά μια είδηση, αλλά μια ζωντανή συνέντευξη που αφορούσε την δισεκατομμυριούχο κόρη

του Γεροδήμου. Και δεν ήταν μόνο η συνέντευξη ζωντανή, αλλά και η ίδια η Γεροδήμου. Όλος ο κόσμος έμεινε με το στόμα ανοιχτό όταν την είδαν με σάρκα και οστά να συνομιλεί με τον διάσημο δημοσιογράφο Τόμας Άντερσεν, επτά ώρες μετά το θανατηφόρο δυστύχημα στην Ελλάδα. Ο Κάρσον είχε γείρει μπροστά στον καναπέ λες κι αν πλησίαζε περισσότερο την τηλεόραση το φάντασμα που έβλεπε μπροστά του θα εξαφανιζόταν.

«Κυρία Γεροδήμου καλησπέρα! Ο κόσμος, τις τελευταίες ώρες, μετά το τροχαίο δυστύχημα στην Ελλάδα, σας είχε για νεκρή. Τα εκατομμύρια των υποστηρικτών της λίστας GOD είχαν μπερδευτεί, για να μην χρησιμοποιήσω τον όρο απογοητευτεί, με την πιθανότητα να κρύβεται πίσω από τον θάνατό σας ο δημιουργός της λίστας, αθετώντας έτσι την συμφωνία σας. Όπως όλοι ξέρουν, ήσασταν η πρώτη που δέχτηκε να δώσει τα χρήματα στις οργανώσεις, και πριν ακόμα τελειώσει η μέρα μαθαίνουμε ότι σκοτώνεστε σε δυστύχημα. Μπορείτε να μας εξηγήσετε λοιπόν πώς γίνεται και βρίσκεστε κοντά μας ολοζώντανη και υγιής;»

«Καλησπέρα και σε εσάς κύριε Άντερσεν! Κατ' αρχάς δεν επρόκειτο για δυστύχημα. Επίσης, η απόπειρα δολοφονίας μου, γιατί περί αυτού πρόκειται, δεν έχει να κάνει με τον δημιουργό της λίστας. Αν ήταν εκείνος αναμεμιγμένος, τώρα θα ήμουν σίγουρα νεκρή. Η απόπειρα έχει να κάνει με την απόφαση που πήρα να δώσω τα χρήματα για να βοηθήσω τους συνανθρώπους μου. Η κίνησή μου αυτή, δυστυχώς δυσαρέστησε πολλούς από τους έχοντες και κατέχοντες. Ειδικά ανθρώπους που έπονται στη λίστα και δεν έχουν καμία διάθεση να δώσουν από το περίσσευμα τους.

»Το πρώτο που σκέφτηκαν όλοι όταν έμαθαν ότι είμαι νεκρή, ήταν όντως ότι ο δημιουργός της λίστας είναι

αναξιόπιστος. Ο θάνατός μου στην ημερομηνία που είχε καθορίσει εκείνος τον καθιστούσε υπεύθυνο. Στην πραγματικότητα όμως ο δημιουργός της λίστας είναι υπεύθυνος για τη σωτηρία μου και όχι για τον θάνατό μου. Εκείνος με συμβούλεψε να βάλω το κινητό μου τηλέφωνο σ' ένα αυτοκίνητο και να το στείλω ταξίδι με συνοδεία. Η αλήθεια είναι ότι δεν περίμενα να γίνει τέτοιο μακελειό. Φαντάζομαι ότι ούτε εκείνος θα μπορούσε να μαντέψει μέχρι που θα έφταναν κάποιοι για να πετύχουν το σκοπό τους.

»Αυτοί οι κάποιοι λοιπόν, χρησιμοποίησαν την δύναμη του χρήματος και την επιρροή τους, προκαλώντας ένα πολύνεκρο δυστύχημα, με μοναδικό στόχο να κατευθύνουν την κοινή γνώμη προς όφελός τους! Ποιός θα έδινε χρήματα μετά από μένα αν ήξερε ότι έτσι κι αλλιώς ο δημιουργός της λίστας θα τον σκοτώσει; Κανείς! Και ποιος θα τον κατηγορούσε που δεν δίνει; Πάλι κανείς!»

Η Γκρέτα τράβηξε το βλέμμα της από τον παρουσιαστή και γύρισε κατευθείαν στην κάμερα.

«Υπολόγισες λάθος όμως φίλε μου! Ξέρω ότι τώρα με βλέπεις ζωντανή, και ο φόβος σ' έχει κάνει να παραλύσεις. Όπως ξέρω και πόσο δύσκολο είναι για σένα να δώσεις έστω και το ελάχιστο από το περίσσευμά σου· πόσο απίθανο είναι να πειστείς ότι αυτή η λίστα είναι μια ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας. Ο δημιουργός της λίστας έχει δίκιο! Μόνο με την απειλή μπορεί να ταρακουνηθείς και να ξυπνήσεις! Αν όμως έχεις βάλει το χρήμα, και ό,τι αυτό αντιπροσωπεύει, πάνω κι από την ίδια σου τη ζωή, σου εγγυώμαι ότι αυτός έχει τη δύναμη να σε εξαφανίσει από προσώπου γης, ό,τι κι αν κάνεις, όπου κι αν κρυφτείς!»

Ο Τόμας Άντερσεν δεν πίστευε στην τύχη του. Η

συνέντευξη αυτή εξελισσόταν σε γεγονός της χρονιάς.

«Δηλαδή μας λέτε ότι συναντήσατε αυτοπροσώπως τον δημιουργό της λίστας;»

«Αυτοπροσώπως όχι! Η επικοινωνία μας έγινε με μηνύματα κειμένου, τα οποία μου έστειλε από διαφορετικό κινητό κάθε φορά, αλλά τα στοιχεία και οι πληροφορίες που μου έδωσε με έπεισαν ότι επρόκειτο γι' αυτόν. Όπως σας είπα και πριν, αν δεν τον είχα ακούσει, τώρα θα ήμουν νεκρή».

Η φωνή από τον control στο ακουστικό του Τόμας, τον ενημέρωσε για την μεγαλύτερη τηλεθέαση που είχε το BBC τα τελευταία δέκα χρόνια. Στο στούντιο είχαν έρθει ήδη οι δυο από τους πέντε κορυφαίους πολιτικούς αναλυτές που διέθετε το κανάλι και μέχρι να οργανωθούν για να βοηθήσουν τον Τόμας στην έκτακτη αυτή συνέντευξη, το control έδωσε δυο λεπτά διαφημίσεων. Ο Τόμας ανακοίνωσε το δίλεπτο διάλλειμα και ζήτησε συγγνώμη από την καλεσμένη του για την διακοπή.

Ο άντρας με το πύρινο βλέμμα κοίταζε τον Κάρσον στα μάτια και μίλησε για πρώτη φορά.

«Τι κατάφερες τελικά; Τίποτα! Απλά πρόσθεσες δεκατρείς ακόμα αθώους στην ατελείωτη λίστα των θυμάτων σου. Μια και μόνο ευκαιρία σου έχει μείνει για να εξιλεωθείς κάπως για το κακό που έχεις προκαλέσει σ' αυτόν τον κόσμο μέχρι σήμερα. Εκμεταλλεύσου την!»

Ο Κάρσον σηκώθηκε όρθιος, ενώ το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι του.

«Θα μου πείτε επιτέλους ποιοί στο διάολο είσαστε;»

Η γυναίκα τον κοίταξε τώρα ειρωνικά και χαμογέλασε.

«Πάλι άρχισες να βρίζεις;»

Αυτή τη φορά ο Κάρσον έχασε εντελώς τον έλεγχο. Απ' τη μία η πίεση των τελευταίων ημερών με την λίστα του

διαβόλου, και από την άλλη ο φόβος τώρα της αποκάλυψης του σχεδίου του, έκαναν το ποτήρι να ξεχειλίσει. Έβαλε το χέρι του μέσα από το σακάκι και τράβηξε την μπερέτα από τη θήκη της. Γύρισε το όπλο προς τη μεριά του άντρα και μετά... σκοτάδι.

Το επόμενο που θυμόταν ήταν να ανοίγει τα μάτια του και να αντιλαμβάνεται ότι είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα, στην αίθουσα υποδοχής του ξενοδοχείου. Δίπλα του ακριβώς βρισκόταν η μπερέτα του με τον γεμιστήρα γεμάτο. Η εικόνα μπροστά του αναβόσβηγε και μόνο όταν άκουσε τον χαρακτηριστικό ήχο από τις λάμπες στα φωτιστικά του χώρου που έτριζαν, κατάλαβε ότι αυτό που έβλεπε είχε να κάνει με την αυξομείωση της έντασης του ρεύματος. Στην ίδια κατάσταση με τον Κάρσον ήταν και οι σωματοφύλακές του, και ο ρεσεψιονίστ του ξενοδοχείου. Όλοι σηκώνονταν από κάτω και κοιτάζονταν μεταξύ τους. Η γυναίκα με τον άντρα είχαν εξαφανιστεί!

Ο Κάρσον γύρισε το κεφάλι του προς την τηλεόραση, η οποία μόλις είχε επανέλθει στην κανονική της λειτουργία, και διαπίστωσε ότι οι διαφημίσεις δεν είχαν τελειώσει. Όλα είχαν γίνει σε λιγότερο από δυο λεπτά. Έξι άτομα μεμιάς λιπόθυμα στο πάτωμα, χωρίς κανένα ίχνος βίας. Ζαλισμένος, κάθισε στον καναπέ που καθόταν πριν ο διάολος με τα πύρινα μάτια. Ο φόβος αυτή τη φορά γύρισε ισχυρότερος από πριν. Εκτός του ότι είχε αποκαλυφθεί η συνομοσία του, μόλις είχε συναντηθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον τρελό που τον είχε βάλει στο μάτι. Και μόλις είχε επιβεβαιωθεί ότι ο τρελός αυτός είχε όντως μεταφυσικές δυνάμεις! Η σιγουριά που αντλούσε από τον μοναδικό του Θεό, το χρήμα, είχε αρχίσει να κλονίζεται.

Κοίταξε γύρω του και είδε τους τέσσερις σωματοφύλακες να τον κοιτάνε σαν χαζοί περιμένοντας

εντολές. Μάζεψε το όπλο του από κάτω, το έβαλε στη θήκη και τους έκανε νόημα να περιμένουν. Διέσχισε το διάδρομο και μπήκε στο μπάνιο για να συνέλθει. Κοίταξε στον καθρέφτη και το είδωλό του έμοιαζε τουλάχιστον εξήντα πέντε χρονών. Δέκα χρόνια πάνω από την ηλικία του. Έριξε μπόλικο νερό στο πρόσωπό του και πήρε μία καθαρή πετσέτα από το αυτόματο μηχάνημα δίπλα του για να σκουπιστεί. Μόλις άνοιξε πάλι τα μάτια του, τινάχτηκε έκπληκτος. Ένας άντρας στεκόταν όρθιος πίσω του και τον κοιτούσε μέσα από τον καθρέφτη.

«Γεια σου Κάρσον!»

«Ποιός είσαι πάλι εσύ;»

«Ας πούμε ότι είμαι ο μοναδικός άνθρωπος αυτή τη στιγμή στη Γη, που μπορεί να σε σώσει από τον διάολο που σε κυνηγάει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Λίγα τετράγωνα πιο κάτω, λίγο μετά τη γέφυρα Mont Blanc, η Ζωή άνοιξε με την μαγνητική κάρτα την πόρτα του δωματίου 203, στον δεύτερο όροφο του ξενοδοχείου Four Seasons. Ο Αίας μπήκε στο δωμάτιο και διέσχισε το σαλόνι για ν' ανοίξει τις κουρτίνες. Η λίμνη Léman με την φωτισμένη γέφυρα και το σιντριβάνι στο βάθος, προσέφεραν ένα μοναδικό θέαμα. Η Ζωή τον πλησίασε και στάθηκε δίπλα του χαζεύοντας τα ακίνητα νερά που αντικαθρέφτιζαν τα χιλιάδες φώτα της πόλης. Καθ' όλη τη διάρκεια της σύντομης διαδρομής τους μεταξύ των δυο ξενοδοχείων, δεν είχαν ανταλλάξει ούτε μια κουβέντα. Ο Αίας δεν είχε ακολουθήσει την ευθεία παραλιακή διαδρομή, αλλά είχαν περπατήσει γύρω από δύο τετράγωνα

με σκοπό, όπως της εξήγησε, να βγουν από την εμβέλεια των καμερών που υπήρχαν στον κεντρικό δρόμο.

«Είναι νεκροί;»

«Όχι! Απλά τους “κοίμισα” λίγο...»

«Με την ενέργεια που μας έλεγες;»

Κατά τη διάρκεια της πτήσης τους από την Ελλάδα με το ιδιωτικό τζετ της Γεροδήμου, ο Αίας έπρεπε να προλάβει να απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις τους μέχρι να φτάσουν στη Γενεύη, αφού αυτός και η Ζωή θα κατέβαιναν, ενώ η Γκρέτα με τον Μάρκο θα συνέχιζαν για Λονδίνο. Τη συζήτηση στο αεροπλάνο την είχε ανοίξει η Γκρέτα, ζητώντας του περισσότερες πληροφορίες για το θέμα των “δυσπόστατων” και το πώς βρέθηκε ο ίδιος εδώ στη Γη. Ο Αίας τους εξήγησε με όσο πιο απλά λόγια μπορούσε, τι σημαίνει “πανομοιότυποι κόσμοι”, και πώς η ύπαρξή τους έγκειται στην υφή του ίδιου του Σύμπαντος.

Στην αρχή αναφέρθηκε στον Edwin Hubble, έναν Αμερικάνο αστροφυσικό επιστήμονα, ο οποίος πριν από έναν αιώνα, πολύ σωστά υποστήριξε ότι οι γαλαξίες απομακρύνονται ο ένας από τον άλλο με ταχύτητες ανάλογες των αποστάσεών τους. Ουσιαστικά δηλαδή, το Σύμπαν διαστέλλεται συνεχώς. Η πιο συναρπαστική συνέπεια του νόμου αυτού, είναι ότι αφού οι αποστάσεις μεταξύ των γαλαξιών αυξάνονται καθώς κοιτάζουμε προς την κατεύθυνση του μέλλοντος, τότε θα πρέπει και να μειώνονται όσο οπισθοδρομούμε προς την κατεύθυνση του παρελθόντος. Αν δηλαδή προβάλλουμε προς τα πίσω την ταινία εξέλιξης του σύμπαντός μας, ξεκινώντας από τις σημερινές θέσεις και ταχύτητες των γαλαξιών, θα διαπιστώσουμε ότι τα πάντα συστέλλονται και καταλήγουν σε ένα και μοναδικό σημείο, το σημείο μηδέν, σε απόσταση είκοσι δισεκατομμυρίων χρόνων πίσω. Τότε,

δηλαδή, που έγινε η λεγόμενη “Μεγάλη Έκρηξη”, η οποία δημιούργησε το Σύμπαν όπως το γνωρίζουμε σήμερα. Αυτή καθόρισε όλους τους φυσικούς νόμους που ισχύουν, όπως για παράδειγμα ότι ο χωρόχρονος είναι τετραδιάστατος.

Στη συνέχεια ο Αίας μπήκε σε θέματα τα οποία οι επιστήμονες στη Γη δεν είχαν καν φανταστεί ακόμα. Χαρακτηριστικά ανέφερε ότι ένας από τους νόμους της “Μεγάλης Έκρηξης” ήταν και τα “πανομοιότυπα”. Στην αρχική τους μορφή, θα μπορούσαμε να τα φανταστούμε σαν δυο ολόιδια κομμάτια ύλης, τα οποία προήλθαν από ίσες ποσότητες ενέργειας κατά την διάρκεια της έκρηξης. Σύμφωνα με τις έρευνες των επιστημόνων στον πλανήτη του, όσα απ’ αυτά τα ζευγάρια ύλης, ακολούθησαν εκ διαμέτρου αντίθετες πορείες στη νοητή υπερσφαίρα που σχηματίστηκε μετά την “Μεγάλη Έκρηξη”, απέκτησαν τις ιδιότητες των “πανομοιότυπων”. Τα κομμάτια αυτά, με την πάροδο δισεκατομμυρίων ετών, εξελίχτηκαν σε “πανομοιότυπους” γαλαξίες, οι οποίοι απομακρύνονταν από το σημείο μηδέν σε άτακτα μεταξύ τους χρονικά διαστήματα, αλλά πάντα κινούμενοι με αντίθετη φορά, πάνω στην ίδια νοητή ευθεία.

Οι “πανομοιότυποι” γαλαξίες έχουν την ιδιότητα να διαμορφώνονται και να εξελίσσονται με τον ίδιο τρόπο στη μονάδα του χρόνου. Η μόνη τους διαφορά είναι η απόστασή τους από το σημείο της “Μεγάλης Έκρηξης”. Ο γαλαξίας δηλαδή που ανήκει το ηλιακό σύστημα από το οποίο έρχεται ο ίδιος, βρίσκεται διακόσια γήινα χρόνια μπροστά από τον αντίστοιχο δικό μας και σύμφωνα με τις έρευνες των επιστημόνων τους, προπορεύεται σε σχέση με όλους τους άλλους γαλαξίες που κινούνται με την ίδια φορά πάνω στη νοητή ευθεία που τους ενώνει με το σημείο μηδέν. Ως εκ τούτου και ο πολιτισμός που έχει αναπτυχθεί

στον αντίστοιχο με τον δικό μας πλανήτη, βρίσκεται σε μεταγενέστερο εξελικτικό στάδιο σε σχέση με όλους τους υπόλοιπους της ίδιαςφοράς. Οι “πανομοιότυποι” γαλαξίες της νοητής ευθείας που κινούμαστε είναι πάνω από επτά δισεκατομμύρια.

Στην αντίθετη φορά, σ’ αυτή δηλαδή που κινείται ο δικός μας γαλαξίας, υπάρχουν και μεταγενέστεροι γαλαξίες απ’ αυτόν του Αία. Ο πλανήτης του Αία έχει δεχτεί επισκέψεις στο παρελθόν από “δισυπόστατους” που τους βοήθησαν κι αυτούς να βγουν από αδιέξοδα, όπως ακριβώς προσπαθεί να κάνει και ο ίδιος τώρα μ’ εμάς εδώ στη Γη.

Κατά τ’ άλλα το ηλιακό τους σύστημα είναι ένα πιστό αντίγραφο του δικού μας, με οκτώ πλανήτες να περιστρέφονται σε ελλειπτική τροχιά γύρω από έναν ήλιο ηλικίας πέντε δισεκατομμυρίων ετών, τέσσερις εκ των οποίων έχουν στέρεα επιφάνεια και σύσταση παρόμοια με αυτή της Γης. Η χλωρίδα και πανίδα του πλανήτη του, εξελίχτηκε μ’ έναν αντίστοιχο τρόπο με τη δική μας. Συνεπώς και το ζώο που κυριάρχησε και εξελίχτηκε εκεί, ο δικός τους homo sapiens, μορφολογικά, είναι ίδιος με τον άνθρωπο. Ο πολιτισμός τους σήμερα είναι κάτι αντίστοιχο με αυτό που θα δούμε εδώ μετά από διακόσια χρόνια. Αν προλάβουμε!

Οι “δισυπόστατοι”, συνέχισε, είναι ενέργειες -ψυχές στη δική μας ορολογία-, που συνυπάρχουν χρονικά και είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους και στους δυο κόσμους. Για τον πνευματικά εξελιγμένο, κατά διακόσια χρόνια, Αία, η πρόσβαση στον “δισυπόστατό” του μπορεί να γίνει εκούσια, ενώ για τον γήινο, μόνο κατά τη διάρκεια του ύπνου του, και χωρίς να έχει κανέναν έλεγχο.

Πριν από διακόσια χρόνια η τεχνολογία είχε κάνει ήδη άλματα και στον δικό του πλανήτη, οπότε στο διάστημα

που μεσολάβησε μέχρι το δικό μας σήμερα, η εξέλιξή τους ήταν θεαματική. Εάν ξεπεράσουμε, σύμφωνα με τον ίδιο, το πρόβλημα του εγωισμού και της απληστίας και αποφύγουμε την ολική καταστροφή, είναι σίγουρο ότι σε διακόσια χρόνια θα είμαστε σε ένα αντίστοιχο εξελικτικό στάδιο με το δικό τους. Τότε θα έχουμε κι εμείς πρόσβαση σε αντίστοιχους “πανομοιότυπους κόσμους”, και θα μπορούμε να βοηθάμε, μέσω “δισυπόστατων”, πολιτισμούς λιγότερο εξελιγμένους από τον δικό μας.

Το βασικότερο βήμα που πρέπει να γίνει για να προχωρήσουμε προς αυτή την κατεύθυνση είναι να αφυπνιστούμε και να δούμε τη φύση του Σύμπαντος που μας περιβάλλει. Το Σύμπαν είναι μία απέραντη, ενιαία, και αδιαίρετη ολότητα. Η έννοια της εξατομίκευσης και της προσωπικής ύπαρξης, δεν έχει υπόσταση μέσα στο Σύμπαν. Δεν μπορεί δηλαδή να ευτυχεί το μέρος όταν πάσχει το όλον. Η ευτυχία του μέρους μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της ευτυχίας του συνόλου.

Όταν η κουλτούρα μας, οι πολιτικές μας ιδεολογίες και το κυριότερο, η εκπαίδευσή μας, μας οδηγούν σε μία ανελέητη κούρσα με μοναδικό στόχο την οικονομική επιτυχία, τότε η σημερινή μας κατάντια δεν είναι απορίας άξια. Αυτοί που κατέκτησαν τις υψηλότερες θέσεις στην κούρσα αυτή, δημιούργησαν πίσω τους μια θάλασσα φτώχειας και δυστυχίας.

Η λίστα δημιουργήθηκε για να αφυπνίσει τους πλούσιους. Το μεγαλύτερο ποσοστό των υποψηφίων, εκτός δηλαδή από τους ψυχικά διαταραγμένους, θα λάβουν μια απίστευτη ικανοποίηση από το “βάρος” που θα φύγει από πάνω τους, αφού καθημερινά γίνονται ηθικοί αυτουργοί σε εγκλήματα εις βάρος των αδυνάτων, που προκαλούνται από το άχρηστο για τους ίδιους συσσωρευμένο χρήμα.

Σύμφωνα με το θεώρημα δράσης-αντίδρασης, η αρνητική ενέργεια που δημιουργείται από τα αποτελέσματα της συσσώρευσης αυτής, επιβαρύνει διαχρονικά και τους ίδιους. Η ενέργεια αυτή αλλάζει αμέσως μορφή, έστω και με μερική απελευθέρωση από την αιτία που την προκάλεσε. Σκοπός του Αία δεν ήταν να κάνει τους πλούσιους φτωχούς. Σκοπός του ήταν να μειώσει λίγο το χάσμα μεταξύ τους, έτσι ώστε να αποφευχθούν τα χειρότερα. Η λίστα ήταν μια κάθετη λύση για να προσεγγίσει άμεσα τις άκρες του χάσματος. Στη μία άκρη οι ζάπλουτοι και στην άλλη οι εξαθλιωμένοι και το περιβάλλον, με αντιπρόσωπό τους τις είκοσι οργανώσεις.

Το σιντριβάνι μπροστά τους άλλαξε για μία ακόμη φορά χρώμα. Ο Αίας ξεκόλλησε από τη σιωπή του και η Ζωή επανήλθε στο παρόν.

«Ναι. Όλα έχουν να κάνουν με την ενέργεια. Και η ενέργεια είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα κύματα. Αυτά μεταφέρουν την ενέργεια. Όταν ο ανθρώπινος εγκέφαλος κατανοήσει την ουσία των κυμάτων, όταν βιώσετε εσείς οι ίδιοι τι σημαίνει συχνότητα, περίοδος, φάση κύματος και όλα τα υπόλοιπα μεγέθη που καθορίζουν το κύμα, τότε θα έχετε πλήρη πρόσβαση στην ενέργεια. Και τότε ολόκληρος ο κόσμος σας θα αλλάξει. Ακόμα και η ομιλία, φαντάσου, θα αποδειχθεί περιττή, αφού αντί να ταλαντώνετε μόρια αέρα με ηχητικά κύματα, θα μπορείτε να αποκωδικοποιείτε τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα που εκπέμπει ο άλλος απευθείας. Ολόκληρη η τεχνολογία όπως την γνωρίζετε μέχρι σήμερα θα αναπροσαρμοστεί στα καινούργια δεδομένα».

Η Ζωή τον άκουγε να μιλάει και ένιωθε και πάλι να μαγνητίζεται από την αύρα του. Τις τελευταίες ώρες που πέρασαν μαζί, η κατάσταση είχε ξεφύγει εντελώς. Κάθε ίνα

του κορμιού της ζητούσε απεγνωσμένα άμεση επαφή μαζί του. Η σκέψη της είχε τρομερή διαύγεια αφού ενεργειακά βρισκόταν μόνιμα σε υπερένταση, ειδικά όταν ήταν κοντά του, όπως τώρα.

«Δηλαδή μπορείς και διαβάζεις τις σκέψεις που κάνω θέλεις να πεις;»

«Για να μπορέσω να διαβάζω τις σκέψεις σου πρέπει να μου τις στείλεις στην κατάλληλη κυματομορφή. Σ' εμάς, τα αντίστοιχα δικά σας νήπια, αντί να μαθαίνουν να μιλάνε, μαθαίνουν πώς να ελέγχουν τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα που παράγει ο εγκέφαλός τους. Αυτό που εσείς ονομάζετε τηλεπάθεια για εμάς είναι καθημερινός τρόπος επικοινωνίας.

»Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα που παράγει τώρα ο δικός σου εγκέφαλος, δεν έχουν καμία συνάφεια, αφού δεν έχεις εκπαιδευτεί να τα ελέγχεις. Οπότε αντίστοιχα κι εγώ δεν βγάζω άκρη μ' αυτά που σκέφτεσαι, εκτός από κάποιες αποσπασματικές σκέψεις που τυχαίνει να μεταδοθούν με τον σωστό τρόπο. Αντίθετα όμως με την ασάφεια των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων του εγκεφάλου σας, όλοι οι υπόλοιποι τρόποι επικοινωνίας που χρησιμοποιείτε, βασίζονται σε προκαθορισμένα μεγέθη κυμάτων, τα οποία μπορώ πολύ εύκολα να αποκωδικοποιώ, είτε αυτά είναι ενσύρματα, είτε ασύρματα».

Η Ζωή έβγαλε την ανάσα που κρατούσε όσο άκουγε την απάντησή του. Εδώ και μία μέρα, το μόνο που σκεφτόταν ήταν εκείνος, και η απίστευτη επίδραση που είχε πάνω της. Εάν της έλεγε τώρα ότι μπορούσε να διαβάζει όλες αυτές τις σκέψεις της, θα ήταν το απόλυτο ξεγύμνωμα.

«Και αυτό με τους υπνοβάτες πώς το κάνεις; Πώς μπορείς να καθοδηγήσεις κάποιον μέσα στον ύπνο του να κάνει πράγματα που θέλεις εσύ;»

«Σε κατάσταση ύπνου, εάν κάποιος δεν έχει διδαχτεί να έχει τον έλεγχο, το κέντρο βούλησης του εγκεφάλου του, είναι ανοικτό σε εξωτερικές παρεμβάσεις. Αυτό που κάνω, είναι να συντονίζω τον άλλο εγκέφαλο, στα ίδια ακριβώς κύματα που εκπέμπει και ο δικός μου, όταν θέλω να κάνει κάτι συγκεκριμένο.

»Η επιτυχία δεν είναι πάντα σίγουρη, αφού μπορεί το κέντρο λήψης αποφάσεων του άλλου, να αντιδράσει διαφορετικά απ' ότι θα αντιδρούσε το δικό μου. Άλλο το να θέλω να κάνω κάτι, και άλλο το να το κάνω τελικά. Μπορεί, για παράδειγμα, να συντονιστώ με κάποιον και να θέλω να μπει σ' ένα ασανσέρ. Ενώ εγώ θα έμπαινα χωρίς δεύτερη σκέψη, το δικό του κέντρο λήψης αποφάσεων μπορεί να αντιδράσει και να μην μπει. Θα μπορούσε να είναι κλειστοφοβικός ας πούμε, και το αίσθημα του φόβου να υπερισχύσει της βούλησής μου.

»Το πιο εύκολο πάντως είναι να στείλεις έναν υποβάτη να σκοτώσει κάποιον, αφού όχι μόνο γεννιόμαστε επιρρεπείς στη βία, αλλά είμαστε και “προγραμματισμένοι” να μας αρέσει, καθώς η εκδήλωσή της απελευθερώνει μία ουσία στον εγκέφαλο, την ντοπαμίνη, η οποία “δίνει σήμα” στον οργανισμό ότι περνάμε καλά».

«Οι τρεις πρώτοι της λίστας για παράδειγμα...»

«Ακριβώς! Και το οξύμωρο εδώ είναι ότι, ενώ τους τρεις πρώτους, αυτούς που δεν δέχτηκαν να συνεργαστούν, τους σκότωσαν οι υποβάτες σωματοφύλακές τους, στην περίπτωση της Γκρέτας που συνεργάστηκε, σκοτώθηκαν οι σωματοφύλακές της. Χωρίς να υπάρχει πρόθεση δηλαδή, οι υποψήφιοι θύτες έγιναν θύματα. Όσο για πριν στο ξενοδοχείο, οι εγκέφαλοι των έξι που βρίσκονταν κοντά μας δέχτηκαν ένα καταγισμό κυμάτων χαμηλής τάσης και υψηλής συχνότητας, με αποτέλεσμα να περάσουν

αμέσως σε κατάσταση ύπνου. Εκεί, χρησιμοποίησα όλη τη διαθέσιμη ενέργεια του χώρου για να το πετύχω».

Ο Αίας έκανε μια μικρή παύση και στη συνέχεια γύρισε προς το μέρος της.

«Υπάρχει όμως και κάτι άλλο που δεν ανέφερα πριν στο αεροπλάνο...»

«Τί;»

«Σας είπα το τί έκανα για να μείνω μόνιμα εδώ στη Γη. Δεν σας είπα όμως το γιατί το έκανα...»

«Είχες πει ότι θέλεις να βοηθήσεις εμάς και τον πλανήτη...»

«Ζωή, κανένας “δισυπόστατος” σύμφωνα με τα ιστορικά μας αρχεία δεν κλείδωσε σε αντιμετάθεση μέχρι σήμερα. Δεν θα άφηνα μόνιμα τον κόσμο μου για να σας βοηθήσω. Αυτό μπορούσα να το κάνω και με τις εναλλαγές, όπως πριν».

«Τότε;»

Ο Αίας την έπιασε από το χέρι και την οδήγησε στον καναπέ. Κάθισε δίπλα της και την κοίταξε στα μάτια.

«Η αποκωδικοποίηση των μυστικών της ενέργειας, μας έδωσε ακόμα μία δυνατότητα. Ανάλογα με τη συχνότητα και κάποια ακόμα χαρακτηριστικά των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων που εκπέμπει ο κάθε άνθρωπος, ξέρουμε τους ενεργειακά συμβατούς μ’ εμάς, από την πρώτη στιγμή που γεννιόμαστε. Στον πλανήτη μου δηλαδή γνωρίζουμε εκ των προτέρων, μέσω των εγκεφαλικών μας κυμάτων, με ποιόν ταιριάζουμε περισσότερο. Οι υπολογιστές μας, για κάθε νεογέννητο, έχουν λίστα με υποψήφιους του αντίθετου φύλου η οποία ενημερώνεται μέχρι και το πέμπτο έτος της ηλικίας τους.

»Μία φορά κάθε τριάντα χρόνια περίπου, εμφανίζεται και το φαινόμενο της ταύτισης, η οποία είναι η απόλυτη

ενεργειακή συμβατότητα ετερόφυλων. Σ' αυτές τις σπάνιες περιπτώσεις, όλα τα χαρακτηριστικά των εγκεφαλικών κυμάτων των δυο ατόμων ταυτίζονται».

Η Ζωή χωρίς να ξέρει γιατί, είχε αρχίσει να μουδιάζει σ' ολόκληρο το σώμα. Τα λόγια του Αία ήταν σίγουρη ότι τα είχε ξανακούσει. Αυτή τη σκηνή την είχε ξαναδεί. Ή την είχε ξαναδεί ή άκουγε πράγματα που το ένστικτό της τα είχε αντιληφθεί πριν καν ειπωθούν.

«Όταν δυο ενέργειες είναι απόλυτα συμβατές, δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να τις σταματήσει από το να ενωθούν. Για πρώτη φορά όμως στην ιστορία του πλανήτη μου, ένας “δισυπόστατος” βρίσκει ένα άτομο απόλυτα συμβατό με την ενέργειά του, σε πανομοιότυπο κόσμο. Ζωή, από τη στιγμή που κλείδωσα σε αντιμετάθεση, δεν ξέρω πλέον που πάω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ό,τι νιώθεις, το νιώθω κι εγώ!»

Η Ζωή δεν άντεξε άλλο και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του. Άμεση έκρηξη συναισθημάτων και ταυτόχρονα πανδαισία αισθήσεων. Η ενέργεια, τους απογείωσε, όπως απογείωνε το σιντριβάνι το νερό της λίμνης. Από τη στιγμή που γδύθηκαν, τα σώματά τους δεν μπορούσαν να αποχωριστούν το ένα το άλλο. Κάποια στιγμή η Ζωή σχεδόν έχασε τις αισθήσεις της από την υπερβολική συναισθηματική φόρτιση και τους απανωτούς οργανισμούς. Ο Αίας την μετέφερε στα χέρια μέχρι την κρεβατοκάμαρα και προσπάθησε να ηρεμήσει και ο ίδιος. Το πρωί τους βρήκε σφιχταγκαλιασμένους στο κέντρο του μεγάλου κρεβατιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Ο χώρος μπροστά του έμοιαζε με σκηνικό από ταινία επιστημονικής φαντασίας. Η γυναίκα με τα πύρινα μάτια, τον είχε οδηγήσει σε μία τεράστια κυκλική αίθουσα, φτιαγμένη εξολοκλήρου από το ίδιο υλικό που ήταν και οι τοίχοι στο δωμάτιο που είχε ξυπνήσει νωρίτερα. Στο κέντρο της αίθουσας, υπήρχε ένα μεγάλο άνοιγμα στο έδαφος, μέσα στο οποίο περιστρεφόταν αργά μία γιγάντια μεταλλική σφαίρα. Μόνο το πάνω μέρος της ήταν ορατό, αφού ένα δυνατό λευκό φως -το μοναδικό που υπήρχε στο χώρο- την φώτιζε τόσο έντονα από κάτω, που ήταν σαν να την απορροφούσε μέσα του. Στην περίμετρο των τοιχωμάτων του χώρου υπήρχαν πολυθρόνες, ισάριθμα μοιρασμένες σε τρία διαφορετικά επίπεδα. Κάθε επίπεδο είχε πλάτος τρία μέτρα, ενώ η απόσταση του τελευταίου επιπέδου από τη σφαίρα ήταν λιγότερο από δέκα μέτρα.

Ο Αίας ακολούθησε την αμίλητη γυναίκα στην απέναντι πλευρά της αίθουσας, εκεί όπου καθόταν μόνος του ένας άντρας, χωρίς καθόλου μαλλιά κι αυτός, όπως όλοι τους. Η φόρμα που φορούσε ήταν ίδια μ' αυτή που του είχε δώσει η άγνωστη πριν βγουν από το δωμάτιο. Το υλικό από το οποίο ήταν φτιαγμένη δεν είχε καμία σχέση με ό,τι ήξερε μέχρι σήμερα. Ενώ έμοιαζε να είναι συνθετικό με όψη και υφή δέρματος, η αίσθηση που έδινε πάνω σου, ήταν ότι δεν φορούσες τίποτα. Η γυναίκα, του έδειξε τη θέση δίπλα στον άγνωστο, ενώ η ίδια ανέβηκε στο επόμενο επίπεδο και κάθισε στην πολυθρόνα που υπήρχε πίσω τους.

Μόλις κάθισε ο Αίας, το μπροστινό μέρος από το δεξί μπράτσο της πολυθρόνας μετατράπηκε αυτόματα σε οθόνη κρυστάλλων, η οποία έδειχνε κάτι σαν πυρήνα ατόμου με

ηλεκτρόνια να γυρίζουν γύρω του. Την ώρα που πήγε να γυρίσει προς τη μεριά της γυναίκας, η πολυθρόνα που καθόταν περιστράφηκε από μόνη της, ταυτόχρονα με αυτή του διπλανού του, γυρίζοντάς τους πλάτη στη σφαίρα. Τώρα κοιτούσαν και οι δυο την γυναίκα που κάτι έκανε με τα δάχτυλά της πάνω στην μικρή οθόνη της δικής της πολυθρόνας, η οποία, σε αντίθεση με τις δικές τους, είχε παραμείνει ακίνητη.

Την επόμενη στιγμή ο κυκλικός τοίχος που περιέβαλε το χώρο άλλαξε χρώμα και σταδιακά έγινε διαφανής. Στο τέλος της αθόρυβης αυτής διαδικασίας, ο τοίχος και η οροφή είχαν εξαφανιστεί εντελώς, και εάν αυτό που έβλεπαν δεν ήταν προβολή ψηφιακής εικόνας σε κάποιο προηγμένο video wall, τότε πρέπει να κοιτούσαν το τοπίο γύρω από το κτίριο. Ο Αίας διαπίστωσε έκπληκτος, ότι βρίσκονταν στη μέση ενός απέραντου πράσινου λιβαδιού. Ο ήλιος μεσουρανούσε, και το φως έμπαινε άπλετο μέσα στο χώρο, υπερκαλύπτοντας το φως της σφαίρας πίσω τους. Στο κείμενο πάνω στον τοίχο, είχε διαβάσει ότι ο πλανήτης πάνω στον οποίο ζύπνησε, ήταν πανομοιότυπος με τη Γη. Η μόνη διαφορά ήταν ότι τεχνολογικά και πολιτισμικά ο συγκεκριμένος πλανήτης βρισκόταν διακόσια χρόνια μπροστά. Το σκηνικό που έβλεπε γύρω του επιβεβαίωνε όσα είχε διαβάσει.

«Τι σκατά είναι πάλι αυτό;»

Η φωνή ακούστηκε από τον άντρα που καθόταν δίπλα του και ήταν σε άπταιστα Ελληνικά. Ο Αίας γύρισε έκπληκτος προς το μέρος του.

«Μιλάς!»

«Κι εσύ μιλάς!»

Η έκπληξη τους ήταν αμοιβαία, αλλά η συζήτησή τους διακόπηκε πριν καν αρχίσει. Μια διάχυτη γυναικεία φωνή

ακούστηκε να έρχεται απ' όλες τις πλευρές του χώρου. Σίγουρα κάπου πρέπει να υπήρχαν ηχεία, παρότι το μόνο που έβλεπαν γύρω τους τώρα ήταν οι πολυθρόνες, ο έξω χώρος και η αμίλητη γυναίκα που καθόταν απέναντί τους.

«Είμαι η άποικος Δ34919007. Σας καλωσορίζω και τους δυο στον πλανήτη μας. Εσύ γήινε θα μείνεις μόνιμα μαζί μας...»

Η γυναίκα, της οποίας τα χείλη δεν είχαν κουνηθεί καθόλου, είχε σηκώσει το αριστερό της χέρι από την πολυθρόνα και έδειχνε προς τη μεριά του Αία. Στη συνέχεια έστρεψε το χέρι της προς τον άγνωστο δίπλα του.

«Εσύ είσαι περαστικός από εδώ και θα ξαναγυρίσεις στη Γη, πίσω στον “δισυπόστατο” εαυτό σου σε λίγες ώρες από τώρα».

Ο Αίας ανακάθισε στην πολυθρόνα του.

«Εγώ γιατί να μην γυρίσω πίσω;»

«Αυτήν την απόφαση την πήρε για σένα ο δικός σου “δισυπόστατος”».

«Αυτό το έγγραφος και στον τοίχο πριν! Ποιός είναι αυτός ο “δισυπόστατος” που λες ότι αποφασίζει για μένα;»

«Το σώμα του είναι αυτό που είσαι μέσα τώρα. Το πνεύμα του έχει κάνει “κατάληψη” στο δικό σου σώμα πίσω στη Γη».

Ο Αίας την άκουγε, φρικαρισμένος εντελώς με την κατάσταση.

«Και αυτό είναι κάτι που κάνετε συχνά; Διαλέγετε δηλαδή όποιον σας αρέσει από άλλους κόσμους και του κλέβετε την ζωή;»

«Δεν διαλέγουμε. Οι “δισυπόστατοι” είναι οντότητες που συνυπάρχουν την ίδια συμπαντική στιγμή σε πανομοιότυπους κόσμους. Έτσι γεννιούνται. Ένα τυχαίο γεγονός είναι. Όσο για τον δικό σου “δισυπόστατο”

έδρασε ενάντια σε όλους τους νόμους και κανόνες που ισχύουν εδώ σ' εμάς. Κανείς ποτέ στο παρελθόν δεν έχει αντικαταστήσει μόνιμα τον “δισυπόστατό” του».

«Και ο δικός μου γιατί το έκανε;»

«Γιατί βρήκε ετερόφυλη συμβατή οντότητα στην Γη».

«Τι είναι αυτό;»

«Στη δική σας ορολογία, βρήκε το άλλο του μισό...»

«Α, ωραία! Κι επειδή καψουρεύτηκε αυτός, θα χάσω εγώ τη ζωή μου;»

«Όσοι αναγκάστηκαν να παραμείνουν στον πλανήτη μας, ειδικά όσοι δεν άφησαν παιδιά και οικογένεια πίσω τους, δεν ήθελαν να επιστρέψουν πίσω από τον πρώτο κιόλας μήνα της παραμονής τους εδώ. Σκιαγραφώντας τον δικό σου εγκεφαλικό ηλεκτρομαγνητικό χάρτη, είμαστε σίγουροι ότι θα σου πάρει λιγότερο από μία εβδομάδα για να προσαρμοστείς στην καινούργια πραγματικότητα. Μετά θα παρακαλάς να μην γυρίσει πίσω ο “δισυπόστατός” σου, κάτι το οποίο είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται να γίνει».

«Αφού είπες ότι κανείς στο παρελθόν δεν έχει αντικαταστήσει μόνιμα τον “δισυπόστατό” του, πώς γίνεται να έχετε ανθρώπους που αναγκάστηκαν να παραμείνουν μόνιμα εδώ;»

«Έτυχε ο “δισυπόστατός” τους να πεθάνει τη στιγμή που βρισκόταν στον πανομοιότυπο κόσμο. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω σ' ένα νεκρό σώμα».

«Τον δικό μου, δεν μπορείτε να επέμβετε και να τον γυρίσετε πίσω;»

«Δυστυχώς δεν υπάρχει αυτή η επιλογή».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Όταν άνοιξε τα μάτια του ο Αίας, μπήκε βαθιά μέσα στο μυαλό του και “έλεγξε” την κατάσταση. Ήταν η πρώτη φορά που κοιμόταν και ξυπνούσε στον πανομοιότυπο κόσμο. Και όμως! Δεν αισθανόταν καθόλου μακριά από το σπίτι του! Αυτό που αισθανόταν, ήταν ότι μόλις είχε βρει το σπίτι του. Στην αγκαλιά του είχε αυτό που ζητούσε ο καθένας. Την απόλυτη ταύτιση. Σηκώθηκε χωρίς να την ξυπνήσει και μπήκε στο μπάνιο. Το κινητό της Ζωής πάνω στον νιπτήρα, έδειχνε ότι είχε λάβει τέσσερα μηνύματα. Τρία από αυτά ήταν από νούμερα που δεν ήταν καταχωρημένα στις επαφές του τηλεφώνου. Ο Αίας, έχοντας ήδη το ελεύθερο από την Ζωή, άνοιξε το πρώτο μήνυμα. Ήταν η Γκρέτα.

“Τα καλά νέα: Είναι δέκα το πρωί και, όπως βλέπετε, ζω ακόμα! Επίσης έχουμε δεκαεννέα στις είκοσι εταιρείες που αποδέχτηκαν τη δωρεά. Τα κακά νέα: Ο Κάρσον δεν έχει κάνει ακόμα καμία κίνηση”.

Άνοιξε το δεύτερο, και από την πρώτη κιόλας πρόταση ένιωσε την αδρεναλίνη να τον κατακλύζει.

“Η επαφή με συμβατή οντότητα αντίθετου φύλου μέσω πανομοιότυπων κόσμων, είναι πολύ πιθανό να οδηγήσει σε απομάκρυνση από τη λογική και αποπροσανατολισμό από τον τελικό στόχο...”

Αυτό ήταν το κείμενο της ετυμηγορίας της συγκλήτου της ΕΔΕ στον πλανήτη του! Πώς είναι δυνατόν να το έχει κάποιος εδώ στη Γη, και να του το στέλνει; Η τελευταία πρόταση της απόφασης, αυτή που είχε “χάσει” κλειδώνοντας το μυαλό του στη σύγκλητο, του έδωσε την απάντηση που ζητούσε. Μία απάντηση που άλλαξε τα

πάντα.

“...η λήψη αποφάσεων σε μια τέτοια κατάσταση έχει βαθμό επικινδυνότητας δέκα, τόσο για τον δισυπόστατο, όσο και για τον πολιτισμό στον οποίο επεμβαίνει. Εκτός αυτού, υπάρχει και δεύτερος δισυπόστατος άποικος στον συγκεκριμένο πλανήτη, ο οποίος θα αναλάβει τη συνέχιση του έργου”.

Το πρώτο που είχε σκεφτεί μόλις είχε ξυπνήσει πριν λίγο, ήταν ότι είχε αφήσει οριστικά πίσω του έναν κόσμο, και ξεκινούσε από την αρχή σε έναν άλλο, χωρίς καμία επιρροή. Κανένας δεν θα μπορούσε πλέον να τον ελέγξει, αφού δεν θα έδινε σε κανέναν αναφορά για τις πράξεις του. Είχε κάνει το μεγάλο βήμα και αποκόπηκε εντελώς από το παρελθόν του. Έτσι πίστευε τουλάχιστον! Όπως φαίνεται είχε υπολογίσει τα πάντα, εκτός από αυτό.

Δεύτερος “δισυπόστατος” σε πανομοιότυπο κόσμο; Δεν είχε ξαναγίνει ποτέ στο παρελθόν. Ακριβώς όπως και το γεγονός της ύπαρξης ατόμου με συμβατή ενέργεια. Ούτε αυτό είχε ξαναγίνει. Ο συνδυασμός των δύο, στην ίδια χρονική περίοδο, στον ίδιο πλανήτη, στατιστικά απορρίπτεται. Η μόνη εξήγηση που μπορεί να σταθεί, είναι ότι βρίσκονται υπό την επήρεια συμπαντικής συγχρονικότητας. Ένα φαινόμενο κατά το οποίο έχουμε να κάνουμε με αλληλουχίες απίθανων γεγονότων ή συμπτώσεων, οι οποίες δεν συνδέονται με κάποια φανερή σχέση αιτίας μεταξύ τους, αλλά το αποτέλεσμα αφορά το ίδιο άτομο ή την ίδια κατάσταση.

Όσο πιο απίθανες οι συμπτώσεις, τόσο πιο ισχυρή η ενέργεια της συγχρονικότητας. Η αλληλουχία των συμπτώσεων συνεχίζεται για όσο χρονικό διάστημα χρειάζεται το φαινόμενο για να εκτονωθεί. Ο βαθμός απιθανότητας των συμπτώσεων έχει αύξουσα τάση κατά

τη διάρκειά του. Το φαινόμενο, δηλαδή, ενεργοποιείται από ένα γεγονός σχετικά ασήμαντο, το οποίο όμως στη συνέχεια πυροδοτεί μία αλληλουχία απίθανων γεγονότων, αυξάνοντας τον βαθμό απιθανότητας όσο εξελίσσεται.

Σύμφωνα με τον κανόνα αυτόν, η ύπαρξη ενός ακόμα “δισυπόστατου” στον ίδιο πλανήτη, είναι πιο πιθανό γεγονός από την ύπαρξη μίας συμβατής ενεργειακά ετερόφυλου. Οι πιθανότητες είναι δέκα προς ένα. Αυτό σημαίνει ότι ο δεύτερος “δισυπόστατος” ήταν ήδη εδώ όταν εμφανίστηκε ο Αίας, αφού την Ζωή την γνώρισε μετά. Εάν ο άλλος ήταν ήδη εδώ, τότε γιατί δεν είχε ενημερώσει την σύγκλητο; Μία πιθανή απάντηση θα μπορούσε να είναι ότι δεν ήθελε να βοηθήσει τον πλανήτη Γη.

Ο κάθε “δισυπόστατος” από τη στιγμή που “ανοίγει”, στο τριακοστό πέμπτο έτος της ηλικίας του, αφού ελέγξει την κατάσταση που επικρατεί στον πανομοιότυπο κόσμο του, ακόμα κι αν υπάρχει επιτακτική ανάγκη, αποφασίζει από μόνος του αν θα βοηθήσει ή όχι, ειδικά αν διαπιστώσει ότι ίσως χρειαστεί να θέσει σε κίνδυνο την ίδια του τη ζωή. Εάν το φυσικό σώμα πεθάνει τη στιγμή της αντιμετάθεσης, πεθαίνει και ο ίδιος ο “δισυπόστατος”, ενώ ο “κλώνος” του παραμένει σε μόνιμη αντιμετάθεση.

Ξανακοίταξε το μήνυμα. Δεν έγραφε τίποτα άλλο. Ούτε ποιός ήταν, ούτε τι ζητούσε. Γύρισε στη λίστα των μηνυμάτων και είδε ότι και το επόμενο μήνυμα ήταν από το ίδιο νούμερο. Το άνοιξε τη στιγμή που η Ζωή έβγαине από το υπνοδωμάτιο.

“Η σύγκλητος, μετά την αποστασία σου, αποφάσισε να σταματήσει εντελώς την δραστηριότητά μας στον πλανήτη Γη. Είναι δύο μήνες που έχω επίγνωση της δισυπόστατης φύσης μου και όλο αυτό το διάστημα οργανώνω σχέδιο διάσωσης του πλανήτη. Μέχρι που εμφανίζεσαι εσύ και

δραστηριοποιείσαι από την πρώτη εβδομάδα. Προχτές, μετά το θάνατο του Αμερικάνου από κεραυνό, κατάλαβα ότι όλα αυτά ήταν έργο δυσπόστατου. Όταν ενημέρωσα για πρώτη φορά την ΕΔΕ μου είπαν ότι ήσουν δικός μας και ότι βρήκες και συμβατή ετερόφυλο εδώ. Όπως θα έχεις καταλάβει βρισκόμαστε κάτω από την επήρεια ισχυρής συμπαντικής συγχρονικότητας που δεν ξέρουμε ακόμα αν έχει εκτονωθεί, ή τί άλλο μεγαλύτερο μπορεί να μας προκύψει. Προς το παρόν έχω εντολή να σε σταματήσω με κάθε τρόπο. Θα σου πρότεινα να σταματήσεις από μόνος σου”.

Ο Αίας έκανε νόημα στη Ζωή να καθίσει δίπλα του και της έδωσε το κινητό της να διαβάσει τα μηνύματα. Στη συνέχεια έκλεισε τα μάτια και ο εγκέφαλός του άρχισε να επεξεργάζεται τα καινούργια δεδομένα με ταχύτητες που κανέναν γήινο δεν θα μπορούσε.

Από τη στιγμή που η σύγκλητος γνώριζε τα σχέδιά του, θα είχαν ενημερώσει ήδη και τον άλλο “δυσπόστατο”, οπότε εκτός του ότι ήξερε ποιός είναι, ήξερε και ποιά θα είναι η επόμενη του κίνηση. Τι σημαίνει “έχω εντολή να σε σταματήσω με κάθε τρόπο”; Το να συγκρουστούν ενεργειακά, ήξεραν πολύ καλά και οι δυο ότι θα αποτύγγανε, αφού όση ενέργεια και να χρησιμοποιούσε για την επίθεσή του ο ένας, την ίδια ενέργεια θα μετέτρεπε σε ασπίδα προστασίας ο άλλος. Αφού η σύγκρουση μεταξύ τους απορρίπτεται, ένας άλλος τρόπος να προσπαθήσει να τον σταματήσει θα ήταν να του χαλάσει τα σχέδια. Πώς θα μπορούσε όμως να το πετύχει αυτό;

Ένας τρόπος θα ήταν να προστατεύσει ο ίδιος τους υποψήφιους της λίστας. Για να μπορέσει όμως να γίνει αυτό, θα πρέπει να έρθει σε επαφή μαζί τους και να τους πείσει να δεχτούν τη βοήθεια του. Να πείσει δηλαδή τον Κάρσον, ότι όσα γήινα μέτρα ασφάλειας και να λάβει από

μόνος του, στο τέλος θα αποδειχθούν ανεπαρκή.

Με τον Κάρσον συγκεκριμένα, δεν θα δυσκολευόταν και πολύ σ' αυτό, αφού μετά το χτεσινοβραδινό, ξέρει ότι έχει να κάνει με δυνάμεις που ξεφεύγουν από την γήινη πραγματικότητα. Μία μικρή επίδειξη δύναμης από τη μεριά του άλλου “δισυπόστατου” θα ήταν αρκετή για να τον κάνει να τον εμπιστευτεί. Το πιο πιθανό είναι ότι ο Κάρσον θα ενδώσει θέτοντας ως όρο να συνδυάσουν τις δυνάμεις τους για μεγαλύτερη ασφάλεια.

Αν ισχύει ο συλλογισμός του, το γεγονός ότι του έστειλε μήνυμα ο άλλος, σημαίνει ότι έχει έρθει ήδη σ' επαφή με τον Κάρσον και η διαδικασία προστασίας του έχει ξεκινήσει. Όσο για το φαινόμενο της συγχρονικότητας, μέχρι στιγμής υπάρχουν δύο συνεχόμενες απιθανότητες που δεν δικαιολογούν την πυροδότηση της αλληλουχίας. Πρώτα είναι η ύπαρξη του δεύτερου “δισυπόστατου” και μετά η Ζωή. Ο νόμος της συγχρονικότητας ενεργοποιείται πάντα από ένα ασήμαντο γεγονός, το οποίο στη συνέχεια επανακαθορίζεται ως απιθανότητα, μόνο αν λάβεις υπόψη σου την κατοπινή αλληλουχία των γεγονότων. Κανένα από τα δύο γεγονότα δεν μπορεί να θεωρηθεί ασήμαντο. Και τα δυο είναι στατιστικά απίθανα. Ποιό ήταν τότε το ασήμαντο γεγονός που έδωσε το εναρκτήριο λάκτισμα; Ήταν σίγουρος ότι πίσω απ' αυτή την πληροφορία κρύβονταν πολλές απαντήσεις.

Η Ζωή τον έβγαλε απ' τις σκέψεις του.

«Κινδυνεύουμε;»

«Εάν σταματήσω, όχι».

«Θα σταματήσεις;»

«Ζωή, η τύχη αυτού του πλανήτη αφορά άμεσα κι εμένα πλέον τώρα. Μπορεί να ακούγεται εγωιστικό αυτό που λέω, αλλά δεν παύει να είναι ένα ακόμη κίνητρο. Επέλεξα

να μείνω για πάντα εδώ μαζί σου, οπότε η Γη έγινε και δικό μου σπίτι. Εάν η απόφαση της συγκλήτου να με σταματήσει έχει να κάνει μόνο με την αποστασία μου, και όχι με την εξέλιξη του πολιτισμού σας, θα την αγνοήσω».

«Και πώς θα το ξέρεις;»

«Θα προσπαθήσω να έρθω σ' επαφή με τον άλλο "δισυπόστατο". Είναι ο μοναδικός συνδεδετικός κρίκος που έχω. Μέχρι τότε δεν αλλάζει τίποτα. Ο Κάρσον πρέπει να πεθάνει!»

«Γιατί; Κι αν αποφασίσει να δώσει;»

«Ο Κάρσον δεν πρόκειται να δώσει ούτε ένα δολάριο. Το ήξερα, γι' αυτό τον έβαλα μετά από την Γκρέτα. Η σειρά των υποψηφίων στη λίστα δεν είναι τυχαία. Έχει να κάνει με την ανθρώπινη ψυχολογία. Οι τέσσερις πρώτοι της λίστας ήταν σίγουρο ότι δεν θα ενέδιδαν. Ανήκαν στην κατηγορία των ψυχικά διαταραγμένων. Και οι τέσσερις ήταν εγκληματίες και οι επιχειρήσεις τους κατέστρεφαν κόσμο. Δύο απ' αυτούς ήταν αναμειγμένοι με το εμπόριο σκληρών ναρκωτικών, ενώ ο τελευταίος είχε εξαπλωθεί και στην παιδική πορνεία. Έψαξα πολύ βαθιά για ν' ανασύρω αυτές τις πληροφορίες, αλλά αυτή είναι η αλήθεια.

»Αυτοί οι τέσσερις ήταν αυτό που χρειαζόταν για ν' ανάψει η φωτιά. Ο τέταρτος θάνατος μάλιστα, αυτός με τον κεραυνό, πυροδότησε και τη μεταφυσική πλευρά των φόβων των υποψηφίων. Έκτοτε, για τον περισσότερο κόσμο, η λίστα GOD είναι συνδεδεμένη και με τη Θεία δίκη, κάτι το οποίο μας βολεύει, αφού οι θεοφοβούμενοι υποψήφιοι πείθονται πιο εύκολα.

»Στη συνέχεια χρειαζόμουν κάποιον που θα έδινε σίγουρα. Το προφίλ της Γκρέτας ήταν ό,τι καλύτερο. Ποτέ δεν προσκύνησε το χρήμα και ο θάνατος του πατέρα της την έφερε σε τέτοια συναισθηματική κατάσταση που δεν

θα την ένοιαζε και ολόκληρη την περιουσία της να δώσει. Και τελικά όχι απλά έδωσε, αλλά συνεργάστηκε πλήρως μαζί μας για να ξεπεράσουμε και το θέμα του εκβιασμού με τις οργανώσεις.

»Η ψυχολογία των υπολοίπων τώρα, βρίσκεται σε οριακό σημείο. Ναι μεν θέλουν ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα της Γκρέτας, σκέφτονται όμως και την εναλλακτική να το αποφύγουν. Παρακολουθώ τις επικοινωνίες τους και το μόνο που χρειάζονται τώρα είναι ένα μικρό σπρώξιμο. Ένας θάνατος ακόμα. Ένας δυνατός μεταφυσικός θάνατος που θα φέρει το τελικό ταρακούνημα.

»Εδώ η περίπτωση του Κάρσον είναι ιδανική, αφού ακόμα και στον ίδιο του τον κύκλο έχει μόνον εχθρούς. Εκτός του ότι έχει ξεκληρίσει ολόκληρους λαούς στο βωμό του χρήματος, δεν έχει κάνει ποτέ του την παραμικρή αγαθοεργία και κυρίως, έχει φτάσει να θεωρεί τον εαυτό του άτρωτο. Όλοι οι “ισχυροί” που τον προσκυνάνε για τη δύναμη και την εξουσία που έχει καταφέρει να συσσωρεύσει, ξέρουν ότι αν δεν τα καταφέρει αυτός, οι ίδιοι δεν έχουν καμία ελπίδα. Όταν ανακάλυψα, μέσω των επικοινωνιών του, ότι θα προσπαθήσει να σκοτώσει την Γκρέτα, σιγουρεύτηκα ότι αυτός είναι ο άνθρωπός μας. Χτες το βράδυ απλά επαλήθευσα την επιλογή μου. Πρόκειται για έναν αδίστακτο και ανελέητο εγκληματία. Μόλις καθαρίσουμε μ' αυτόν ο δρόμος ανοίγει. Οι επόμενοι της λίστας θα είναι έτοιμοι».

«Εγώ έχω μια ελπίδα ότι μπορεί και να δώσει...»

«Λυπάμαι που σε απογοητεύω, αλλά μην το περιμένεις. Εξάλλου είμαι σίγουρος ότι ο άλλος “δυσπόστατος” έχει έρθει ήδη σ' επαφή μαζί του και τον καθοδηγεί πώς να προστατευτεί από εμένα. Τώρα έχει ένα ακόμη κίνητρο να μην δώσει».

Η Ζωή τον κοιτούσε σαν να κοίταζε τον ίδιο της τον εαυτό. Ο Αίας μετά τα χτεσινά είχε γίνει προέκταση της ύπαρξής της. Το ότι ήταν μαζί του σ' ένα ξενοδοχείο στην Γενεύη και άκουγε τα σχέδιά του για το πώς θα σκοτώσει έναν από τους πιο πλούσιους ανθρώπους του πλανήτη, την προβληματίζε μεν, αλλά της φαινόταν και φυσιολογικό. Αφού ήταν για εκείνον φυσιολογικό ήταν και για την ίδια.

Εάν έβλεπε τον εαυτό της πριν δυο μέρες, δεν θα πίστευε ότι είναι εκείνη. Ο έρωτας είχε διαλύσει τον κόσμο της και τον είχε ξαναφτιάξει από την αρχή, δημιουργώντας έναν αυτοσχέδιο παράδεισο που δεν τον επηρέαζε τίποτα. Το μόνο που ήθελε πλέον ήταν να βρίσκεται κοντά του. Όλα τα υπόλοιπα φάνταζαν ασήμαντες λεπτομέρειες. Στα μάτια του έβλεπε τα μάτια της. Το χτεσινό βράδυ επισφράγισε όλα της τα συναισθήματα. Είχε πλέον μια βαθιά, ενστικτώδη γνώση, ότι δεν επρόκειτο να υπάρξει στο μέλλον αντικαταστάτης του Αία. Ο πήχης είχε ανέβει στο ψηλότερο σημείο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Η πόλη του Montreux, χτισμένη στην βορειοανατολική όχθη της λίμνης της Γενεύης έχει χαρακτηριστεί ως Ριβιέρα της Ελβετίας, λόγω του ήπιου κλίματός της. Τον χειμώνα η θερμοκρασία σπάνια πέφτει κάτω από το μηδέν, ενώ το καλοκαίρι μπορεί να φτάσει μέχρι και τους τριάντα. Φημισμένη για τα μουσικά δρώμενά της και κυρίως για το διεθνές μουσικό φεστιβάλ, όπου κάθε χρόνο φιλοξενεί τα διασημότερα ονόματα της παγκόσμιας μουσικής σκηνής.

Στους πρόποδες του βουνού πίσω από την πόλη, ο Κάρσον είχε αγοράσει μία έκταση είκοσι στρεμμάτων

και είχε χτίσει αμφιθεατρικά πάνω στην πλαγιά μία υπερπολυτελή μονοκατοικία χιλίων εξακοσίων τετραγωνικών μέτρων. Σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο τα τελευταία πέντε χρόνια που έμενε εκεί, είχε κλεισμένη την Penthouse Suite του ξενοδοχείου Gstaad Palace, μία ώρα απόσταση από το Montreux, στα χίλια τετρακόσια μέτρα υψόμετρο. Παρότι είχε στην κατοχή του πέντε ακόμη ακίνητα στο κοσμοπολίτικο χειμερινό θέρετρο, προτιμούσε να μένει στο ξενοδοχείο και να επεκτείνει τις κοινωνικές του επαφές, κάνοντας παράλληλα και τα χειμερινά του σπορ στις απέραντες πλαγιές των Άλπεων.

Αυτό ήταν το πρώτο Σαββατοκύριακο του χειμώνα που δεν είχε ανέβει για σκι. Όχι απλά δεν πήγε για σκι, αλλά ήταν και υποχρεωμένος να κοιμάται όλη μέρα υπό την επήρεια ηρεμιστικών. Η χτεσινοβραδινή συνάντηση στη Γενεύη είχε εξελιχθεί σε θρίλερ. Κατ' αρχάς οι διώκτες του είχαν διαφύγει με απίστευτο τρόπο αφήνοντας πίσω τους έξι ανθρώπους μισολιπόθυμους στο πάτωμα του ξενοδοχείου. Μέχρι στιγμής η Ελβετική αστυνομία δεν είχε καταφέρει να τους αναγνωρίσει, αφού οι εικόνες από τις κάμερες που είχαν στα χέρια τους δεν μπορούσαν να ταυτοποιηθούν σε καμία από τις διεθνείς βάσεις δεδομένων που είχαν στη διάθεσή τους.

Στη συνέχεια είχε συναντήσει ακόμα έναν παλαβό, ο οποίος όμως του παρουσίασε την μοναδική μέχρι τώρα εξήγηση που θα μπορούσε να στέκει –όσο παράλογη κι αν ακουγόταν- γι' αυτά που του συνέβησαν τις τελευταίες μέρες. Ο άγνωστος, ενώ ήξερε την ταυτότητα των διωκτών του, του ξεκαθάρισε ότι δεν πρόκειται να την αποκαλύψει, για δικούς του λόγους. Όταν ο Κάρσον προσπάθησε να βγάλει το όπλο του και να τον στριμώξει, βρέθηκε πάλι να κοιμάται μπρούμυτα, πάνω στα πλακάκια της τουαλέτας

του ξενοδοχείου. Λίγο αργότερα που συνήλθε για δεύτερη φορά την ίδια βραδιά, ο άγνωστος δεν είχε εξαφανιστεί. Αντιθέτως του ζήτησε να τον ακούσει μέχρι τέλους, όπως και έκανε.

Όσο παρανοϊκά κι αν ήταν αυτά που άκουσε, έδιναν μια εξήγηση στα γεγονότα. Η λίστα ήταν δημιουργήμα εξωγήινων δυνάμεων. Ο θάνατος του Στίβεν Φόρεστερ ήταν προμελετημένος. Ο Κάρσον είχε κινήσει γη και ουρανό για να μαζέψει ό,τι διαθέσιμη πληροφορία υπήρχε, και τελικά είχε καταλήξει στο ότι δεν υπάρχει καμία τεχνολογία στη Γη που θα μπορούσε έστω και να πλησιάσει σ' ένα τέτοιο αποτέλεσμα. Το περισσότερο που έχουν καταφέρει μέχρι σήμερα είναι να εκτρέψουν την πορεία ενός τυχαίου κεραυνού, για ελάχιστα μέτρα, κι αυτό με τη χρήση πολύ ισχυρού λέιζερ. Τα πειράματα που έγιναν απευθείας πάνω σε σύννεφα με δέσμες λέιζερ, είχαν σαν μοναδικό αποτέλεσμα την αύξηση της ηλεκτρικής δραστηριότητας, χωρίς όμως να προκαλέσουν κανέναν κεραυνό. Πόσο μάλλον να τον κατευθύνουν μέσα σ' ένα κτίριο που προστατεύεται από αλεξικέραυνο.

Ο άγνωστος του μίλησε για έλεγχο κυμάτων κάθε είδους, και μετατροπή ενέργειας. Οι αποδείξεις που του παρουσίασε ήταν αδιάσειστες. Πρώτα ήταν το ερασιτεχνικό βίντεο που είχε κυκλοφορήσει εκείνο το βράδυ στο διαδίκτυο, το οποίο έδειχνε μια περιστροφική λήψη του σκηνικού, από το απέναντι κτίριο του νοσοκομείου. Ο Κάρσον που είχε δει δεκάδες φορές το συγκεκριμένο βίντεο, θυμήθηκε αμέσως τη λεπτομέρεια που του ανέφερε ο άγνωστος, αφού είχε παραξενευτεί και ο ίδιος. Τρία δευτερόλεπτα πριν πέσει ο κεραυνός στο νοσοκομείο, τα φώτα όλης της περιοχής είχαν σβήσει. Όταν έπεσε ο κεραυνός, παρότι η κάμερα τινάχτηκε στα χέρια του

ερασιτέχνη από την λάμψη και τον ήχο που τον τρόμαζαν, η λήψη είχε συνεχιστεί κανονικά και έδειχνε ότι το ρεύμα επανήλθε αμέσως παντού στην περιοχή, με τα φώτα να τρεμοσβήνουν για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Ακριβώς όπως έγινε σε μικρότερη κλίμακα και με τον ίδιο, δυο φορές σήμερα.

Μετατροπή ενέργειας. Κάτι που μπορούν να ελέγξουν εύκολα εκείνοι μέσω των κυμάτων, που είναι ουσιαστικά οι μεταφορείς της ενέργειας. Ο Κάρσον τον είδε στη συνέχεια να παίρνει μια χαρτοπετσέτα από το κουτί δίπλα στον νιπτήρα και να την τοποθετεί κάτω από τη βρύση. Απομακρύνθηκε τρία βήματα πίσω, και γύρισε προς τη μεριά του νιπτήρα καρφώνοντας το βλέμμα του πάνω στη χαρτοπετσέτα. Τα τέσσερα φώτα που ήταν τοποθετημένα κάθετα πάνω στον μεγάλο καθρέπτη απέναντί τους, τρεμόπαιζαν προς στιγμήν, και το χαρτί μέσα στον νιπτήρα άρχισε να βγάζει καπνό στις άκρες του. Την επόμενη στιγμή τυλίχτηκε στις φλόγες. Ο άγνωστος πλησίασε και άνοιξε τη βρύση δείχνοντάς του την πυρανίχνευση στην οροφή. Ο Κάρσον τον κοιτούσε πλέον σαν χαζός. Λίγο αργότερα, αφού του εξήγησε πώς και γιατί βρέθηκαν οι δυο “δισυπόστατοι” στη Γη, πήρε την απόφαση να εμπιστευτεί την ασφάλειά του στον άγνωστο.

Το πλάνο για σήμερα Κυριακή ήταν να κοιμηθεί όσο περισσότερο γινόταν, γιατί από τις έντεκα το βράδυ έπρεπε να παραμείνει ξύπνιος και σε εγρήγορση για εικοσιπέντε συνεχόμενες ώρες. Στις δέκα και μισή τον ξύπνησε η καμαριέρα, φέρνοντάς του στο κρεβάτι το βραδινό του. Χωρίς ν’ αγγίξει τίποτα, της έκανε νόημα να τα πάρει πίσω και μπήκε στο μπάνιο. Δέκα λεπτά αργότερα κατέβηκε στο κεντρικό σαλόνι όπου τον περίμενε ο άγνωστος άντρας στον οποίο είχε εμπιστευτεί τη ζωή του.

Ακολούθησε και πάλι τις υποδείξεις του και άφησε όλες τις συσκευές που λειτουργούσαν με ενέργεια πάνω στο τραπέζι. Το τηλέφωνό του, το έδωσε σε έναν από τους σωματοφύλακες της πρώτης ομάδας, καθ' υπόδειξη του αγνώστου. Το σακβουαγιάζ που είχε ετοιμάσει ο ίδιος από το απόγευμα, περιείχε χοντρά ρούχα, δυο κουβέρτες, και ξηρά τροφή για μία μέρα. Κανείς δεν ήξερε που θα πήγαιναν παρά μόνο ο άγνωστος. Ήταν μέρος του σχεδίου προστασίας του, να μην ξέρει ούτε ο ίδιος, πού και πώς θα περάσουν την επόμενη μέρα. Η δεύτερη ομάδα, η ομάδα προστασίας του, ήταν πανέτοιμη. Τέσσερις από τους καλύτερους σωματοφύλακες παγκοσμίως, οπλισμένοι σαν αστακοί, περίμεναν οδηγίες από τον άγνωστο.

«Οι κύριοι θα μείνουν εδώ...»

Ο Κάρσον τον κοίταξε έκπληκτος.

«Τρελός θα είσαι!»

Τα φώτα του δωματίου έσβησαν στιγμιαία και ο γδούπος από σώματα που σωριάζονταν στο πάτωμα ακούστηκε έντονα μέσα στο σκοτάδι. Όταν άναψαν και πάλι τα φώτα οι τέσσερις επίλεκτοι είχαν κουβαριαστεί άτσαλα στο πάτωμα και κοιμόντουσαν λιπόθυμοι.

«Σε τι ακριβώς πιστεύεις ότι θα σε βοηθήσουν; Αντί να τους κοιμίσω θα μπορούσα κάλλιστα να τους σκοτώσω, κι εσένα μαζί. Διάλεξε! Ή μένεις μαζί τους και σε σκοτώνει ο δικός μου, ή φεύγουμε οι δυο μας και ζεις».

Πέντε λεπτά αργότερα βγήκαν μόνοι τους από την είσοδο προσωπικού, στην πίσω πλευρά του σπιτιού, και περπάτησαν προς τον ψηλό μαντρότοιχο του οικοπέδου. Στην κεντρική είσοδο του οικοπέδου είχαν κατασκευάσει δυο τηλεοπτικά συνεργεία, ένα διεθνές και ένα τοπικό, αναμεταδίδοντας εικόνες από το σπίτι του αυριανού στόχου της λίστας GOD. Όταν έφτασαν στην βορειοανατολική

γωνία του οικοπέδου, ο Κάρσον έκανε νόημα στον φρουρό να κατέβει από το υπερυψωμένο φυλάκιο και να τους ανοίξει τη στενή σιδερένια πόρτα που χρησιμοποιούσε ο κηπουρός για να βγάζει τα σακιά με τα αγριόχορτα έξω.

Όλες οι κάμερες του σπιτιού, εσωτερικές και εξωτερικές, είχαν απενεργοποιηθεί ύστερα από εντολή του αγνώστου. Έλεγξαν την ρεματιά που περνούσε δέκα μέτρα μακριά από τον μαντρότοιχο και αφού βεβαιώθηκαν ότι δεν υπήρχε κανείς, πέρασαν απέναντι και μπήκαν μέσα στο πευκοδάσος. Αφού προχώρησαν καμία εικοσαριά μέτρα έστριψαν δεξιά και ξεκίνησαν να κατηφορίζουν προς το κέντρο της πόλης ανάμεσα στους κορμούς των ψηλών δέντρων.

Ο Κάρσον ένιωσε ένας ρίγος να διαπερνάει τη ραχοκοκαλιά του. Ήταν η πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, που κυκλοφορούσε έξω χωρίς ένοπλη συνοδεία. Κάποια στιγμή βγήκαν από το δάσος σ' ένα παράλληλο δρόμο της παρόχθιας λεωφόρου. Πέντε λεπτά αργότερα βρίσκονταν μπροστά στο καζίνο της πόλης. Εκεί τους περίμενε ένα τζίπ Wrangler, χωρίς GPS και αντικλεπτικό πομπό εντοπισμού, νοικιασμένο στο όνομα ενός καινούργιου σωματοφύλακα που δεν είχε μπει ακόμα στο μισθολόγιο του Κάρσον. Ο συγκεκριμένος σωματοφύλακας είχε περάσει από συνέντευξη πριν μία εβδομάδα και θα δούλευε δοκιμαστικά για τις δυο επόμενες. Ακόμα δεν υπήρχε τίποτα καταχωρημένο ηλεκτρονικά που να τον συνδέει με τον Κάρσον. Για όλες αυτές τις λεπτομέρειες είχαν ακολουθήσει κατά γράμμα τις οδηγίες του αγνώστου.

Έριξαν τα σακίδια στο πίσω κάθισμα και ξεκίνησαν στις έντεκα η ώρα ακριβώς. Διέσχισαν την πόλη του Montreux και μπήκαν στον αυτοκινητόδρομο E27 μέχρι την κωμόπολη Aigle, όπου έστριψαν αριστερά με

κατεύθυνση προς το μεγάλο πάρκο πάνω στο βουνό και τελικό προορισμό την περιοχή Shavolaire, πάνω από την λίμνη Hongrin, η οποία απείχε δέκα χιλιόμετρα από το κοντινότερο ηλεκτροδοτούμενο οίκημα. Ολόκληρη η περιοχή ήταν ακατοίκητη με μοναδική εξαίρεση την καλοκαιρινή καλύβα ενός βοσκού, η οποία τώρα ήταν άδεια, αφού τα ζώα είχαν κατέβει σε χαμηλότερο υψόμετρο λόγω κρύου.

Οποιαδήποτε άλλη εναλλακτική ο άγνωστος την είχε απορρίψει. Ειδικά την πρόταση για μεταφορά τους σε πυρηνικό καταφύγιο. Όπως του εξήγησε, θα ήταν σαν να έβαζε από μόνος του το κεφάλι του στη λαιμητόμο. Το πυρηνικό καταφύγιο αποτελούσε ενεργειακό παράδεισο για τον διώκτη του. Και μόνο το σύστημα κλιματισμού που λειτουργούσε ακατάπαυστα ήταν υπεραρκετό για να τον κάνει “ψητό” σε δευτερόλεπτα. Η μοναδική πιθανότητα που είχε να γλυτώσει ήταν να μείνει μακριά από πηγές ενέργειας και από ανθρώπους που κοιμόντουσαν, όσο έμπιστοι κι αν ήταν. Αυτό, σε συνδυασμό με το πολλαπλό σχέδιο παραπλάνησης του διώκτη του, ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να οργανώσει για να κρατήσει τον Κάρσον ζωντανό.

Την ώρα που πάρκαραν στην όχθη της λίμνης Hongrin το ρολόι στο αυτοκίνητο έδειχνε έντεκα και τριάντα πέντε. Την ίδια στιγμή το ελικόπτερο του Κάρσον απογειωνόταν από το κτήμα με προορισμό το πυρηνικό καταφύγιο Val Thorens στις γαλλικές Άλπεις, τρία χιλιόμετρα ανατολικά από το ομώνυμο θέρετρο. Ένας από τους σωματοφύλακες, ίδιος περίπου σε βάρος και ύψος με τ’ αφεντικό του, είχε φορέσει ρούχα του Κάρσον και είχε επιβιβαστεί σκυφτός στο ελικόπτερο. Μαζί του είχε το κινητό τηλέφωνο του Κάρσον και ένα mp3 player. Στο player υπήρχαν

ηχογραφημένες απαντήσεις από τον ίδιο τον Κάρσον, σε συγκεκριμένες ερωτήσεις που αφορούσαν στα σχέδιά του για την επομένη.

Η κλήση από το κινητό του έγινε κατά τη διάρκεια της πτήσης, από ασφαλή δορυφορική σύνδεση, σε “φίλο” του Κάρσον –το νούμερο δέκα της λίστας GOD- ο οποίος έπαιξε το ρόλο του, κάνοντας τις υποτιθέμενες ερωτήσεις της συζήτησης που του είχαν στείλει εγγράφως, και ακούγοντας κάθε φορά τις ηχογραφημένες απαντήσεις από το player. Ο άγνωστος άντρας είχε πει στον Κάρσον ότι δεν υπήρχε επικοινωνιακό μέσο που να μην μπορεί να υποκλαπεί από “δισυπόστατους”. Ήταν σίγουρο ότι τη συζήτηση αυτή θα την άκουγε και ο διώκτης τους.

Μία από τις απαντήσεις του Κάρσον αφορούσε εκείνον και έλεγε τα εξής: *“Το πρωί μίλησα στο τηλέφωνο και με έναν άλλο τρελό που ισχυριζόταν ότι ο δημιουργός της λίστας είναι εξωγήινος όπως και ο ίδιος. Μου πρότεινε μάλιστα να εμπιστευτώ την ασφάλειά μου στα χέρια του. Γεμίσαμε παρανοϊκούς μου φαίνεται...”* Ο άγνωστος τον προειδοποίησε ότι η πιθανότητα να τσιμπήσει ο διώκτης του ήταν μηδαμινή. Εξάλλου κάτι αντίστοιχο είχε κάνει κι εκείνος για να σώσει την Γεροδήμου, βάζοντας το κινητό της, που ήξερε ότι παρακολουθείται δορυφορικά, μέσα σ’ ένα αυτοκίνητο γεμάτο σωματοφύλακες.

Προχώρησαν κάτω από το φως των αστεριών για εικοσιπέντε λεπτά, μέχρι που συνάντησαν ένα πυκνό δάσος.

«Μόλις βγούμε από εδώ φτάνουμε στην καλύβα...»

Ο Κάρσον ακούμπησε το σακίδιό του κάτω για να πάρει μια ανάσα. Η απότομη κλίση της πλαγιάς που ανέβαιναν τον είχε κουράσει.

«Δεν υπήρχε κάτι πιο κοντά;»

«Αν θέλεις να ζεις την Τρίτη, όχι...»

«Είναι κι εκατό κιλά αυτή η μαλακία!»

«Εσύ ήθελες να κουβαλήσεις όπλα μαζί σου. Σου είπα ότι δεν πρόκειται να σε βοηθήσουν σε τίποτα».

«Ναι αλλά μου είπες και ότι χωρίς ενέργεια γύρω του είναι ανίσχυρος!»

«Σου είπα ότι δεν πρόκειται να εμφανιστεί ο ίδιος μπροστά σου, αν δεν υπάρχει πηγή ενέργειας κάπου κοντά».

Ο Κάρσον τον κοίταξε και αναρωτήθηκε για ακόμη μια φορά μήπως είχε κάνει το λάθος της ζωής του να τον εμπιστευτεί. Τώρα βέβαια ήταν πλέον αργά για να το μετανιώσει. Είχε κάνει ακριβώς ό,τι του είχε ζητήσει να κάνει, εκτός από ένα κινητό τηλέφωνο το οποίο είχε κρύψει κάτω από τα ρούχα του, μέσα στο σακίδιο, και ήταν απενεργοποιημένο. Μάλιστα του είχε βγάλει και την μπαταρία την οποία κουβαλούσε πάνω του, στη δεξιά τσέπη του παντελονιού του. Αυτό, θα ήταν η μοναδική του επαφή με τον έξω κόσμο, σε περίπτωση ανάγκης. Σήκωσε το σακίδιο και πέρασε ανάμεσα στα δυο πρώτα πεύκα που έβλεπε μπροστά του.

Όταν έφτασαν κοντά στο ξέφωτο είδαν το περίγραμμα της καλύβας να σχηματίζεται στο αχνό φως του νυχτερινού ουρανού. Διέσχισαν τα πενήντα μέτρα που την χώριζαν από τα τελευταία δέντρα και μπήκαν σπρώχνοντας την βαριά ξύλινη πόρτα. Ο Κάρσον συνειδητοποίησε ότι το πλάνο ήταν να περάσουν τις επόμενες εικοσιτέσσερις ώρες ξύπνιοι, μέσα σε μία έρημη καλύβα που δεν είχε ούτε ρεύμα, ούτε τηλέφωνο, και η μοναδική πηγή θερμότητας για να μην ξεπαγιάσουν ήταν μια ξυλόσομπα, στο κέντρο του χώρου.

Έβγαλε το βαρύ σακίδιο από τον ώμο του και μπήκε

στο δεύτερο και μοναδικό δωμάτιο που υπήρχε στ' αριστερά του, εκτός από το κεντρικό. Άνοιξε στα τυφλά την αυτοσχέδια βρύση και έριξε άφθονο νερό στο πρόσωπό του. Βγήκε με τα νερά ακόμη πάνω του για να πάρει την πετσέτα από το σακίδιο, την ώρα που ο άγνωστος έμπαινε με μια αγκαλιά ξύλα στη μασχάλη. Λίγο αργότερα οι πρώτες φλόγες από τη μεγάλη ξυλόσομπα στο κέντρο του δωματίου, έσπασαν το βαθύ σκοτάδι, αποκαλύπτοντας τη λιτή διαρρύθμιση του δωματίου.

Δυο ξύλινες καρέκλες μ' ένα τραπέζι ανάμεσά τους, και στη γωνία ένα μεγάλο κρεβάτι μ' ένα παλιό φθαρμένο στρώμα πάνω του. Δυο παράθυρα, ένα δίπλα στην πόρτα κι ένα απέναντι πίσω τους, και ένα παμπάλαιο κάδρο κρεμασμένο στραβά δίπλα στο μπροστινό παράθυρο. Τίποτα άλλο. Ο Κάρσον, λάτρης της χλιδής και των ανέσεων, δεν θυμόταν να έχει βρεθεί ποτέ στη ζωή του σε παρόμοιο χώρο. Έκανε να βγάλει και τα υπόλοιπα πράγματα από το σακίδιό του όταν ο άγνωστος τον σταμάτησε.

«Μην βγάζεις τίποτα!»

«Γιατί;»

«Δεν θα μείνουμε εδώ...»

«Τότε γιατί ήρθαμε;»

Ο άγνωστος χωρίς να του απαντήσει μπήκε στο μπάνιο και έκλεισε την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

Ο Γιόχαν απομακρύνθηκε από το συνεργείο και μπήκε μέσα στο πευκοδάσος για τρίτη φορά μέσα σε μία ώρα. Το κόψιμο που τον είχε πιάσει δεν έλεγε να υποχωρήσει. Σίγουρα είχε να κάνει με το σάντουιτς που έφαγε πριν κάνα δίωρο. Το είχε πάρει μαζί του το απόγευμα, φεύγοντας από το καφέ στην πλατεία Pradier στη Γενεύη, αφού ήξερε ότι η αναμονή έξω από το σπίτι του Κάρσον θα ήταν μεγάλη, οπότε νερό και σάντουιτς θα ήταν αναγκαία. Έπρεπε να είχε αφήσει τον Έλληνα να το πάρει. Αυτόν που του είχε πιάσει κουβέντα όταν άκουσε από δίπλα τη συζήτηση που είχαν με τον cameraman για τον Κάρσον, στο τραπεζάκι έξω από το καφέ.

Λίγο αργότερα έτυχε να πάνε μαζί στο ταμείο για να πληρώσουν, και ο Έλληνας που ήταν μπροστά του, ζήτησε το τελευταίο σάντουιτς που υπήρχε πίσω από τη γυάλινη βιτρίνα, δίπλα στην κοπέλα που τους εξυπηρετούσε. Όταν ο Γιόχαν ρώτησε αν υπήρχε άλλο, η κοπέλα τον ενημέρωσε ότι έκλειναν. Ο Έλληνας προσφέρθηκε να του το αφήσει, αφού ο Γιόχαν του είχε δώσει τόσες πληροφορίες για τον Κάρσον και τις φήμες που ακούγονταν. Εξάλλου ο ίδιος, όπως είπε, θα γύριζε με την συνοδό του μετά από λίγο στο ξενοδοχείο τους για βραδινό. Τελικά δέχτηκε να το πάρει, και τώρα έτρεχε για τρίτη φορά στο δάσος.

Ο Γιόχαν τα τελευταία τρία χρόνια δούλευε ως δημοσιογράφος για την κρατική τηλεόραση της Ελβετίας. Από την αρχή του ανέθεταν ό,τι πιο δύσκολο και περίεργο παρουσιαζόταν σε εξωτερικό ρεπορτάζ, αφού ήταν ήδη γνωστός για την θρασύτητα και τον διεισδυτικό τρόπο που αντιμετώπιζε τις καταστάσεις. Σήμερα τον

είχαν στείλει στο Montreux να καλύψει το σπίτι του δισεκατομμυριούχου Λάρυ Κάρσον, αυριανού υποψήφιου της περιβόητης λίστας GOD.

Ο Γιόχαν είχε συνεχή ενημέρωση τις τελευταίες ώρες από τους συναδέλφους του, για όλες τις εξελίξεις της λίστας GOD, έτσι ώστε να μπορεί να μεταδώσει ζωντανά κάποιες έγκυρες πληροφορίες. Ήξερε ότι το πλάνο δεν θα ήταν παρά η εξώπορτα ενός κήπου, ή στην καλύτερη περίπτωση ένα ελικόπτερο που θα απομακρυνόταν στον ορίζοντα, οπότε η ουσία του ρεπορτάζ δεν θα ήταν στην εικόνα, αλλά στα λόγια του ίδιου.

Πέρασε από τα δυο προηγούμενα σημεία που είχε σταματήσει πριν και συνέχισε βαθύτερα μέσα στο δάσος. Πίσω από τον χοντρό κορμό ενός αιωνόβιου πεύκου βρήκε το ιδανικό σημείο. Εξάλλου δεν άντεχε και για περισσότερο ψάξιμο. Έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν τα χαρτομάντιλα που του είχε δανείσει ο cameraman και κατέβασε το παντελόνι του. Αφού ξαλάφρωσε, κάθισε ακίνητος μερικά λεπτά ακόμη μήπως γλύτωνε την επόμενη βόλτα και τα έβγαζε όλα τώρα. Την προσπάθειά του τη διέκοψε ο ήχος βημάτων που έρχονταν από την αντίθετη κατεύθυνση, ανάμεσα στα πεύκα. Το δημοσιογραφικό του ένστικτο υπερίσχυσε της φυσικής ανάγκης. Σκουπίστηκε στα γρήγορα και σηκώθηκε όρθιος τραβώντας το παντελόνι του. Κρυφοκοίταξε πίσω από τον κορμό προς τη μεριά που ακούγονταν τα βήματα.

Δύο άντρες με σακίδια στην πλάτη κατέβαιναν την πλαγιά ανάμεσα στα πεύκα με κατεύθυνση προς την πόλη. Ο Γιόχαν είχε δει ωρίτερα τον χάρτη ολόκληρης της περιοχής και δεν είχε δει κανένα σπίτι να συνορεύει με αυτό του Κάρσον. Αν αυτοί οι δυο δεν ήταν τίποτα τρελοί ορειβάτες που γύρναγαν νυχτιάτικα από το βουνό,

τότε πρέπει να έρχονταν από το σπίτι. Αν έρχονταν από το σπίτι γιατί περπατούσαν μέσα στο δάσος; Και γιατί είχαν σακίδια στους ώμους; Με κίνδυνο να χάσει την αναμετάδοση της απογείωσης του ελικοπτέρου, αποφάσισε να ακολουθήσει από μακριά τους δύο άντρες.

Για το επόμενο τέταρτο, πιο πολύ με τη βοήθεια της ακοής παρά της όρασης, παρέμεινε σε απόσταση ασφαλείας πίσω τους, χωρίς όμως να τους χάσει. Όταν έφτασαν στον πρώτο ασφαλτοστρωμένο δρόμο που οριοθετούσε το δάσος, οι δυο άγνωστοι πέρασαν απέναντι και μπήκαν στο πρώτο στενό που βρήκαν στα δεξιά τους. Ο Γιόχαν έκανε τρέχοντας το γύρω του τετραγώνου και τους πέτυχε την ώρα που διέσχιζαν το επόμενο σταυροδρόμι. Τη στιγμή που περνούσαν κάτω από τον στύλο που φώτιζε τον δρόμο, ο Γιόχαν αναγνώρισε στο πρόσωπο του ενός από τους δυο, τον Κάρσον.

Οι φήμες έλεγαν ότι ο Κάρσον θα φυγαδευτεί σε υψίστης ασφαλείας πυρηνικό καταφύγιο κάπου στην Ευρώπη. Το ελικόπτερό του ήταν μέσα στην αυλή του σπιτιού οπότε τα συνεργεία που περίμεναν απ' έξω, στην καλύτερη των περιπτώσεων, θα τραβούσαν ένα ωραίο πλάνο από το ελικόπτερο, την ώρα που θα έφευγε, κάτι το οποίο θα γινόταν μέσα στην επόμενη ώρα αν ήθελε να προλάβει να είναι στο καταφύγιο πριν αλλάξει η μέρα. Το να περπατάει μ' ένα σακίδιο στην πλάτη στα στενά της πόλης, έχοντας μόνο έναν σωματοφύλακα μαζί του, φάνταζε εξωπραγματικό. Και όμως ήταν ο Κάρσον. Από τη στιγμή που το όνομά του αναρτήθηκε στη λίστα GOD, έχοντας δίπλα του το μεγαλύτερο ποσό απ' όλους τους υποψήφιους, όλα τα μέσα ενημέρωσης είχαν γεμίσει με φωτογραφίες του. Οι περισσότερες ήταν παλιές, αλλά και πάλι τον αναγνώριζες εύκολα.

Ο Γιόχαν συνέχισε να τους ακολουθεί από μεγάλη απόσταση μέχρι το σημείο που το δρομάκι έκοβε κάθετα την παρόχθια οδό. Εκεί πέρασε απέναντι χωρίς να τον δουν και ανακατεύτηκε με τους περαστικούς που έκαναν την βραδινή τους βόλτα στις όχθες της λίμνης. Τους είδε να μπαίνουν στο parking του καζίνο Barrière και να επιβιβάζονται σ' ένα μαύρο τζιπ Wrangler. Σταμάτησε ένα ταξί και κάθισε στην μπροστά θέση. Ευτυχώς ο οδηγός ήταν στην ηλικία του, και όταν του έδειξε την δημοσιογραφική του ταυτότητα, δέχτηκε ν' ακολουθήσουν από απόσταση το προπορευόμενο όχημα χωρίς περισσότερες εξηγήσεις.

Το τζιπ, είκοσι λεπτά αργότερα, βγήκε από τον δρόμο και μπήκε στον περιφερειακό χωματόδρομο που κατέληγε στη λίμνη Hongrin. Ο Γιόχαν κοίταξε το χάρτη στην οθόνη του Navigator που είχε το ταξί, και είπε στον οδηγό να συνεχίσει ευθεία χωρίς να στρίψει. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην καταλάβαιναν ότι τους ακολουθεί κάποιος, εάν έστριβαν κι εκείνοι στον σκοτεινό χωματόδρομο μαζί τους. Ο χάρτης έδειχνε ότι οι πιθανές διαδρομές μετά την στροφή, ήταν μετρημένες στα δάχτυλα. Τώρα είχε όλο το χρόνο στη διάθεσή του για να γυρίσει πίσω και να αποφασίσει τι θα έκανε με την πληροφορία που είχε στην κατοχή του. Το ταξί τον άφησε στην κεντρική είσοδο του σπιτιού του Κάρσον, τη στιγμή που το ελικόπτερο χανόταν στον ορίζοντα πίσω τους. Ο cameraman είχε γίνει έξαλλος, και το τηλέφωνο του Γιόχαν –το είχε αφήσει πίσω του πριν μπει στο δάσος- χτυπούσε ασταμάτητα.

«Δεν ξέρω για μένα, αλλά εσένα αύριο σε βλέπω να ψάχνεις για δουλειά! Ο διευθυντής ωρύεται!»

«Άστον να ωρύεται... Σε λίγο θα κάνει τούμπες...»

Πήρε το τηλέφωνό του και απομακρύνθηκε μερικά

βήματα για να καλέσει τον διευθυντή χωρίς να ακούει ο cameraman.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

Ο Αίας έσφιξε απαλά το χέρι της Ζωής και της έκανε νόημα να μην μιλήσει για λίγο. Καθόντουσαν στο roof garden του ξενοδοχείου και χάζευαν τη λίμνη με το μεγάλο σιντριβάνι στο βάθος. Έκλεισε τα μάτια και έμεινε ακίνητος για μερικά λεπτά. Στη συνέχεια τα άνοιξε και γύρισε προς τη Ζωή.

«Όπως στα είπα. Η τηλεφωνική συνομιλία στο ελικόπτερο ήταν σκηνοθετημένη για να με παραπλανήσουν. Ο Κάρσον δεν ήταν εκεί».

«Πώς το ξέρεις;»

«Θυμάσαι τον δημοσιογράφο που καθόταν δίπλα μας στο καφέ σήμερα το μεσημέρι και μιλούσε για τον Κάρσον;»

«Ναι, τον θυμάμαι!»

«Όταν του έπιασα την κουβέντα και μου είπε ότι θα είναι και αυτός ο ίδιος εκεί για την αναμετάδοση των εξελίξεων από το σπίτι του Κάρσον, σκέφτηκα ότι οι πιθανότητες που υπήρχαν να πέσουμε τυχαία πάνω στον συγκεκριμένο δημοσιογράφο, στο κέντρο της Γενεύης, ήταν ανύπαρκτες. Ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι η συνάντησή μας αυτή είχε να κάνει με το φαινόμενο της συγχρονικότητας. Πριν φύγουμε αποκωδικοποίησα το σήμα του τηλεφώνου του, βρήκα το κανάλι συχνοτήτων που επικοινωνεί με τη βάση, και απέκτησα πρόσβαση στις συνομιλίες του. Πριν λίγο πήρε τον διευθυντή του τηλέφωνο και του έδωσε πληροφορίες για το που βρίσκεται ο Κάρσον».

«Αν το ξέρει αυτός που είναι δημοσιογράφος, τότε θα το

ξέρουν όλοι!»

«Όχι! Το ξέρει μόνον αυτός! Κι έχει πολύ πλάκα το πώς κατέληξε να το ξέρει μόνον αυτός! Εκεί σιγουρευτήκα εντελώς για το θέμα της συγχρονικότητας που σου είπα. Θυμάσαι που του έδωσα το σάντουιτς που είχα πάρει για εμάς;»

«Ναι το θυμάμαι...»

«Το σάντουιτς είχε κάτι χαλασμένο μέσα και τον έπιασε κόψιμο. Το είχα πάρει ήδη στα χέρια μου και του το έδωσα γιατί έτυχε να βρίσκεται πίσω μου και έτυχε να ζητήσει σάντουιτς την ώρα που έκλειναν. Συμπτώσεις τόσο απίθανες, παύουν να είναι συμπτώσεις. Όπως είπε στον διευθυντή του, πήγε τρεις φορές μέσα σε μία ώρα στο δάσος δίπλα στο σπίτι, αφού η πιο κοντινή τουαλέτα ήταν κάτω στην πόλη. Την τρίτη φορά που πήγε, πέρασαν πίσω του δυο άντρες με σακίδια, ένας εκ των οποίων ήταν ο Κάρσον. Ο άλλος πρέπει να ήταν ο δικός μου.

»Τους ακολούθησε από απόσταση και τους είδε να φεύγουν μ' ένα τζιπ Wrangler που ήταν παρκαρισμένο μπροστά στο καζίνο της πόλης. Τους πήρε από πίσω μ' ένα ταξί, και τους άφησε σ' ένα χωματόδρομο που οδηγεί σε μια λίμνη πάνω στα βουνά. Εκεί, δεν μπορούσε να συνεχίσει χωρίς να τον δουν, οπότε γύρισε πίσω και πήρε τον διευθυντή του.

»Μπήκα στο internet μέσω του wifi του ξενοδοχείου και βρήκα τον χάρτη της περιοχής. Το βασικό κριτήριο που θα χρησιμοποιήσει ο άλλος “δισυπόστατος” για να γλυτώσει τον Κάρσον είναι ένα. Να βρίσκονται όσο πιο μακριά γίνεται από πηγές ενέργειας. Ουσιαστικά, μακριά από παροχή ηλεκτρικού ρεύματος. Τα σημεία στο χάρτη που ταιριάζουν σ' αυτό το σενάριο δεν είναι πολλά. Στο ένα όμως απ' αυτά, υπάρχει μια καλύβα βοσκού

εγκαταλειμμένη για τον χειμώνα».

«Οπότε;»

Ο Αίας της άφησε το χέρι και σηκώθηκε όρθιος.

«Οπότε πρέπει να προλάβω πριν πλακώσουν οι δημοσιογράφοι και τους διώξουν. Ο διευθυντής του δημοσιογράφου μας, του είπε να συναντηθούν εκτάκτως για να αποφασίσουν τι θα κάνουν με την πληροφορία που έχουν στα χέρια τους. Αυτό μου δίνει ένα περιθώριο τεσσάρων ωρών τουλάχιστον».

Η Ζωή παρότι ήξερε, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την ερώτηση.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Κοίτα Ζωή. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Κάρσον είναι θύμα των περιστάσεων· ότι οι συγκυρίες τον έκαναν αυτό που είναι· ότι κι αυτός άνθρωπος είναι με ελαττώματα όπως όλοι. Όλα αυτά είναι πραγματικά και ως ένα σημείο είναι και αποδεκτά. Δεν αναιρούν όμως το γεγονός ότι οι καθημερινές αποφάσεις που παίρνει συνειδητά, εξαθλιώνουν και αφανίζουν όλο και περισσότερο κόσμο· καταστρέφουν όλο και περισσότερο τον πλανήτη. Αφού δεν μπορεί από μόνος του να δει τις επιπτώσεις των πράξεών του και ν' αλλάξει πορεία, κάποιος πρέπει να τον σταματήσει. Εκεί ψηλά που έχει ανέβει το “υπερεγώ” του, μόνο ο θάνατος φτάνει για να τον σταματήσει. Το θέμα όμως είναι ότι εάν ο θάνατος του προέλθει από οποιαδήποτε οργάνωση εδώ στη Γη, τότε η βία θα φέρει βία, και το τελικό αποτέλεσμα θα είναι καταστροφικό. Ο μόνος τρόπος ν' αποφύγουμε τη δημιουργία μιας τέτοιας αντίδρασης, είναι η χρήση μεταφυσικών δυνάμεων, όπου ο φόβος θα υπερισχύσει και η αντίδραση θα εκμηδενιστεί. Εκεί αναγκαστικά ο κλήρος πέφτει σε μένα».

Η Ζωή έσκυψε το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα της

στο πάτωμα. Όλα όσα άκουγε ήταν λογικά. Στο “δια ταύτα” όμως κολλούσε. Δεν μπορούσε να συνδυάσει το ρήμα “βοηθάω”, με το ρήμα “σκοτώνω” μέσα στο μυαλό της. Από τη φύση τους δεν έδεναν αυτά τα δύο ρήματα.

«Ζωή, και ο Χίτλερ άνθρωπος ήταν. Ένα από τα πρώτα χωριά που αφάνισε το 1938, με δική του εντολή, ήταν το χωριό των γονιών του. Δεν ήθελε να έχει κανένα παρελθόν. Δεν ήθελε να νιώθει υποχρεωμένος απέναντι σε κανέναν, εκτός από τον εαυτό του. Πίστευε ότι όλος ο κόσμος περιστρεφόταν γύρω από τον ίδιο. Οι μοίρες των κρατών και των ανθρώπων, με τις οποίες έπαιξε, δεν τον ενδιέφεραν καθόλου. Το αποτέλεσμα όμως των πράξεών του ήταν ο θάνατος εξήντα εκατομμυρίων ανθρώπων! Σκέψου! Ένας άνθρωπος σκότωσε εξήντα εκατομμύρια συνανθρώπους του. Ποιός δεν θα έμπαινε στον πειρασμό να τον σκοτώσει αν του δινόταν η ευκαιρία; Εδώ παίρνεις το όπλο και σκοτώνεις τον οποιοδήποτε άγνωστο για να υπερασπιστείς ένα ιδανικό όπως η πατρίδα, ή η θρησκεία, και δεν θα σκότωνες ένα ψυχικά διαταραγμένο τέρας σαν αυτόν για να σώσεις εξήντα εκατομμύρια ψυχές;

»Ο χαρακτήρας του Κάρσον είναι το ίδιο εγωκεντρικός. Δεν πήγε ούτε στην κηδεία της μάνας του όταν πέθανε. Το μόνο που σκέφτεται είναι ο εαυτός του, και μοναδικός του στόχος είναι η συσσώρευση δύναμης και χρήματος. Οι επιπτώσεις των πράξεών του στους άλλους και στον πλανήτη, δεν τον ενδιαφέρουν καθόλου. Χτες μόνο, ξεκλήρισε τόσες οικογένειες με μια εντολή του. Δυο από τα θύματα ήταν παιδάκια. Όταν του το είπαμε δεν ένιωσε τίποτα. Και ξέρεις γιατί δεν ένιωσε; Γιατί αυτή είναι η καθημερινότητά του!

»Η δύναμη που έχει αποκτήσει από τα κεφάλαια που έχει συσσωρεύσει είναι τόσο μεγάλη, που του δίνει την

αίσθηση ότι μπορεί να επεμβαίνει και ν' αποφασίζει για τις ζωές των άλλων, και μ' αυτόν τον τρόπο νιώθει "κυρίαρχος του σύμπαντος". Μπορεί να μην χρησιμοποιεί κρεματόρια για να αφανίζει τα θύματά του, το αποτέλεσμα όμως είναι το ίδιο. Ίσως και χειρότερο, αφού το μεγαλύτερο ποσοστό των θυμάτων του θα βιώσουν και την εξαθλίωση πριν τον θάνατό τους.

»Ζωή, η συσσώρευση του πλούτου σε λίγους έχει δημιουργήσει μια "ελίτ" η οποία αποφασίζει για την μοίρα όλων σας. Το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων αυτών, έχουν τυφλωθεί από τον εγωισμό τους σε τέτοιο βαθμό, που από ένα σημείο και μετά, έπαψαν να έχουν ψυχή. Διαθέτοντας πλέον την απαιτούμενη τεχνολογία, δεν βλέπουν καμία χρησιμότητα στη συντήρηση των μαζών –του "πολύτιμου" φτηνού εργατικού δυναμικού του παρελθόντος– των οποίων η συστηματική εκμετάλλευση τούς διασφάλισε όλο τον πλούτο και την εξουσία που κατέχουν σήμερα. Τελικός τους στόχος είναι η δημιουργία μιας παντοδύναμης λέσχης, η οποία θα ελέγχει τα πάντα πάνω στον πλανήτη και όλοι οι υπόλοιποι θα αντιμετωπίζονται ως σκουπίδια.

»Ήδη αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει δύναμη στη Γη που να μπορεί να σταματήσει τον Κάρσον. Ακόμη και οι πράκτορες της CIA, εκτελούν εν λευκώ εντολές του. Κανείς δεν μπορεί να τον δικάσει και να τον καταδικάσει, αφού και η δικαιοσύνη προσαρμόστηκε σταδιακά στους νόμους που επιβάλλει η δύναμη του χρήματος. Μοναδική ελπίδα για να σωθούμε απ' αυτά τα καρκινώματα είναι είτε να αλλάξουν νοοτροπία, είτε να εξαφανιστούν. Η επιλογή είναι δική τους».

Ο Αίας έκανε μια μικρή παύση και έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο. Στη συνέχεια γύρισε κοντά της και την

κοίταξε και πάλι μέσα στα μάτια.

«Θα σου πω και κάτι ακόμα, γιατί ξέρω ότι υπάρχει ένα αναπάντητο ερώτημα στο μυαλό σου που σε τυραννάει. Εάν η Γκρέτα δεν έδινε, δεν επρόκειτο να πεθάνει. Αυτός ήταν και ο λόγος που ανέβαζα διαφορετικές εκδόσεις της λίστας, πέρα απ' αυτές που ανέβαζαν οι Hackers. Ήθελα να έχω την εναλλακτική να παρακάμψω υποψήφιους σε περίπτωση που ήταν από τους “καλούς”, αλλά για κάποιο λόγο δεν θα ήθελαν να δώσουν. Το μήνυμα που στέλνω σε κάθε υποψήφιο δυο μέρες πριν την ημερομηνία του, έχει διαδοθεί ήδη στους κύκλους τους, οπότε ξέρουν τι περιμένουν και δεν μπερδεύονται με τις διαφορετικές εκδοχές της λίστας που κυκλοφορούν.

»Όσοι πέθαναν μέχρι σήμερα Ζωή ήταν πωρωμένοι εγκληματίες. Ο Κάρσον είναι από τους χειρότερους. Ο Φόρεστερ εκτός όλων των άλλων, ήταν τόσο ανώμαλος και βιτσιόζος, που για να ικανοποιηθεί σεξουαλικά έπλινγε με τα ίδια του τα χέρια τις κοπέλες που του έφερναν».

Η Ζωή τον κοίταξε και σηκώθηκε όρθια. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε.

«Δεν μπορώ ούτε να συμφωνήσω, ούτε να διαφωνήσω. Θέλεις να έρθω μαζί σου;»

«Όχι. Αν δεν έχει καθυστέρηση η πτήση του Πάρη, σε δέκα λεπτά πρέπει να είναι εδώ. Δεν θέλω ν' ανακατευτείς εσύ μ' αυτό. Θα με βοηθήσει εκείνος σε ό,τι χρειαστώ».

«Του είπες ότι έχεις αντικαταστήσει μόνιμα τον φίλο του;»

«Θα του το πω μόλις τελειώσουμε με τον Κάρσον. Τώρα χρειάζομαι έναν έμπιστο άντρα χωρίς ηθικά διλήμματα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40

Ο Στιβ σήκωσε το τηλέφωνο μέσα στο θάλαμο, πριν προλάβει να χτυπήσει για δεύτερη φορά. Αυτός και η ομάδα του είχαν επιβιβαστεί σ' ένα βανάκι με το που κατέβηκαν από το νατοϊκό αεροπλάνο που τους έφερε στο αεροδρόμιο της Γενεύης.

Η καμπίνα μεταφοράς του πολυμορφικού οχήματος περιείχε ένα πλήρες οπλοστάσιο, στο οποίο έβρισκες μέχρι και φορητούς εκτοξευτήρες ρουκετών εξοπλισμένους με το τελευταίο συστήματα APKWS (Advanced Precision Kill Weapon System) το οποίο μετατρέπει μια ρουκέτα 70-mm Hydra σε κατευθυνόμενο πυρομαχικό, με την προσθήκη συσκευής καθοδήγησης ημιενεργού λέιζερ στα μέσα του σώματός της.

Ο σύνδεσμός της υπηρεσίας στη Γενεύη, λίγο μετά την αναχώρησή τους από το αεροδρόμιο, τους έστειλε συντεταγμένες από τον κοντινότερο τηλεφωνικό θάλαμο σε σχέση με το στίγμα του βαν, για να μπορέσει να τους καλέσει. Τα κινητά ήταν πλέον αναξιόπιστα. Ο εχθρός αποδείχτηκε ότι είχε πρόσβαση σε όλες τις ασύρματες επικοινωνίες, όσο ασφαλείς κι αν ήταν.

«Στιβ!»

«Κανείς απολύτως δεν ξέρει που βρίσκεται ο Κάρσον. Το ελικόπτερό του έφυγε πριν τρεις ώρες από το σπίτι με προορισμό το πυρηνικό καταφύγιο Val Thorens στις γαλλικές Άλπεις. Ο ίδιος δεν έφτασε ποτέ εκεί. Το ελικόπτερο δεν κατέβηκε κάτω από τα δεκαοκτώ χιλιάδες πόδια καθ' όλη τη διάρκεια της πτήσης, οπότε εάν ο Κάρσον δεν πήδηξε με αλεξίπτωτο μέσα στη νύχτα, τότε δεν ήταν μέσα εξαρχής. Μία κλήση που έκανε ο ίδιος

κατά τη διάρκεια της πτήσης θα μπορούσε να είναι και ηχογραφημένη από πριν για να παραπλανήσει τον διώκτη του».

«Κάτι άλλο;»

«Μέχρι στιγμής αυτά! Κανείς δικός μας δεν κοιμάται. Τους έχω όλους έξω και τρέχουν για πληροφορίες. Μόλις έχω νεότερα θα σου στείλω συντεταγμένες του κοντινότερου θαλάμου, όπου κι αν βρίσκεστε».

Ο Στιβ έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε στο βανάκι. Ο πράκτορας που τους είχε παραλάβει από το αεροδρόμιο είχε ήδη βάλει μπρος τη μηχανή και περίμενε οδηγίες.

«Πάμε στο Montreux. Στο σπίτι του Κάρσον».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

«Πρέπει να φύγουμε αμέσως Πάρη. Θα κάνεις check in στο δωμάτιο μετά. Θα σου εξηγήσω στο δρόμο».

Ο Πάρης, όπως είχαν συμφωνήσει από την προηγούμενη, του είχε τηλεφωνήσει λίγο πριν φτάσει στο ξενοδοχείο από το νοικιασμένο αυτοκίνητο που παρέλαβε στο αεροδρόμιο. Σύμφωνα με τις οδηγίες του Αία, είχε ζητήσει να του δώσουν ό,τι μεγαλύτερο σε SUV υπήρχε διαθέσιμο.

«Ωραία, τότε βγες. Έχω φτάσει μπροστά στο ξενοδοχείο σου».

Ο Αίας βγήκε στο δρόμο και προχώρησε προς το μαύρο Mercedes AMG που είχε σταματήσει ακριβώς μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου με τα αλάρμ του αναμμένα. Άνοιξε την πόρτα του οδηγού και έκανε νόημα στον Πάρη να κατέβει.

«Θα οδηγήσω εγώ».

Ο Πάρης έκανε το γύρο του αυτοκινήτου και κάθισε στη

θέση του συνοδηγού. Ο Αίας ενεργοποίησε το navigator του αυτοκινήτου και έδωσε τις συντεταγμένες της καλύβας, όπως τις είχε απομνημονεύσει από τον χάρτη. Πάτησε έναρξη και η μηχανική φωνή της εκφωνήτριας του ζήτησε να στρίψει στο πρώτο στενό δεξιά. Τα πεντακόσια εξήντα άλογα που έκρυβε κάτω από το καπό του το βαρύ SUV, υπάκουσαν αμέσως στο “βαρύ” πόδι του οδηγού. Δέκα λεπτά αργότερα έβγαιναν από την Γενεύη ακολουθώντας τον αυτοκινητόδρομο E62 με κατεύθυνση προς Montreux.

«Σε μισή ώρα θα είμαστε στο μέρος που κρύβεται ο Κάρσον. Όπως σου είπα και στο τηλέφωνο, μπορεί να σε χρειαστώ, μπορεί και όχι».

«Από τι θα εξαρτηθεί;»

Ο Αίας δίστασε για μια στιγμή και στη συνέχεια ανοίχτηκε.

«Υπάρχει και δεύτερος “δισυπόστατος” στη Γη. Έχει έρθει από τον δικό μου πλανήτη κι αυτός. Για κάποιους λόγους που δεν μπορώ να σου εξηγήσω τώρα, έχω έρθει σε αντιπαράθεση μαζί του. Ενώ εγώ θέλω να καθαρίσω τον Κάρσον, αυτός πρέπει να τον σώσει. Δεν μπορούμε να συγκρουστούμε μεταξύ μας, γιατί ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να υπερισχύσει κάποιος απ’ τους δυο μας. Το σενάριο που έχω φανταστεί, αυτό που με βοηθάς δηλαδή, είναι ότι εσύ θα αποσπάσεις την προσοχή του δικού μου, για να βρω χρόνο να καθαρίσω τον Κάρσον».

«Θες να έρθω αντιμέτωπος με κάποιον σαν εσένα δηλαδή! Δεν πας καλά μου φαίνεται!»

«Δεν θα έρθεις αντιμέτωπος. Απλά θα του αποσπάσεις την προσοχή. Δεν μπορεί να σου κάνει τίποτα, ακόμα κι αν ξέρει ότι με βοηθάς. Δεν το επιτρέπουν οι δικοί μας νόμοι».

«Κι εσύ πώς σκοτώνεις ανθρώπους εδώ;»

«Έχω καταθέσει σχέδιο δράσης κι έχω πάρει έγκριση από τους διοικούντες του πλανήτη μου για ό,τι κάνω· ή τουλάχιστον για ό,τι έκανα μέχρι τώρα. Από χτες, κατά κάποιο τρόπο λειτουργώ αυτόβουλα, οπότε έχω έρθει σε αντιπαράθεση με τους δικούς μου, οι οποίοι χρησιμοποιούν τον άλλο “δισυπόστατο” για να με σταματήσουν. Εκείνος όμως δεν μπορεί να κινηθεί όπως θέλει. Δεν μπορεί να σκοτώσει κάποιον χωρίς έγκριση. Και για να πάρει έγκριση θα χρειαστεί ώρες. Ώρες που ξέρει ότι δεν έχει, αν θέλει να παραμείνει ο Κάρσον ζωντανός».

Ο Πάρης συνέχισε να τον κοιτάζει δύσπιστα.

«Είσαι ασφαλής, μην ανησυχείς. Δεν θα σε χρησιμοποιούσα αν ήξερα ότι μπορεί να κινδυνέψεις».

«Και τί ακριβώς πρέπει να κάνω λοιπόν για να του αποσπάσω την προσοχή;»

«Εκεί που πάμε θα βρούμε μια καλύβα σ’ ένα ξέφωτο μέσα στο δάσος. Ο Κάρσον με τον δικό μου θα είναι μέσα. Εσύ θα φωνάξεις από μακριά στα αγγλικά αν είναι κανείς στην καλύβα. Το πιο πιθανό είναι ότι θα βγει μόνο ο δικός μου. Αυτό που θέλω είναι να τον κρατήσεις έξω για δυο λεπτά. Πες ό,τι σου κατέβει. Πες ότι είσαι τουρίστας και χάλασε τ’ αμάξι σου. Ό,τι και να γίνει θέλω να μείνει έξω από την καλύβα για δυο λεπτά. Μετά κάνε μεταβολή και εξαφανίσου τρέχοντας στο δάσος».

«Κι αν βγει και ο Κάρσον μαζί του;»

«Δεν θα τον αφήσει να βγει. Εδώ δεν είμαστε σίγουροι αν θα βγει και ο ίδιος. Μπορεί να σου απαντήσει από το παράθυρο ή από την μισάνοιχτη πόρτα. Όπως και να ’χει εσύ θα προσπαθήσεις να τον βγάλεις έξω για δυο λεπτά. Θα φωνάξεις από τα είκοσι μέτρα και δεν θα πλησιάσεις περισσότερο ακόμα και αν σου απαντήσει από μέσα».

Ο Πάρης παρέμεινε σιωπηλός για το υπόλοιπο της

διαδρομής. Στην πινακίδα που βρήκαν μπροστά τους για την λίμνη Hongrin έστριψαν δεξιά και ο Αίας έσβησε τα φώτα του αυτοκινήτου. Ο χάρτης που είχε αποτυπώσει νωρίτερα στο μυαλό του, ήταν σε τέτοια κλίμακα, που του επέτρεπε να οδηγεί μέσα στο σκοτάδι από μνήμης. Δέκα λεπτά αργότερα έφτασαν στη λίμνη και αφού έκαναν τον γύρο της, είδαν το παρατημένο Wrangler.

Έστριψαν δεξιά σε έναν ακόμη πιο στενό χωματόδρομο με μεγάλη ανηφορική κλίση. Πέντε χιλιόμετρα πιο πάνω, συνάντησαν στα δεξιά τους ένα πυκνό δάσος. Ο Αίας βγήκε από τον χωματόδρομο και σταμάτησε το αυτοκίνητο δίπλα σε έναν μεγάλο πλατύ βράχο. Έσβησε την μηχανή και έκανε νόημα στον Πάρη να μην κάνει φασαρία. Άφησαν τα κινητά τους απενεργοποιημένα στο αυτοκίνητο και περπάτησαν προς τα πεύκα όπου ο Αίας προπορεύτηκε για να βρει δρόμο μέσα στο σκοτάδι.

Είκοσι λεπτά αργότερα είχαν φτάσει στην άλλη άκρη του δάσους όπου σταμάτησαν λίγο πριν τα τελευταία δέντρα. Στο φως των αστεριών αχνοφαινόταν μια ξύλινη καλύβα, από την καμινάδα της οποίας έβγαινε καπνός. Ένα πολύ αδύναμο φως αντιφέγγιζε στο τζάμι του παραθύρου δίπλα στην ξύλινη πόρτα. Ο Αίας μάταια προσπάθησε να εντοπίσει κάποια πηγή ενέργειας που να έρχεται από το σπίτι ή τον γύρω χώρο.

Για να μπορέσει να εντοπίσει την ενέργεια που εκλύει στο περιβάλλον ένας άνθρωπος, θα πρέπει να βρίσκεται σε απόσταση μικρότερη των πέντε μέτρων από τον άλλον. Η καλύβα ήταν χτισμένη στη μέση του ξέφωτου οπότε η δυνατότητα αυτή δεν υπήρχε, χωρίς να τον δουν. Εξάλλου και ο άλλος “δυσυπόστατος” θα τον εντόπιζε στα πέντε μέτρα οπότε η μόνη λύση ήταν να κάνει τον γύρο του ξέφωτου μέσα από τα δέντρα, και να ελπίζει ότι ο δικός

του θα τσιμπήσει και θα απομακρυνθεί από την καλύβα όταν θα τον φωνάξει ο Πάρης.

Στην διαδρομή είχε ενημερώσει τον Πάρη ότι θα κάνει το γύρο και θα πάει στην αντίθετη πλευρά απ' αυτή που θα βρίσκεται ο ίδιος όταν θα βγει για να φωνάξει προς την καλύβα. Ο χρόνος που θα του έδινε ο Πάρης για να πάρει τη θέση του, ήταν όσος χρειαζόταν για να μετρήσει μέχρι το εκατό. Δεν θα αντάλλασαν καμία κουβέντα όταν θα έφταναν, ούτε ψιθυριστά.

Ο Πάρης ακολούθησε τις οδηγίες και ξεκίνησε να μετράει όταν ο Αίας χάθηκε στο σκοτάδι. Όταν έφτασε στο εκατό βγήκε από τα δέντρα και προχώρησε με γρήγορα βήματα προς την καλύβα. Στα είκοσι μέτρα από την πόρτα σταμάτησε και φώναξε δυνατά στα αγγλικά.

«Είναι κανείς εδώ;»

Καμία κίνηση από το σπίτι. Προχώρησε άλλο ένα βήμα και φώναξε ακόμα πιο δυνατά.

«Είναι κανείς στην καλύβα;»

Τίποτα και πάλι.

Ήταν αδύνατον να μην τον έχουν ακούσει. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία και ο ίδιος μπορούσε ν' ακούσει από τη θέση που βρισκόταν, ακόμα και το τριζοβόλημα του ξύλου που καιγόταν μέσα στο τζάκι. Περίμενε λίγο ακόμα και φώναξε και τρίτη φορά. Αυτή τη φορά πήρε απάντηση, αλλά ήταν η φωνή του Αία που ακούστηκε.

«Μην κουράζεσαι Πάρη. Δεν είναι κανείς εδώ...»

«Πώς είναι δυνατόν; Κι η φωτιά;»

Ο Αίας είχε κάνει την εμφάνισή του πίσω από την καλύβα και περπατούσε τώρα στο στηθαίο της βεράντας. Όταν έφτασε στο παράθυρο έριξε μια ματιά μέσα και επιβεβαίωσε όσα είχε δει και από το πίσω παράθυρο. Ο χώρος ήταν άδειος, ενώ στην ξυλόσομπα στο κέντρο του

δωματίου έκαιγε ένα κούτσουρο. Το σιδερένιο πορτάκι της σόμπας ήταν ακόμα ανοιχτό. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στην καλύβα. Ήταν φανερό ότι αυτοί που ήταν πριν λίγο εκεί, είχαν εγκαταλείψει βιαστικά το χώρο. Πώς όμως τους είχαν αντιληφθεί να έρχονται;

Σύμφωνα με τις αποστάσεις και τη γωνία κλίσης, ήταν αδύνατο είτε να έχουν ακούσει, είτε να έχουν δει το αυτοκίνητο να έρχεται, απ' οποιοδήποτε σημείο στο ξέφωτο. Να είχε στήσει काराούλι ο “δισυπόστατος” στο δρόμο; Αποκλείεται, γιατί θα πρέπει να είχε αφήσει τον Κάρσον μόνο του εδώ πάνω. Γιατί είχαν φύγει τότε; Αν είχαν καταλάβει ότι τους ακολουθούσε ο δημοσιογράφος γιατί να μπουν στον κόπο να έρθουν μέχρι εδώ πάνω; Μπορεί βέβαια και να έφυγαν για άσχετο λόγο και να περπατάνε τώρα προς το παρατημένο Wrangler. Ο Αίας έκλεισε το πορτάκι της σόμπας και βγήκε πάλι στην βεράντα.

«Αντέχεις λίγο τρέξιμο;»

«Τι εννοείς;»

«Εάν πάνε προς τ' αυτοκίνητο ίσως τους προλάβουμε πριν φτάσουν».

Ο Πάρης σήκωσε τους ώμους και στη συνέχεια ακολούθησε τον Αία σ' ένα ελαφρύ τροχάδην στην κατηφόρα ανάμεσα στα πεύκα. Έφτασαν στο SUV στο μισό χρόνο απ' όσο είχαν χρειαστεί για ν' ανέβουν. Ο Αίας χωρίς να υπολογίζει αν θα τους δουν πλέον, έκανε επιτόπου και άφησε το βαρύ SUV να κατέβει την πλαγιά με μεγάλη ταχύτητα. Όταν βγήκε από το στενό χωματόδρομο τα φώτα του αυτοκινήτου έπεσαν πάνω στο παρκαρισμένο Wrangler. Σταμάτησε καμιά δεκαριά μέτρα μακριά και έσβησε τους προβολείς χωρίς να σβήσει την μηχανή. Μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση, ήθελε να έχει

μια πηγή ενέργειας πρόχειρη και η μοναδική που υπήρχε εκεί τριγύρω, ήταν ο κινητήρας του αυτοκινήτου τους.

Το πράγμα πάντως τώρα δυσκόλευε. Εάν τους είχαν δει και έφυγαν, τότε ή δεν πρόλαβαν να φτάσουν στ' αμάξι πριν απ' αυτούς, ή δεν πήγαν προς τ' αμάξι. Αν δεν πήγαν προς τ' αμάξι, ο “δισυπόστατος” θα οδήγησε τον Κάρσον κάπου στα βουνά, μακριά από πηγές ενέργειας. Σύμφωνα με τον χάρτη που είχε στο μυαλό του οι πιθανές διαδρομές ήταν πολλές. Πολύ περισσότερες απ' όσες θα μπορούσε να ελέγξει κάποιος μέσα σε εικοσιτέσσερις ώρες. Θα μπορούσε να περιμένει να ξημερώσει και να μπει στον δορυφόρο μέσα από το διαδίκτυο, σπάζοντας τους κωδικούς και να σαρώσει την περιοχή σε πραγματικό χρόνο, αλλά κι αυτό ήταν κάτι που σίγουρα θα είχε προβλέψει και ο άλλος “δισυπόστατος”. Μέχρι να ξημερώσει, θα τον είχε οδηγήσει σε κάποιο μέρος όπου θα περνούσαν ολόκληρη τη μέρα, χωρίς να μετακινούνται σε ακάλυπτους χώρους.

Ο Αίας γύρισε στο αυτοκίνητο και άνοιξε το navigator για να ελέγξει το χάρτη της περιοχής άλλη μια φορά. Ο Πάρης είχε ανάψει τσιγάρο και κοίταζε προς την πλαγιά απ' όπου είχαν έρθει. Το μενού του navigator ενεργοποιήθηκε δείχνοντας την κεντρική σελίδα. Ο Αίας πάτησε το κουμπί που εμφάνιζε τη λίστα με τις προηγούμενες αναζητήσεις, έτσι ώστε ν' αποφύγει να ξαναδώσει τις συντεταγμένες της καλύβας. Όταν εμφανίστηκε η λίστα παρατήρησε ότι οι αναζητήσεις ήταν δύο. Η δική του και μία ακόμη. Και οι δυο ήταν καταχωρημένες χωρίς τίτλο. Σίγουρα το σύστημα είχε εργοστασιακά ενεργοποιημένη την επιλογή της αυτόματης καταχώρησης ιστορικού. Σε μία παρόρμηση της στιγμής, ο Αίας, αντί να πατήσει την πιο πρόσφατη αναζήτηση που

ήταν η δική του, πάτησε εκείνη που ήταν από κάτω. Ο χάρτης έδειξε αμέσως την περιοχή βόρεια του Montreux και το κόκκινο σημιαάκι αναβόσβησε πάνω από το σπίτι του Κάρσον.

Ήταν σαν να άναψε κάποιος φως μέσα στο κεφάλι του Αία. Οι σκέψεις έδεναν μεταξύ τους με απίστευτη ταχύτητα. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου είχαν ξεκαθαρίσει όλα. Η λεπτομέρεια που έψαχνε ήταν τόσο καιρό μπροστά του! Το ξεκίνημα της συγχρονικότητας! Ο άλλος “δισυπόστατος”! Ο Πάρης δεν ήρθε σήμερα! Ο Πάρης ήταν εδώ από χτες, και έχει επισκεφτεί το σπίτι του Κάρσον μ’ αυτό τ’ αυτοκίνητο!

Δύο μήνες πριν, ο Πάρης είχε έρθει να μείνει απέναντι του στην Αθήνα. Κανείς από τους δύο δεν είχε την παραμικρή ιδέα για “δισυπόστατους” τότε. Η μετακόμιση του Πάρη στο συγκεκριμένο σπίτι, είναι το ασήμαντο τυχαίο γεγονός που πυροδοτεί τη συγχρονικότητα! Ο Πάρης την επόμενη μέρα της μετακόμισης, έκλεινε και το τριακοστό πέμπτο έτος της ηλικίας του, ενώ ο Αίας γίνεται τριανταπέντε δύο μήνες αργότερα. Εκείνη τη μέρα ο Πάρης, εκτός από τους φίλους του, κάλεσε στο σπίτι του και όλους τους καινούργιους του γείτονες, από τους οποίους όμως την πρόσκληση τίμησε μόνο ο Αίας. Εκτοτε γίνονται κολλητοί φίλοι, αφού ως εργένηδες και οι δυο, μοιράζονται τα ίδια ενδιαφέροντα.

Ο “δισυπόστατος” Αίας ανοίχτηκε στον Πάρη την Πέμπτη, ενώ εκείνος, όπως έγραφε στο μήνυμα, είχε ήδη καταλάβει ότι υπάρχει και δεύτερος “δισυπόστατος” στη Γη μετά την επέμβαση με τον κεραυνό. Δεν του αποκάλυψε όμως ότι είναι κι εκείνος “δισυπόστατος”. Μάλλον είχε λάβει ανάλογες οδηγίες από την σύγκλητο, όταν θα τους ενημέρωσε για την ύπαρξη του Αία. Από την Πέμπτη

και μετά, ολόκληρη η συμπεριφορά του Πάρη είναι μια καλοστημένη παράσταση. Με αποκορύφωμα το σημερινό. Ο Κάρσον είναι τώρα κάπου ασφαλισμένος κι ο Πάρης τον προστατεύει με τον καλύτερο τρόπο, αφού είναι συνέχεια μαζί με τον διώκτη του.

Πίσω στον πλανήτη τους, ο γήινος Πάρης με τον γήινο Αία θα προσπαθούν να καταλάβουν τί ακριβώς τους συμβαίνει. Για να μείνει ο “δισυπόστατος” Πάρης τόσες ώρες στη Γη, ο γήινος Πάρης σίγουρα θα έχει ξυπνήσει εκεί, οπότε θα τους έχουν φέρει σ’ επαφή, για να τους αποδείξουν πιο εύκολα ότι η νέα πραγματικότητα που βρέθηκαν δεν είναι όνειρο.

Ο Αίας με την άκρη του ματιού του είδε τον Πάρη να πετάει το τσιγάρο του κάτω και να το πατάει μέχρι να σβήσει εντελώς. Αν είχε ελέγξει, έστω και τυχαία, το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο του εγκεφάλου του Πάρη, θα είχε καταλάβει εδώ και ώρα ότι ο Πάρης είναι ο άλλος “δισυπόστατος”, αλλά θα είχε προδοθεί αμέσως, αφού ένας “δισυπόστατος” αντιλαμβάνεται απευθείας την προσπάθεια πρόσβασης στον εγκέφαλό του. Γύρισε και πάλι στο μενού και πάτησε διαγραφή όλων των αναζητήσεων. Πήγε στις ρυθμίσεις και άλλαξε την επιλογή καταχώρησης αυτόματου ιστορικού σε “Μη Ενεργό”. Εδώ δεν είχε να κάνει με γήινο. Είχε να κάνει μ’ έναν ακόμη “δισυπόστατο”, υψηλότετου δείκτη νοημοσύνης. Το ότι είχε κάνει ένα λάθος δεν σημαίνει ότι ο Αίας μπορούσε να χαλαρώσει. Απλά τώρα, το πλεονέκτημα της κρυφής γνώσης ήταν με το μέρος του. Παράσταση στην παράσταση λοιπόν, για να πετύχει τον στόχο του.

Όταν ο Πάρης μπήκε στ’ αμάξι ο Αίας είχε δώσει ξανά τις συντεταγμένες της καλύβας και έκανε πως μελετούσε τον χάρτη της γύρω περιοχής. Μετά από λίγο, χωρίς να

τραβήξει το βλέμμα του από το navigator, πέταξε την ερώτηση.

«Τι λες να κάνουμε; Να μείνουμε και να ψάξουμε την περιοχή ή να φύγουμε;»

«Αφού το αυτοκίνητό τους είναι εδώ, κάπου εδώ δεν θα είναι κι αυτοί;»

Από την απάντηση ο Αίας σιγουρεύτηκε ότι ο Κάρσον δεν ήταν στο βουνό. Κάποιος πρέπει να είχε φέρει από πριν το SUV εδώ. Ο Πάρης με τον Κάρσον ανέβηκαν μέχρι την καλύβα, άναψαν τη σόμπα και στη συνέχεια έφυγαν αφού άλλαξαν αυτοκίνητο, αφήνοντας το Wrangler πίσω τους για παραπλάνηση. Ο Πάρης άφησε κάπου τον Κάρσον και πήγε να πάρει τον Αία από το ξενοδοχείο. Το ζητούμενο τώρα ήταν να βρει το μέρος που τον είχε αφήσει. Το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς αναλύοντας τις εναλλακτικές. Απέριριψε τρεις και κατέληξε στην πιο σίγουρη.

Ο Πάρης όσο βρισκόταν μαζί του θα προσπαθούσε να τον απομακρύνει από τον Κάρσον. Εάν όμως χώριζαν για κάποιο λόγο, τότε θα έχανε τον έλεγχο των κινήσεων του Αία. Λογικά, η επόμενη δική του κίνηση, θα ήταν να πάει στο μέρος που κρύβεται ο Κάρσον, για να είναι κοντά του και να τον προστατέψει, σε περίπτωση που τον ανακαλύψει ο Αίας. Εκμεταλλευόμενος τη λογική αυτή ο Αίας, θα μπορούσε να παρακολουθήσει κρυφά τον Πάρη αφού χωρίσουν, ο οποίος άθελά του θα τον οδηγούσε στο σημείο που είναι ο Κάρσον.

Το μεγάλο ρίσκο του σχεδίου, είναι να αντιληφθεί ο Πάρης ότι ο Αίας ξέρει, ή ότι τον παρακολουθεί. Θα μπορούσε τότε, χωρίς να δείξει ότι έχει αντιληφθεί ότι ξεσκεπάστηκε, να τον παρασύρει και πάλι μακριά από τον Κάρσον, αφού ο Αίας θα τον ακολουθεί πιστά μέχρι να βρει το θύμα του. Το όλο σχέδιο στηριζόταν στο πόσο καλά

θα έδινε αυτή τη φορά τη δική του παράσταση ο Αίας. Εάν ο Πάρης υποψιαζόταν ότι ο Αίας ξέρει, τότε η κρυφή γνώση γυρνούσε και πάλι υπέρ του.

«Προς το παρόν γυρνάμε στο ξενοδοχείο να κάνεις κι εσύ check in, και να ξεκουραστούμε. Το πρωί θα ξανάρθουμε εδώ και θα ελέγξω την περιοχή μέσω δορυφόρου...»

Ο Πάρης έκανε να αντιδράσει αλλά τελικά δεν είπε τίποτα και έδωσε τη ζώνη του. Το βαρύ SUV πέρασε δίπλα από το παρκαρισμένο Wrangler και έκανε το γύρο της λίμνης, και πάλι με τα φώτα σβηστά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42

«Ξέρουμε πού είναι ο Κάρσον!»

Ο Στιβ κάλυψε το μικρόφωνο του τηλεφώνου με την παλάμη του για ν' ακούει καλύτερα. Το βανάκι, με τα αλάρμ αναμμένα, είχε σταματήσει στην έξοδο του τούνελ και ο Στιβ δέχτηκε κλήση από τον σύνδεσμο, στο τηλέφωνο έκτακτης ανάγκης του αυτοκινητόδρομου.

«Σ' ακούω!»

«Βάλε στο navigator να σας πάει στη λίμνη Hongrin μετά το Montreux. Μόλις βγείτε από τον κεντρικό δρόμο αναζητήστε στην περιοχή γύρω από τη λίμνη ένα μαύρο τζιπ Wrangler. Εκεί που θα το βρείτε εθεάθη για τελευταία φορά ο Κάρσον. Ήταν μαζί μ' έναν μόνο σωματοφύλακα και κουβαλούσαν από ένα σακίδιο ο καθένας· μάλλον για να διανυκτερεύσουν κάπου εκεί τριγύρω. Η περιοχή είναι έρημη εντελώς. Δεν υπάρχει ούτε ξενοδοχείο, ούτε σπίτι. Σου στέλνω συντεταγμένες από το μοναδικό κατάλυμα ενός βοσκού που ανεβάζει εκεί πάνω τα ζώα του το καλοκαίρι.

Είναι το μόνο πιθανό μέρος που θα μπορούσαν να πάνε».

«Η πηγή είναι έγκυρη;»

«Διευθυντής σε κρατικό κανάλι. Μας δίνει δύο ώρες προβάδισμα. Μετά είναι υποχρεωμένος να στείλει κόσμο γιατί η πληροφορία ήρθε απ' έξω».

«Είμαστε ήδη καθοδόν προς το Montreux».

«Όταν φτάσεις εκεί πάνω, η επικοινωνία μας τέλος. Δεν υπάρχει σταθερή τηλεφωνία. Μην με πάρεις από κινητό δεν θέλω να το ρισκάρω».

«Δεν θα χρειαστεί».

Ο Στιβ έκλεισε το τηλέφωνο και πήδηξε στη θέση του συνοδηγού.

«Σανίδωσέ το!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 43

Ο Αίας είχε αφήσει τη λίμνη πίσω του και πλησίαζε προς τον αυτοκινητόδρομο. Μπήκε στην τελευταία στροφή με μεγάλη ταχύτητα, αφού το σκοτάδι ήταν ακόμα βαθύ, και θα μπορούσε να δει τα φώτα τυχόν διερχόμενου αυτοκινήτου ακόμη κι από μεγάλη απόσταση. Την περίπτωση να έρχεται άλλο αυτοκίνητο με σβηστά φώτα, δεν την είχε υπολογίσει καθόλου. Κανείς από τους δυο οδηγούς δεν πρόλαβε να πατήσει φρένο.

Αμέσως μετά την σφοδρή πλαγιομετωπική σύγκρουση, άνοιξαν και οι τέσσερις μπροστά αερόσακοι του SUV, εμποδίζοντας τον Αία να επέμβει στην ανεξέλεγκτη πορεία του οχήματος, το οποίο καρφώθηκε με μεγάλη ταχύτητα στον κορμό ενός αιωνόβιου πεύκου, δίπλα στο δρόμο. Το παρμπρίζ διαλύθηκε σε χιλιάδες μικρά κομμάτια και η μηχανή έβγαλε έναν οξύ μεταλλικό ήχο και έσβησε. Ο

Αίας, στην ησυχία που επικράτησε μετά την καταστροφή, άκουσε ένα υπόκωφο βογγητό που έμοιαζε πιο πολύ με ρόγχο. Γύρισε το κεφάλι του προς τη μεριά του Πάρη. Το παρμπρίζ δεν είχε σπάσει από τη σύγκρουση. Είχε σπάσει από ένα χοντρό κλαδί του πεύκου, το οποίο είχε τρυπήσει και τον αερόσακο του Πάρη και στη συνέχεια είχε καρφωθεί στο στήθος του.

«Πάρη;»

Δεν πρόλαβε να πάρει απάντηση αφού η πόρτα του οδηγού άνοιξε βίαια και δυο χέρια τον τράβηξαν έξω από την καμπίνα του αυτοκινήτου. Παραπάτησε βγαίνοντας και έπεσε στα τέσσερα. Το επόμενο που ένιωσε ήταν το παγωμένο μέταλλο ενός όπλου στο σβέρκο του.

«Σήκω πάνω!»

Αγγλικά με αμερικάνικη προφορά. Τη στιγμή που σηκωνόταν σκανάρισε την περιοχή αναζητώντας πιθανά ηλεκτρομαγνητικά κύματα. Στο βανάκι εντόπισε ένα κινητό του οποίου η συχνότητα επικοινωνίας είχε καταχωρηθεί στο μυαλό του ως Στιβ ο Αχρείαστος. Ο Αμερικάνος πράκτορας εδώ πάνω; Σίγουρα υπήρξε διαρροή από τη μεριά του δημοσιογράφου. Μια φωνή ακούστηκε πίσω του.

«Δεν είναι ο Κάρσον!»

«Μην λες ονόματα ηλίθιε!»

Ο Αίας σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε στα μάτια τον άντρα που μίλησε τελευταίος. Αυτά τα μάτια είχαν άλλου είδους τρέλα μέσα τους. Αυτά τα μάτια αποζητούσαν να σκορπίζουν το θάνατο γύρω τους. Ο Αίας έκανε έναν ενεργειακό έλεγχο της περιοχής. Ο αυτοκινητόδρομος ήταν λίγο έξω από την άμεση εμβέλειά του. Αν μπορούσε να εξασφαλίσει μια αρχική ισχύ, τότε θα μπορούσε να τραβήξει ενέργεια από το δίκτυο ηλεκτροδότησης με τη βοήθεια συντονισμένων μαγνητικών πεδίων. Ο κινητήρας

ενός αυτοκινήτου θα μπορούσε να του δώσει την αρχική ισχύ που ζητούσε, αλλά είχαν σβήσει και τα δυο οχήματα μετά τη σύγκρουση. Αν δεν τον είχαν βγάλει από το SUV θα μπορούσε να εξασφαλίσει αυτή την αρχική ισχύ, ακόμα και με το γύρισμα της μίζας.

«Γιατί; Θα τον αφήσεις να φύγει;»

Ο τύπος που είχε πάει να ελέγξει αν ο Κάρσον ήταν ο συνοδηγός στο SUV, ήρθε και στάθηκε δίπλα στον Στιβ. Από το μέτωπό του έτρεχε αίμα αλλά δεν έδειχνε να τον απασχολεί, όσο δεν έπεφτε μέσα στα μάτια του. Εκπαιδευμένοι δολοφόνοι-ρομπότ του χειρίστου είδους. Από την πλαϊνή πόρτα του βαν κατέβηκε ακόμη ένας, ο οποίος κρατούσε ένα αυτόματο όπλο πολύ μεγαλύτερο απ' αυτό που είχε στα χέρια του ο Στιβ. Μπροστά, στη θέση του οδηγού, υπήρχε ένα ακίνητο σώμα πεσμένο με τα μούτρα πάνω στο τιμόνι. Ο Στιβ σήκωσε το όπλο του και ο Αίας “διάβασε” στα κύματα του εγκεφάλου του ότι θα το κάνει.

«Περίμενε Στιβ!»

Αυτό τον σταμάτησε. Κατέβασε ελάχιστα εκατοστά το όπλο και κάρφωσε τον Αία στα μάτια.

«Πώς διάολο ξέρεις το όνομά μου;»

«Θέλεις να μάθεις που είναι ο Κάρσον ή δεν θέλεις;»

«Εσύ ποιός είσαι;»

«Ας πούμε ότι είμαι αυτός που θα σε οδηγήσει στον Κάρσον...»

«Ας πούμε ότι είσαι αυτός που θα μου πει αμέσως τώρα πού είναι ο Κάρσον, για να μην φας μια σφαίρα στο πόδι για αρχή...»

Το όπλο κατέβηκε χαμηλότερα και τώρα σημάδευε το δεξί πόδι του Αία. Ο Αίας είδε ότι αυτή τη φορά δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει. Στην απόλυτη ησυχία που

επικρατούσε, η μίζα της μηχανής του SUV ακούστηκε σαν πυροβολισμός. Ταυτόχρονα με τον ήχο της μίζας, ένα τηλεπαθητικό μήνυμα της γνωστής κυματομορφής που χρησιμοποιούσαν οι “δισυπόστατοι”, έφτασε στον εγκέφαλό του. “Στείλ’ τους αλλιώς δεν γλυτώνεις απ’ αυτούς!” Ο Πάρης ζούσε!

Και οι τρεις πράκτορες γύρισαν τα όπλα τους προς το SUV αλλά κανείς δεν πρόλαβε να πατήσει την σκανδάλη. Ο αυτοκινητόδρομος βυθίστηκε αμέσως στο σκοτάδι, καθώς ένα τεράστιο φορτίο ηλεκτρικής ενέργειας μεταφέρθηκε μέσω συντονισμένων μαγνητικών κυμάτων στα όπλα που κρατούσαν οι δολοφόνοι στα χέρια τους. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό που ο Στιβ πέταξε κυριολεκτικά στον αέρα και έσκασε με δύναμη πάνω στο στραπατσαρισμένο βαν. Το όπλο είχε κολλήσει στα χέρια του, και από τα ρούχα και το κεφάλι του, έβγαιναν καπνοί. Στην ίδια κατάσταση ήταν και οι άλλοι δυο πράκτορες. Ο θάνατος και των τριών ήταν ακαριαίος. Ο Αίας πλησίασε το βανάκι και διαπίστωσε ότι και ο οδηγός ήταν νεκρός μετά τη σύγκρουση. Γύρισε αμέσως στο SUV και συνέχισε την επικοινωνία με τον Πάρη τηλεπαθητικά.

“Πώς είσαι;”

“Σβήνω... Δεν μπορώ να αναπνεύσω...”

Ο Αίας ενεργοποίησε το κινητό του και άναψε το φακό που είχε στο μενού. Έριξε το φως πάνω στο στήθος του Πάρη και επιβεβαίωσε ότι η κατάσταση ήταν τραγική.

“Τουλάχιστον ο δικός σου θα έχει μόνιμα και τον κολλητό του για παρέα πίσω σ’ εμάς...”

“Θέλεις να δοκιμάσουμε ενεργειακή επαναφορά;”

“Για τέτοια ζημιά χρειαζόμαστε την ενέργεια μιας ολόκληρης πόλης. Αν τραβήξεις το κλαδί θα πεθάνω αμέσως από αιμορραγία. Δεν θα προλάβεις να με πας ούτε μέχρι τον

αυτοκινητόδρομο. Ξέχασέ το...”

Ο Αίας έσβησε το φακό και έμεινε ακίνητος προσπαθώντας μάταια να βρει μια λύση. Θα μπορούσε να ήταν ο ίδιος με το κλαδί στο στήθος του. Ένιωθε τον πόνο του Πάρη σαν να ήταν δικός του. Δυο οντότητες, εκατομμύρια έτη φωτός μακριά από τον πλανήτη τους, σ’ έναν πανομοιότυπο κόσμο που είχαν έρθει για να σώσουν. Έφερε ξανά στο μυαλό του τις τελευταίες εξελίξεις, οι οποίες κατέληξαν στη μετωπική σύγκρουση με τους πράκτορες της CIA, στη μέση του πουθενά. Η συγχρονικότητα συνέχιζε τα παιχνίδια της, επιδρώντας όλο και πιο δυναμικά στην αλληλουχία των γεγονότων.

Ο Πάρης προσπάθησε να μετακινηθεί στη θέση του για να καθίσει κάπως καλύτερα ενώ τα χέρια του έσφιγγαν το χοντρό κλαδί για να παραμείνει ακίνητο. Τον πόνο τον είχε απομονώσει στον εγκέφαλό του, αλλά ακόμη και η ελάχιστη μετακίνηση επιβάρυνε το βαθύ τραύμα και επιδείνωνε την ακατάσχετη αιμορραγία. Τράβηξε τα χέρια του από το κλαδί και γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος του Αία.

“Μετά που κλείδωσες σε αντιμετάθεση η ΕΔΕ ανέσυρε όλες τις απόρρητες αρχειοθετημένες πληροφορίες που υπήρχαν σχετικά με τη συγχρονικότητα. Σήμερα μου αποκάλυψαν ότι στο πρόσφατο παρελθόν, μας επισκέφτηκε “δισυπόστατη” οντότητα που είχε τη δυνατότητα να προκαλεί ή να αποτρέπει φαινόμενα συγχρονικότητας κατά βούληση. Πενήντα άρτιμα εξέλιξης μπροστά από εμάς ο συγκεκριμένος πανομοιότυπος γαλαξίας. Πρόσεχε πώς βαδίζεις και πού πας, γιατί τελικά βρίσκεσαι σε πολύ βαθιά νερά εδώ στη Γη. Η συγχρονικότητα δεν είναι ανεξέλεγκτη όπως νομίζαμε μέχρι...”

Ένας ακατάσχετος βήχας δεν τον άφησε να ολοκληρώσει

την πρότασή του, ούτε καν στον δικό του εγκέφαλο. Ήταν φανερό ότι δεν μπορούσε να πάρει ανάσα πλέον. Ο Αίας του έπιασε το χέρι. Παρά τον πανικό της ασφυξίας, ο εγκέφαλος του Πάρη, έστειλε δυο νούμερα με πολλά δεκαδικά στον εγκέφαλο του Αία.

“Οι συντεταγμένες του Κάρσον;”

Ο Πάρης έγενεψε καταφατικά και έπεσε πίσω στο κάθισμα. Ο Αίας ένωσε το χέρι του να χαλαρώνει μέσα στο δικό του.

«Καλό ταξίδι φίλε μου...»

Το τελευταίο το είπε ψιθυριστά, χρησιμοποιώντας και πάλι τις φωνητικές του χορδές. Ο Πάρης είχε ήδη ξεψυχήσει. Του έκλεισε τα μάτια και έφυγε τρέχοντας προς τον αυτοκινητόδρομο, όπου τα φώτα των στύλων ακόμα τρεμόπαιζαν. Είχε έρθει η ώρα να χοντύνει το παιχνίδι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44

Ο Κάρσον, όρθιος μπροστά στην εξώπορτα του καταφύγιου, κοίταξε για πολλοστή φορά προς τη μεριά του δάσους. Είχαν περάσει τουλάχιστον τρεις ώρες από τη στιγμή που είχε ξημερώσει, και ο άγνωστος προστάτης του δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Το βράδυ είχε εξελιχτεί σε μαραθώνιο διαδρομών. Μετά τη λίμνη Hongrin που είχαν ανεβοκατέβει ένα ολόκληρο βουνό μόνο και μόνο για να ανάψουν την σόμπα μιας καλύβας, είχαν γυρίσει και πάλι στο Montreux για να πάρει ο άγνωστος το νοικιασμένο του αυτοκίνητο. Οδήγησαν πίσω μέχρι τη λίμνη, άφησαν το Wrangler, και στη συνέχεια ήρθαν στο καταφύγιο που βρισκόταν ο ίδιος τώρα, το οποίο ήταν χτισμένο στην κορυφή ενός βουνού, δέκα χιλιόμετρα μακριά από

τον κοντινότερο χωματόδρομο, στα μισά περίπου της διαδρομής Montreux – Gstaad.

Στη διάρκεια της πεζοπορίας για να φτάσουν στο καταφύγιο, ο άγνωστος του εξήγησε πιο αναλυτικά ποιά ήταν η σχέση του με τον άλλο εξωγήινο και τί είδους προβλήματα δημιουργήθηκαν από την μόνιμη αντιμετάθεσή του. Δεν του έδωσε καμία συγκεκριμένη πληροφορία που θα μπορούσε ν' αποκαλύψει την γήινη ταυτότητα του διώκτη του. Στόχος του ήταν να του πει μόνο όσα χρειάζονταν για να τον πείσει ότι η καλύτερη λύση για την ασφάλειά του, ήταν να πάει ο ίδιος και να βοηθήσει τον διώκτη του να “μην” τον βρει. Όπως και έγινε. Πριν φύγει είχαν συμφωνήσει ότι ο Κάρσον δεν θα μετακινηθεί καθόλου από το καταφύγιο, και ότι ο ίδιος θα επιστρέψει μέχρι το ξημέρωμα.

Ο Κάρσον ένιωθε το ένστικτό του να φωνάζει ότι κάτι δεν πάει καλά. Έριξε μια τελευταία ματιά προς τα δέντρα, εκεί που είχε εξαφανιστεί ο άγνωστος το βράδυ, και στη συνέχεια έβγαλε την μπαταρία από την τσέπη του παντελονιού του και την κούμπωσε πάνω στο κινητό που κρατούσε εδώ και ώρα στα χέρια του. Πάτησε το πλήκτρο της ενεργοποίησης και έδωσε τον κωδικό σύνδεσης. Η κάρτα αντιστοιχούσε στο ίδιο νούμερο μ' αυτή που είχε πάρει ο σωματοφύλακός του πριν την πτήση χτες. Κάθε φορά που άνοιγε μία από τις δύο, αντικαθιστούσε στο δίκτυο την άλλη. Μόλις συνδέθηκε με το δορυφόρο, κάλεσε τον επικεφαλής της ασφάλειάς του, ο οποίος απάντησε αμέσως.

«Κύριε Κάρσον;»

«Εντόπισε το σήμα του τηλεφώνου μου τώρα, και στείλε αμέσως το ελικόπτερο να με πάρει από εδώ που βρίσκομαι!»

«Μάλιστα Κύριε Κάρσον!»

«Πάρε με πίσω, αμέσως μόλις έχεις τις συντεταγμένες για να κλείσω το κινητό!»

Δεν υπήρχε κανένας λόγος να παραμένει εκτεθειμένος με ανοιχτό τηλέφωνο, από τη στιγμή που θα ήξεραν οι δικοί του πού είναι. Δυο λεπτά αργότερα πήρε ο υπεύθυνος ασφαλείας και τον ενημέρωσε ότι σε εικοσιπέντε λεπτά το ελικόπτερο θα ήταν εκεί.

«Δεν θέλω να κάνει πάνω από είκοσι λεπτά!»

«Ο χρόνος που σας δίνω κύριε είναι υπολογισμένος με βάση την ανώτατη ταχύτητα που μπορεί να αναπτύξει το ελικόπτερο...»

«Να κόψει το λαιμό του και να είναι εδώ σε λιγότερο από είκοσι λεπτά!»

Έβγαλε και πάλι την μπαταρία από το τηλέφωνο και μπήκε στο καταφύγιο για να μαζέψει τα λιγοστά πράγματά του. Το βράδυ δεν είχε κοιμηθεί καθόλου, όπως ακριβώς του είχε πει ο άγνωστος. Επίσης, σύμφωνα και πάλι με τις οδηγίες του, δεν είχε ανάψει ούτε το τζάκι. Το κρύο ήταν ανυπόφορο. Την περισσότερη ώρα περπατούσε πάνω κάτω στο δωμάτιο ώστε να κυκλοφορεί το αίμα στις φλέβες του, και να έχει την ψευδαίσθηση ότι ζεσταίνεται.

Δεν πρέπει να είχαν περάσει πάνω από δεκαπέντε λεπτά, όταν άκουσε το ελικόπτερο να πλησιάζει. “*Ανώτατη ταχύτητα και μαλακίες...*” σιγομουρμούρισε μέσα από τα δόντια του και βγήκε από το καταφύγιο με την τσάντα στον ώμο. Το ελικόπτερο ερχόταν από τα ανατολικά και ο ήλιος εμπόδιζε τον Κάρσον να το κοιτάξει κατευθείαν. Όταν έφτασε σε μία απόσταση περίπου τριών χιλιομέτρων από το καταφύγιο, ο Κάρσον είχε ήδη αρχίσει να κουνάει το χέρι του, όταν συνειδητοποίησε ότι κάτι δεν πάει καλά. Αυτό δεν ήταν το δικό του ελικόπτερο! Αυτό ήταν κατά

πολύ μεγαλύτερο από το δικό του ελικόπτερο! Σταμάτησε να κουνάει το χέρι του και το έφερε αντήλιο πάνω απ' τα μάτια του για να δει καλύτερα. Την επόμενη στιγμή ένα μικρό κομμάτι από το κάτω μέρος του ήλιου, ο οποίος βρισκόταν σε ευθεία με το ελικόπτερο, ξεκόλλησε από τη θέση του και κατευθύνθηκε προς το μέρος του Κάρσον.

Λίγες ώρες αργότερα, ένα "βίντεο-φωτιά", όπως το ονόμασαν τα περισσότερα τηλεοπτικά δίκτυα, έκανε το γύρο του διαδικτύου. Το βίντεο ξεκινούσε με την καταγεγραμμένη απόπειρα δολοφονίας της Γκρέτας Γεροδήμου στην Ελλάδα. Το κείμενο, κάτω από τις εικόνες της επίθεσης στην εθνική οδό, ανέφερε ότι μία και μόνο εντολή του Κάρσον στοίχισε τη ζωή σε δεκατρία άτομα, δυο εκ των οποίων ήταν παιδιάκια, τριών και πέντε χρονών.

Στη συνέχεια υπήρχαν είκοσι ηχογραφημένες συνομιλίες, τέσσερις για κάθε έναν από τους πέντε υποψηφίους της λίστας GOD που είχαν δολοφονηθεί μέχρι σήμερα, συμπεριλαμβανομένης και αυτής του Κάρσον με τους πράκτορες της CIA. Κάθε συνομιλία που έπαιζε στο βίντεο, είχε σαν φόντο το όνομα του υποψήφιου που ακουγόταν. Το περιεχόμενό τους αποκάλυπτε την ανάμειξή τους σε κάθε είδους παρανομία: από "λαδώματα" πολιτικών, μέχρι διακίνηση σκληρών ναρκωτικών και συμμετοχή σε κυκλώματα παιδικής πορνείας.

Στο τέλος του βίντεο υπήρχε καταγεγραμμένη η επίθεση του ελικοπτερού στο καταφύγιο που κρυβόταν ο Κάρσον. Η λήψη πρέπει να είχε γίνει είτε από άλλο ελικόπτερο που πετούσε ψηλότερα, είτε από δορυφόρο. Οι αναλυτές κατέληξαν την επομένη ότι επρόκειτο για δορυφορική λήψη. Καμία υπηρεσία που είχε πρόσβαση στο συγκεκριμένο δορυφόρο, δεν είχε αναλάβει μέχρι στιγμής την ευθύνη της καταγραφής. Ο δημιουργός της

λίστας GOD, στο κείμενο που εμφανιζόταν ως επίλογος του βίντεο, έγραφε ότι ο πιλότος του ελικοπτέρου δεν είχε καμία συναίσθηση των πράξεών του και απλά υπνοβατούσε υπό την δική του παρέμβαση.

Ο ίδιος ο πιλότος, ως άμεσα προφυλακισμένος και απομονωμένος από τον έξω κόσμο, έδωσε την πρώτη του κατάθεση χωρίς να έχει ενημερωθεί για την ύπαρξη του συγκεκριμένου βίντεο. Στην αρχή της κατάθεσής του δήλωσε ότι το πρώτο πράγμα που είδε όταν ξύπνησε, ήταν η ρουκέτα των 57 χιλιοστών στον αέρα, λίγο πριν χτυπήσει το ξύλινο οίκημα στην κορυφή του βουνού. Δεν μπορούσε να εξηγήσει με κανένα τρόπο, το πώς βρέθηκε να πετάει το βαριά εξοπλισμένο δοκιμαστικό μοντέλο ελικοπτέρου που μόλις είχαν παραλάβει στη βάση, χωρίς να έχει ενημερώσει κανέναν. Η απολογία του έγινε δεκτή και ο φάκελος έκλεισε, αφού τέσσερα ακόμη άτομα, τρεις στον πύργο ελέγχου και ο συντηρητής εδάφους, είχαν αποκοιμηθεί κυριολεκτικά στις θέσεις τους, από τη στιγμή που ξεκίνησε ο πιλότος να υπνοβατεί, μέχρι τη στιγμή που έπεσε η ρουκέτα στο καταφύγιο. Το περιβόητο βίντεο έκλεινε με την εξής δήλωση του δημιουργού του:

“Μέχρι σήμερα, πέντε υποψήφιοι της λίστας δεν δέχτηκαν να δώσουν από το περίσσευμα τους και είναι νεκροί. Το υλικό που ανέβασα σήμερα, αποδεικνύει ότι και οι πέντε ήταν στυγνοί εγκληματίες. Αυτό δεν σημαίνει ότι και οι υπόλοιποι υποψήφιοι της λίστας είναι εγκληματίες. Ούτε σημαίνει ότι κάποιος υποψήφιος που τελικά δίνει, παύει να είναι εγκληματίας, εάν όντως ήταν πριν. Ο δικός μου στόχος δεν είναι ούτε να κρίνω, ούτε να δικάσω, ούτε να τιμωρήσω κανέναν για τις επιλογές του και τον τρόπο ζωής του. Το μοναδικό κριτήριο που χρησιμοποιώ για να μπει κάποιος στη λίστα είναι ο δεκαψήφιος τραπεζικός του λογαριασμός.

Αυτός και μόνο, τον καθιστά ηθικό αυτουργό σε χιλιάδες εγκλήματα που διαπράττονται καθημερινά.

Εάν ένας υποψήφιος είναι όντως και εγκληματίας, είναι δεδομένο ότι θα εξαντλήσει κάθε περιθώριο για ν' αποφύγει να δώσει. Αυτό αποδεικνύεται εμπράκτως και από τα πρώτα στοιχεία που υπάρχουν μέχρι τώρα. Το δεδομένο αυτό, αν θες, μπορείς να το χρησιμοποιήσεις προς όφελός σου επόμενη υποψήφιε. Εάν δώσεις τελικά το ένα τρίτο της περιουσίας σου, ακόμα και εγκληματίας να είσαι, δεν πρόκειται να βγουν στη φόρα τα εγκλήματά σου. Η πράξη σου θα είναι το ίδιο αποδεκτή όπως και κάθε άλλου που θα αποφασίσει να δώσει. Το πιο πιθανό είναι ότι ίσως βοηθήσει κι εσένα τον ίδιο ν' αλλάξεις. Οι δυνάμεις που διαθέτω δεν είναι γήινης προέλευσης. Έρχομαι από ένα πολιτισμό μεταγενέστερο από τον δικό σας ο οποίος πριν κάποιο διάστημα έκανε τα ίδια λάθη που κάνετε κι εσείς τώρα.

Εάν αρνηθείς να δώσεις ό,τι στοιχεία έχω στα χέρια μου για σένα θα κοινοποιηθούν στο διαδίκτυο, και εκτός του ότι θα διασυρθείς μετά θάνατον -δεν νομίζω ότι ιδρώνεις και πολύ μ' αυτό- ο πλούτος που έχεις συσσωρεύσει, δεν πρόκειται να περάσει στους απογόνους σου -ίσως αυτό ταρακουνήσει λίγο τον εγωκεντρισμό σου- αφού στις περισσότερες χώρες η περιουσία σου θα δημευτεί απ' αυτούς τους ίδιους που πληρώνεις τόσα χρόνια για να κάνουν τα στραβά μάτια στις παρανομίες σου.

Όπως βλέπεις, σε καλοπιάνω και σε απειλώ ταυτόχρονα. Θα χρησιμοποιήσω τα πάντα για να πετύχω τον σκοπό μου αφού ξέρω ότι είναι επιτακτική ανάγκη να γίνει άμεσα μια δυναμική ανακατανομή του παγκόσμιου πλούτου. Είναι αποδεδειγμένο ότι μια τόσο μεγάλη ανισορροπία, αναπόφευκτα θα οδηγήσει τον ανθρώπινο πολιτισμό και τον πλανήτη στην καταστροφή. Τα κίνητρά μου δεν είναι

αλτρουιστικά. Είναι πραγματιστικά. Κι αυτό, γιατί ξέρω, ότι όσο εύκολα το χρήμα σταύρωσε έναν Φωτισμένο, τόσο εύκολα θα καταστρέψει και τον πλανήτη πάνω στον οποίο περπάτησε!”

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45

Ο Γιάννης περίμενε μέχρι να κοιμηθεί η Κατερίνα και βγήκε στο μπαλκόνι. Λίγο πριν κλείσει το μαγαζί τον είχε φωνάξει ο κυρ Σταύρος για να του ανακοινώσει ότι μέχρι το τέλος του μήνα θα έβαζε λουκέτο. Το ντελίβερι θα σταματούσε από σήμερα. Τους τελευταίους τρεις μήνες είχαν ανοίξει άλλα δυο σουβλατζίδικα στο ίδιο τετράγωνο. Ο ανταγωνισμός ήταν πλέον πολύ μεγάλος. Οι καινούργιοι έριξαν τις τιμές στο κόστος για να γνωριστούν με την πελατεία της περιοχής, με αποτέλεσμα η κίνηση στο μαγαζί να ελαττώνεται καθημερινά όλο και περισσότερο. Ο κυρ Σταύρος είχε ένα σπιτάκι έξω από την Καλαμάτα, οπότε πήρε την απόφαση να ρίξει μαύρη πέτρα πίσω του και να πάει επιτέλους να καλλιεργήσει τις ντοματούλες του, κάτι που έλεγε ότι θα κάνει από τη μέρα που είχε έρθει στην Αθήνα.

Την ώρα που έδωσαν τα χέρια, ο Γιάννης ένιωσε σαν τον ναυαγό μέσα στα κύματα που χάνει τη σανίδα σωτηρίας του. Το στομάχι του είχε δεθεί κόμπος. Δεν είχε σταματήσει ούτε μια μέρα να ψάχνει για πρωινή δουλειά. Κανένα αποτέλεσμα. Και τώρα έχανε και την απογευματινή! Την μοναδική πηγή εσόδων που είχαν για να τρώνε και να πληρώνουν το ρεύμα. Στη διαδρομή από το σουβλατζίδικο μέχρι το σπίτι, δεν σήκωσε τα μάτια του από το δρόμο ούτε μια φορά. Όλα γύρω του είχαν χάσει το

χρώμα τους. Όλα μέσα του είχαν γίνει μαύρα.

Πήρε το τελευταίο τσιγάρο από το πακέτο πάνω στο τραπέζι και το άναψε με αργές κινήσεις. Δυο βδομάδες τώρα, το πακέτο ήταν εκεί χωρίς να το αγγίξει. Σ' αυτό το τελευταίο τσιγάρο είχε δώσει συμβολική αξία. Από την ημέρα που φλέρταρε με την ιδέα να βάλει ένα οριστικό τέλος σε όλα αυτά, είχε υποσχεθεί στον εαυτό του ότι αυτό θα ήταν το τελευταίο του τσιγάρο. Θα το κάπνιζε μόνο όταν θα ήταν έτοιμος. Εδώ και ώρα στο μυαλό του επαναλαμβανόταν συνέχεια η ίδια φράση. *“Δεν αντέχω άλλο!”*

Απόλαυσε το τσιγάρο μέχρι την τελευταία τζούρα, παρότι τα μάτια του είχαν ανοίξει κι έτρεχαν σαν βρύσες. Το έσβησε στο καθαρό τασάκι και μπήκε στην κουζίνα να βρει στυλό και χαρτί. Το μοναδικό χαρτί που υπήρχε, ήταν κάτι σαν διαφημιστικό, δίπλα στη φραντζόλα με το ψωμί που ήταν χωρισμένη από χτες σε μερίδες. Η όρασή του ήταν θολή από το κλάμα και δεν έβλεπε καθαρά τα γράμματα. Το γύρισε από την πίσω πλευρά και είδε ότι ήταν λευκό. Πήρε το στυλό και βγήκε πάλι στο μπαλκόνι.

Όταν ακούμπησε το χαρτί στο τραπέζι είδε ότι ήταν γυρισμένο ξανά, από την πλευρά με τα γράμματα. Στην κατάσταση που ήταν, το μυαλό του δεν ασχολήθηκε καν με το γεγονός. Σήκωσε την μπλούζα του και σκούπισε τα μάτια του για να καθαρίσει την όρασή του. Η στιγμή που κοίταξε και πάλι το χαρτί, θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη του. Στο κέντρο του χαρτιού, με μεγάλα έντονα γράμματα, ήταν τυπωμένη μια ερώτηση που απευθυνόταν κατευθείαν στο κέντρο των σκέψεών του.

«ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΕΙΣ ΑΛΛΟ;»

Από κάτω, τρεις προτάσεις μόνο.

“Δεν είσαι μόνος! Έλα να μοιραστείς μαζί μας την

κατάστασή σου! Θέλουμε και μπορούμε να σε βοηθήσουμε!”

Τίποτα άλλο. Στο κάτω μέρος ένα τηλέφωνο χωρίς χρέωση και μια διεύθυνση. Ο Γιάννης έμεινε να κοιτάει μία το χαρτί και μια την γόπα μέσα στο τασάκι. Το γεγονός ότι ήταν άνθρωπος που πίστευε περισσότερο στα σημάδια παρά στην τύχη, εκείνο το βράδυ του έσωσε τη ζωή. Την επομένη, νωρίς το πρωί, πριν ακόμα ξυπνήσει η γυναίκα του, κατέβηκε στον δρόμο και κάλεσε το νούμερο από τον τηλεφωνικό θάλαμο απέναντι από την πολυκατοικία.

Μία εβδομάδα αργότερα προσελήφθη ως οδηγός στη διεθνή μη κερδοσκοπική οργάνωση “Δικαίωμα στη ζωή”. Το φορητό που είχε αναλάβει, μετέφερε τρόφιμα και ρούχα σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους για την περίθαλψη αστεγών. Αυτά που είχε δει τις τελευταίες μέρες στην τηλεόραση ήταν όλα αλήθεια. Δεκατρείς ζάπλουτοι απ’ όλο τον κόσμο είχαν δώσει το ένα τρίτο της περιουσίας τους στις οργανώσεις, πολύ πριν φτάσει η δική τους ημερομηνία στην περιβόητη λίστα GOD. Μετά τον Λάρυ Κάρσον δεν υπήρξε άλλος θάνατος. Όλοι οι υποψήφιοι είχαν αποδεχτεί αδιαμαρτύρητα τους όρους της λίστας.

Το επόμενο βίντεο που ανέβασε ο ανώνυμος δημιουργός της λίστας στο διαδίκτυο, ήταν η συνομιλία του οικονομικού διευθυντή μίας εκ των είκοσι οργανώσεων, με έναν εργολάβο φίλο του, στον οποίο ανέθετε να του χτίσει την εξοχική του κατοικία. Από τη συνομιλία τους προέκυπτε ότι η χρηματοδότηση θα ερχόταν από κάποια λογιστικά κόλπα που θα έκανε με τις δωρεές. Ο διευθυντής απολύθηκε αμέσως και ο ιδρυτής της οργάνωσης ζήτησε δημόσια συγγνώμη από τον κόσμο, σε συνέντευξη που έδωσε στο BBC την ίδια μέρα.

Ο Γιάννης σήμερα τελείωσε νωρίτερα με τα δρομολόγια που του είχαν αναθέσει και η κοπέλα στη ρεσεψιόν

τον ενημέρωσε ότι ζήτησε να τον δει ο υπεύθυνος της οργάνωσης στην Αθήνα. Το στομάχι του Γιάννη σφίχτηκε κόμπος. Μπροστά του, εμφανίστηκε ως δια μαγείας η εικόνα της τελευταίας χειραψίας του με τον κυρ Σταύρο και αμέσως ένιωσε τα γόνατά του να λύνονται.

«Ξέρετε μήπως περί τίνος πρόκειται;»

«Όχι, κύριε Γιάννη. Δεν με ενημέρωσε».

Ο Γιάννης μπήκε στο ασανσέρ και πάτησε το κουμπί του τελευταίου ορόφου. Το μυαλό του προσπαθούσε μάταια να βρει κάτι που να είχε κάνει στραβά. Δεν έβρισκε τίποτα. Όλες αυτές τις μέρες ήταν υπόδειγμα υπαλλήλου, όπως πάντα άλλωστε. Προχώρησε στο διάδρομο σαν μελλοθάνατος και χαμογέλασε με το ζόρι στην κοπέλα που του έκανε νόημα να περάσει μέσα στο γραφείο του υπεύθυνου. Χτύπησε την πόρτα η οποία υποχώρησε αμέσως αφού ήταν ήδη ανοιχτή.

«Κύριε Γιάννη, καλημέρα! Καθίστε ένα λεπτάκι παρακαλώ...»

Του έδειξε την καρέκλα απέναντι από το γραφείο και ο Γιάννης κάθισε χωρίς να πει κουβέντα, αφού ο υπεύθυνος μιλούσε στο τηλέφωνο. Μπροστά του, πάνω στο γραφείο, υπήρχε ένας φάκελος με το όνομά του γραμμένο χειρόγραφα. Γιάννης Σάρδης. Το βλέμμα του δεν έλεγε να φύγει από τον φάκελο και το στομάχι του δεν έλεγε να ηρεμήσει με τίποτα. Ο υπεύθυνος που τον κοιτούσε όσο μιλούσε, του έκανε νόημα να πάρει τον φάκελο. Ένας φάκελος σε μέγεθος Α4, κλειστός, αλλά όχι σφραγισμένος. Ξανακοίταξε τον υπεύθυνο ο οποίος του έκανε νόημα να τον ανοίξει.

Το πρώτο από τα χαρτιά ήταν ένα ειδοποιητήριο από την τράπεζα. Είχε δει πολλά παρόμοια τον τελευταίο χρόνο και το αναγνώρισε αμέσως. Το κείμενο όμως κάτω από την

επικεφαλίδα, δεν είχε καμία σχέση μ' αυτά που έπαιρνε μέχρι σήμερα. Πριν προλάβει να τελειώσει την παράγραφο τα μάτια του είχαν βουρκώσει. Όταν διάβασε την τελευταία πρόταση, “*Σας ευχαριστούμε για την αποπληρωμή του δανείου σας*”, ακούμπησε το φάκελο πίσω και έκανε το γύρο του γραφείου. Πήρε στα χέρια του το χέρι του σωτήρα του και προσπάθησε να το φιλήσει. Ο υπεύθυνος τραβήχτηκε ευγενικά και έκλεισε το τηλέφωνο λέγοντας ένα “*Σε παίρνω σε λίγο*”.

«Σιγά, κύριε Γιάννη μου... Δεν είμαι παπάς...»

Το χαμόγελο στα χείλια του έδειχνε και τη δική του χαρά. Ο άνθρωπος αυτός πραγματικά χαιρόταν με τη χαρά του άλλου. Στον ένα μήνα που δούλευε ο Γιάννης γι' αυτόν, το είχε δει να συμβαίνει επανειλημμένως και με τον ίδιο, και με τους υπόλοιπους υπάλληλους.

«Θα σας το ξεπληρώσω μέχρι το τελευταίο ευρώ...»

«Όχι, Γιάννη μου. Εσύ δεν χρωστάς τίποτα. Σ' εξαπάτησαν όπως εξαπάτησαν εκατομμύρια άλλους σαν εσένα. Εκμεταλλεύτηκαν την ανάγκη σου ν' αγοράσεις ένα σπίτι για να ζήσεις με την οικογένειά σου. Χωρίς να υπάρχει κανείς να σε συμβουλεύσει, εσύ έκανες το αυτονόητο. Αυτοί, καθημερινά συμβουλεύονται μια στρατιά καλοπληρωμένων ειδικών, και βγάζουν δισεκατομμύρια από τις ανάγκες των ανθρώπων σαν κι εσένα. Εσύ το σπίτι σου το πλήρωσες στην κανονική του αξία με τις οικονομίες σου. Έχεις ήδη εξοφλήσει. Αυτοί σου χρωστούσανε την διαφορά, και με τα δικά τους χρήματα την καλύψαμε.

»Και για να είμαστε δίκαιοι, θα πρέπει να υπολογίσουμε και την ψυχική οδύνη που πέρασες απ' αυτή την κατάσταση. Αυτό θα τους κοστίσει λίγο πιο ακριβά. Στον φάκελο θα βρεις και τρία αεροπορικά εισιτήρια

για Λονδίνο. Την Δευτέρα θα πάτε την κορούλα σας στα καλύτερα νοσοκομεία της Αγγλίας για να την εξετάσουν και να σας καθοδηγήσουν. Από εμάς έχεις μια βδομάδα άδεια μετ' αποδοχών και εκεί είναι όλα πληρωμένα».

Η έκφραση στα μάτια του Γιάννη δεν μπορούσε να περιγραφεί με λόγια. Ο υπεύθυνος σκέφτηκε ότι το χειρότερο για τους υποψήφιους της λίστας δεν είναι ότι δίνουν τα χρήματά τους. Το χειρότερο είναι ότι χάνουν αυτές τις στιγμές. Τις στιγμές που τα άχρηστα χρήματά τους μετατρέπονται σε απόλυτη ευτυχία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Πάρης βγήκε σταδιακά από τον ύπνο του, όταν η απαλή μουσική που ακουγόταν, άλλαξε ξαφνικά ρυθμό. Το στρώμα πάνω στο οποίο βρισκόταν, κουνιόταν ανεπαίσθητα, ενώ ένα απαλό αεράκι του δρόσιζε το πρόσωπο. Άνοιξε τα μάτια και είδε την επιφάνεια της θάλασσας στην ίδια ευθεία με το στρώμα. Εδώ και ώρα κοιμόταν ξαπλωμένος μπρούμυτα. Ανασήκωσε το κεφάλι του και τα τελευταία γεγονότα κατέκλυσαν το μυαλό του.

Χτες το απόγευμα είχε δεχτεί και ο ίδιος το χρίσμα, αφού τον ενημέρωσαν ότι ο “δισυπόστατός” του σκοτώθηκε σε δυστύχημα στη Γη και δεν θα γυρνούσε ποτέ πίσω. Όπως ο Αίας, έτσι τώρα κι αυτός, ήταν αναγκασμένος να περάσει την υπόλοιπη ζωή του μακριά από τη Γη. Τουλάχιστον έτσι του φαινόταν μια εβδομάδα πριν. Μετά όμως από τις λίγες μέρες παραμονής τους εδώ, και αφού ήρθαν σε επαφή με τον πολιτισμό και τον τρόπο ζωής αυτού του πλανήτη, τα πράγματα άλλαξαν. Αυτό που

σκεφτόταν τώρα, ήταν το πόσο τυχερός είναι που δεν είναι αναγκασμένος να γυρίσει πίσω!

Η μουσική χαμήλωσε σταδιακά και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το διαφανές μεγάφωνο του θαλάσσιου στρώματος.

“Πάρη σε μία ώρα θα σηκωθεί αέρας. Προγραμματίσα την άμεση επιστροφή σου στην παραλία. Σε εικοσιπέντε λεπτά το στρώμα θα σ’ έχει γυρίσει πίσω. Έχει έρθει και ο Γήινος φίλος σου με την παρέα του...”

Ο Πάρης γύρισε ανάσκελα κοιτάζοντας τον καταγάλανο ουρανό. Η αίσθηση ήταν πολύ περιέργη. Το φυσικό περιβάλλον δεν διέφερε σε τίποτα απ’ αυτό της Γης, παρόλα αυτά ήξερε ότι αυτή δεν είναι η Γη. Εδώ βέβαια όλα ήταν πιο καθαρά, πιο λαμπερά, πιο προσεγμένα και η φροντίδα του φυσικού περιβάλλοντος ήταν στην κορυφή των προτεραιοτήτων κάθε άποικου. Η εκπαίδευση και ο τρόπος ανατροφής ήταν αμιγώς ανθρωποκεντρικός και μετά την λήψη του χρίσματος, ο κάθε άποικος ακολουθούσε τη δική του πορεία αυτογνωσίας και ολοκλήρωσης. Το μεγαλύτερο ποσοστό των οικογενειών συμβίωναν σε απόλυτη αρμονία, αφού όλοι έκαναν παιδιά με τους πιο συμβατούς ετερόφυλους τους.

Σήμερα το πρωί ήρθε και τον βρήκε στη θάλασσα η κοπέλα που του μίλησε πριν. Όπως του εξήγησε ήταν η δεύτερη επιλογή του βίο-υπολογιστή, ως προς τη συμβατότητα με τα εγκεφαλικά του κύματα. Η κοπέλα της πρώτης επιλογής είχε ήδη κάνει δύο παιδιά, οπότε ο κωδικός της δεν εμφανίστηκε καθόλου. Το ότι κανείς δεν είχε μαλλιά σ’ αυτόν τον πλανήτη το είχε συνηθίσει από τη δεύτερη μέρα που είχε έρθει σ’ επαφή με πολύ κόσμο. Κατά τ’ άλλα η κοπέλα είχε μία εξωτική ομορφιά που σου έκοβε την ανάσα. Η φυσική έλξη που ένιωσαν και οι δυο

ήταν πολύ έντονη, από την πρώτη στιγμή που κοιτάχτηκαν, επιβεβαιώνοντας έτσι τα αποτελέσματα αναζήτησης του υπολογιστή. Ο ίδιος είχε αρχίσει να εκπαιδευείται μέσω βίο-υπολογιστή στην τεχνική ελέγχου κυμάτων, αλλά ακόμα ήταν πολύ νωρίς για να αποκωδικοποιεί και να “διαβάζει” τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα που του έστελναν οι άλλοι. Η επικοινωνία του μαζί της γινόταν με τη βοήθεια ηχείων τα οποία μετέφραζαν τα εγκεφαλικά κύματα της κοπέλας, σε άπταιστα ελληνικά. Εκείνος της απαντούσε χρησιμοποιώντας τη φωνή του, η οποία στη συνέχεια ακολουθούσε την αντίστροφη διαδικασία για να γίνει κατανοητή από την ίδια.

Όταν κάποια στιγμή ένιωσε κουρασμένος, η κοπέλα του πρότεινε να ρίξει έναν υπνάκο χρησιμοποιώντας το ηλεκτρονικό στρώμα θαλάσσης, όπως κι έκανε. Παρά τον δυνατό ήλιο -το στρώμα ήταν εξοπλισμένο με ένα ειδικό σύστημα ανάκλασης της υπεριώδους ακτινοβολίας- η μουσική και το απαλό λίκνισμα μέσα στη θάλασσα, τον έκαναν να κοιμηθεί αμέσως. Η τεχνολογία εδώ, βρισκόταν πολλά χρόνια μπροστά, και οι πηγές ενέργειας που χρησιμοποιούσαν δεν είχαν καμία σχέση με τις αντίστοιχες ρυπογόνες της Γης. Το μεγαλύτερο ποσοστό της ενέργειας που κατανάλωναν εδώ προερχόταν από τον ήλιο.

Ένιωσε το στρώμα να κάνει από μόνο του μια περιστροφή εκατόν ογδόντα μοιρών και έκλεισε πάλι τα μάτια για να απολαύσει τη βόλτα της επιστροφής με την θεϊκή μουσική που είχε γυρίσει και πάλι στον χαλαρωτικό ρυθμό. Τη στιγμή που άρχισε να χάνει την επαφή, αφού ήταν έτοιμος να κοιμηθεί και πάλι, το στρώμα αναποδογύρισε και ο ίδιος βρέθηκε απροετοίμαστος μέσα στο κρύο νερό. Μετά το πρώτο σοκ βγήκε στην επιφάνεια και είδε τον Αία -στην νέα του μορφή- να γελάει.

«Μπράβο ρε! Ωραίο παράδειγμα δίνεις...»

«Δεν πειράζει. Κι αυτοί παλιά τα ίδια έκαναν. Τους έχει φάει η πολύ ηρεμία κι ο διαλογισμός. Κοίτα πώς γελάνε οι δικές μας!»

Οι δυο κοπέλες έβγαλαν τις εφαρμοστές τους φόρμες και βούτηξαν στη θάλασσα μαζί τους. Κολύμπησαν όλοι μαζί στ' ανοιχτά, ενώ το στρώμα τους ακολουθούσε από μόνο του σαν σκυλάκι. Έπιασαν την κουβέντα με τη βοήθεια του στρώματος αφού και οι κοπέλες, από ευγένεια, ακόμα και μεταξύ τους επικοινωνούσαν μέσω του ηχείου στα ελληνικά. Η θετική ενέργεια που έβγαине μετά από λίγο απ' όλους στην παρέα, ήταν μια εμπειρία πρωτόγνωρη για τους δύο φίλους.

Η κοπέλα του Πάρη γύρισε προς τη μεριά του Αία.

«Πώς γνωριστήκατε στον πλανήτη σας;»

«Ο Πάρης ήρθε να μείνει απέναντί μου και γίναμε φίλοι αμέσως. Ίδιος τρόπος ζωής βλέπεις...»

Ο Αίας ανέβασε τα χέρια του πάνω στο στρώμα και γύρισε προς τη μεριά του Πάρη.

«Αλήθεια, δεν σε ρώτησα ποτέ ρε φίλε. Πώς και βρέθηκες από το Παλιό Φάληρο στον Γέρακα;»

«Η πρώην μου έψαχνε απεγνωσμένα να βρει σπίτι για να μείνουμε μαζί, κι αυτό δίπλα σου ήταν μεγάλη ευκαιρία, γι' αυτό ήρθα βόρεια».

«Μεσίτρια ήταν η πρώην σου;»

«Όχι, ταμίας σε σουπερμάρκετ. Το σπίτι της το βρήκε η γιατρός της».

«Πώς έτσι;»

«Κάποια στιγμή, της είπε η δικιά μου ότι ψάχνει να βρει σπίτι, για να δοκιμάσουμε να μείνουμε μαζί, μήπως σώσουμε τη σχέση μας. Εκείνη προθυμοποιήθηκε αμέσως να βοηθήσει. Την έστειλε συστημένη στο σπίτι απέναντί

σου και ο ιδιοκτήτης την υποδέχτηκε με υποκλίσεις. Φαντάσου ότι ο τύπος δεν ήθελε να δώσουμε καθόλου ενοίκιο για τον πρώτο χρόνο. Από κάποια μισόλογά του, κατάλαβα ότι η γιατρίνα του προπλήρωσε η ίδια ολόκληρο το χρόνο, αλλά ποτέ δεν κατάλαβα το γιατί. Η σχέση της με την πρώην μου ήταν καθαρά επαγγελματική και δεν δικαιολογούσε σε καμία περίπτωση μια τέτοια κίνηση από μέρους της».

«Καλά, τι γιατρός ήταν αυτή;»

«Ψυχίατρος».

«Ψυχίατρος; Θυμάσαι όνομα;»

«Ζωή Κάλμα...»

- ΤΕΛΟΣ -

Σ.Τ.Σ.

Αγαπητοί αναγνώστες,

Εάν σας άρεσε το μυθιστόρημα, το μόνο που ζητάω από εσάς είναι να το στείλετε με email σε φίλες και φίλους σας που διαβάζουν. Μια μικρή κίνηση πριν κλείσετε το tablet ή τον υπολογιστή σας...

Σας ευχαριστώ!

Μυθιστορήματα του ΝΙΚΟΥ ΤΣΑΜΗ που ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ.

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

ISBN: 978-960-93-2997-2 (237 Σελίδες)

Ένας άντρας, σύμφωνα με μία ιστορία από τα βάθη της Ανατολής, περπατούσε νύχτα μόνος σε ένα απότομο μονοπάτι, κοντά στην κορφή ενός βουνού. Πυκνή συννεφιά σκέπαζε τον ουρανό. Το σκοτάδι πίσσα. Κάποια στιγμή παραπάτησε, έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο κενό.

Ασυναίσθητα άπλωσε το χέρι του και πρόλαβε να πιαστεί από ένα χοντρό κλαδί που προεξείχε στο χείλος του γκρεμού. Φώναξε για βοήθεια αλλά η μόνη απάντηση που πήρε, ήταν ο αντίλαλος από την ίδια του τη φωνή μέσα στο φαράγγι. Δεν υπήρχε κανείς για να τον ακούσει. Η αγωνία του μεγάλωνε καθώς ένιωθε τις δυνάμεις του, λίγες ώρες αργότερα, να τον εγκαταλείπουν.

Όταν είχε φτάσει πλέον στα όρια της αντοχής του, το πρώτο φως της αυγής άρχισε να διαλύει το βαθύ σκοτάδι. Κοίταξε κάτω και γέλασε βλέποντας ότι μόλις λίγα εκατοστά από τα πόδια του, υπήρχε ένας μεγάλος πλατύς βράχος. Θα μπορούσε να είχε αφήσει το κλαδί οποιαδήποτε στιγμή μέσα στη νύχτα και να πατήσει πάνω του. Απλά θα το έκανε χωρίς να ξέρει. Χωρίς σιγουριά. Ξεπερνώντας κάθε φόβο, πραγματικό και μη...

Ο ΜΠΑΝΤΥ

Μέρος Β' της σειράς **Ο ΓΑΝΤΖΟΣ**

ISBN: 978-960-93-3850-9 (209 Σελίδες)

Μοναστήρι Saint John, έξω από το Dodgeville στο Madison του Μιλγουόκι, δυο μέρες αργότερα. Το τσουχτερό κρύο μπήκε ορμητικά από τη μισάνοιχτη πόρτα κατεβάζοντας ακόμα περισσότερο τη θερμοκρασία στον προθάλαμο του μοναστηριού-ορφανοτροφείου. Η μαντεμένα ξυλόσομπα στο κέντρο του δωματίου είχε σβήσει από ώρα, αλλά τα στεγνά ξύλα ήταν στοιβαγμένα έξω, στη μικρή αποθήκη, στην αριστερή πλευρά του διώροφου κτιρίου.

Η αδελφή Μαριάμ γέμισε το ζεμπίλι με όσα ξύλα μπορούσαν να σηκώσουν τα αδύνατα χέρια της και βγήκε στην παγωνιά κάνοντας προσεκτικά βήματα πάνω στο λεπτό στρώμα πάγου που είχε σχηματιστεί την πρωινή αυτή ώρα στο προαύλιο. Ακούμπησε το βαρύ φορτίο δίπλα στη μεγάλη σόμπα και έσπρωξε με δύναμη τη μεγάλη πόρτα ώστε να κλείσει, σέρνοντας παράλληλα με το πόδι της και την προβιά στο πάτωμα για να εμποδίζει το κρύο να μπαίνει από το διάκενο. Αφού τελείωσε με τα ξύλα, έφτιαξε ένα ζεστό τσάι του βουνού με μέλι που είχε φέρει από τα χτες η Ηγουμένη και βολεύτηκε κοντά στη σόμπα, χαζεύοντας τις φλόγες να ζωντανεύουν, ενώ έξω από το παράθυρο οι νιφάδες του χιονιού πύκνωναν και το πρώτο φως της ημέρας έκανε δειλά

την εμφάνισή του.

Το μυαλό της δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από τον μικρό Peter που για δεύτερη φορά μέσα στον τελευταίο μήνα είχε καταφέρει να την κάνει να νιώσει το φόβο να την κατακλύζει...

Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

ISBN: 978-618-80051-1-2 (290 Σελίδες)

Πόσο “τυχαίο” μπορεί να είναι ένα απρόσμενο γεγονός; Τι κρύβεται πίσω από την “τυχαία” συνάντηση δυο άγνωστων μέχρι τώρα ανθρώπων, της Δανάης και του Αλέξανδρου, σ’ ένα εμπορικό κέντρο στα βόρεια προάστια της Αθήνας; Τι γίνεται όταν άνθρωποι που ζουν φυσιολογικές ζωές καλούνται ν’ αντεπεξέλθουν σε καταστάσεις που αλλοιώνουν ακόμα και την ίδια την πραγματικότητα;

Ένας ιερέας σαμάνος που ζει τον έβδομο μ.Χ. αιώνα, ταγμένος σε μια αποστολή που του είχε ανατεθεί πολλούς αιώνες πριν τη γέννησή του, πυροδοτεί μια σειρά από αλυσιδωτά γεγονότα, τα οποία κορυφώνονται στη σημερινή εποχή, εμπλέκοντας ανθρώπους και καταστάσεις, χωρίς καμία απολύτως προειδοποίηση.

Από την Αθήνα μέχρι το Παρίσι κι από την Νέα Υόρκη

μέχρι το “Άγνωστο” οι ήρωες του βιβλίου ανακαλύπτουν μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα ότι η τύχη και το πεπρωμένο απέχουν ελάχιστα. Αποκτώντας δυνάμεις που αγνοούν τους νόμους της φύσης και θέτοντας στόχους που ξεφεύγουν από την ανθρώπινη λογική, οδηγούνται χωρίς δικαίωμα επιλογής σε καταστάσεις που ξεπερνούν κάθε φαντασία.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Νίκος Τσάμης

Email: info@ntsamis.com

m. 69 444 72 111

www.ntsamis.com

